Louis Sachar

ÇUKURLAR

iletişim

LOUIS SACHAR • **Çukurlar**

LOUIS SACHAR 1954'te New York'ta, East Meadow'da doğdu. İlk çocuk hikâyesini lisedeyken yazdı. 1980'de hukuk fakültesinden mezun oldu, ancak avukatlık yapmak yerine kitap yazmaya karar verdi ve o günden bu yana yirmiyi aşkın çocuk kitabı yazdı. İletişim Yayınları'ndan yayımlanan diğer kitapları şunlardır: *Yamuk Okul'da İşler Karışıyor*; *Yamuk Okul Yıkılıyor*; *Yamuk Okul'dan Yumuk Hikâyeler*.

Holes
© 1998 Louis Sachar
Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Louis Sachar c/o Trident Media Group'tan alınmıştır.

İletişim Yayınları 1696 • Çocuk Kitapları Dizisi 89
ISBN-13: 978-975-05-0985-8
© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2012, İstanbul

EDİTÖR Bahar Siber - Ceren Kınık
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Bahri Özcan
BASKI ve CİLT Sena Ofset SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LOUIS SACHAR

Çukurlar

Holes

ÇEVİREN *Tuğba Nur Yıldırım*

iletişim

BİRİNCİ BÖLÜM

Yeşil Göl Kampı'na Giriş

1

Yeşil Göl Kampı'nda göl yoktur. Eskiden burada çok büyük bir göl varmış: Teksas'ın en büyük gölüymüş. Ama bu yüzlerce yıl önceymiş. Şimdi ise sadece kuru, yavan bir arazi var.

Yeşil Göl'ün ayrıca bir kasabası da varmış. Kasaba da gölle ve içinde yaşayan insanlarla birlikte kuruyup yok olmuş.

Yazın gölgede –eğer gölge bulabilirseniz– gündüz sıcaklığı otuz beş derece civarındadır. Büyük kuru bir gölde pek fazla gölge yoktur.

"Gölün" doğu kıyısında yalnızca iki meşe ağacı var. İki ağacın arasına bir hamak serili ve arkasında ahşap bir kulübe yer alıyor.

Kampçıların hamakta uzanması yasak. Hamak Bekçi'ye ait. Bekçi gölgenin sahibi.

Gölün dışında, çıngıraklı yılanlar ve akrepler gölgeyi kayaların altında ve kampçıların kazdığı çukurlarda bulurlar.

Çıngıraklı yılanlar ve akreplerle ilgili mutlaka aklınızda tutmanız gereken bir şey var: Onları rahatsız etmezseniz, onlar da sizi rahatsız etmezler.

Çoğunlukla.

Bir akrep ya da hatta çıngıraklı yılan tarafından ısırılmak başınıza gelebilecek en kötü şey değildir. Ölmezsiniz.

Çoğunlukla.

Bazen bir kampçı, akrep ya da hatta küçük bir çıngıraklı yılan tarafından ısırılmaya çalışılacaktır. Daha sonra da, bir ya da iki gününü gölün dışında bir çukur kazmak yerine, çadırında iyileşmeye harcayacaktır.

Ama sarı benekli bir kertenkele tarafından ısırılmak istemezsiniz. Bu başınıza gelebilecek en kötü şeydir. Yavaş ve acılı bir biçimde ölürsünüz.

Daima.

Sarı benekli bir kertenkele tarafından ısırılırsanız, bari meşe ağaçlarının gölgesine gidin ya da hamağa uzanın.

Sizin için yapılabilecek pek fazla bir şey yoktur artık.

2

Okur herhalde kendi kendine şunu soruyordur: Bir insan neden Yeşil Göl Kampı'na gitmek istesin?

Birçok kampçının bu konuda seçim yapma şansı olmamıştır. Yeşil Göl Kampı kötü çocukların gönderildiği bir kamp yeridir.

Kötü bir çocuğu alıp ona her gün kızgın güneşin altında çukur kazdırırsanız, bu onu iyi bir çocuğa dönüştürür.

Bazı insanlar böyle düşünürdü.

Stanley Yelnats'a seçim şansı verildi. Yargıç, "Ya hapse girersin ya da Yeşil Göl Kampı'na gidersin," dedi.

Stanley'nin ailesi fakirdi. Daha önce hiç kampa gitmemişti.

3

Şoförle görevliyi saymazsanız, otobüsteki tek yolcu Stanley Yelnats'dı. Görevli, yüzü Stanley'ye dönük bir şekilde şoförün yanında oturuyordu. Kucağında bir tüfekle.

Stanley, on sıra kadar geride, kolçağa kelepçeli halde oturuyordu. Sırt çantası koltuğunun yanında duruyordu. İçinde diş macunu, diş fırçası ve annesinin ona verdiği bir kutu mektup kâğıdı ve zarf vardı. Annesine haftada en az bir kere mektup yazacağına söz vermişti.

Her ne kadar dışarıda çoğunlukla kuru ot ve pamuk tarlaları dışında görülecek pek bir şey olmasa da pencereden dışarı baktı. Hiçliğe giden uzun bir otobüs yolculuğundaydı. Otobüste klima yoktu ve sıcak, bunaltıcı hava neredeyse kelepçeleri kadar boğucuydu.

Stanley ve ailesi, Stanley'nin de tıpkı zengin çocuklar gibi belli bir süreliğine kampa gittiğini düşündüler. Stanley küçükken peluş hayvanlarla oynar, oynarken de hayvanlar kamptaymış gibi düşünürdü. Bu oyuna Eğlence ve Oyun Kampı adını vermişti. Bazen onlara bir bilyeyle futbol oynatırdı. Bazen de bir engelli koşu parkurunda yarışırlardı; las-

tik bantla bağlı halde masanın üzerinden bungee-jumping yaparlardı. Şimdi Stanley, kendisi Eğlence ve Oyun Kampı'na gidiyormuş gibi düşünmeye çalıştı. Belki birkaç arkadaş edinirim, diye düşündü. En azından gölde yüzebilecekti.

Etrafında hiç arkadaşı yoktu. Aşırı kiloluydu ve lisedeki çocuklar kilosu yüzünden ona sık sık sataşırlardı. Öğretmenleri bile bazen farkında olmadan acımasız yorumlarda bulunurlardı. Okulun son gününde matematik öğretmeni Bayan Bell, oran-orantıyı öğretiyordu. Örnek olarak sınıftaki en kilolu çocukla en zayıf çocuğu seçti ve ikisinin kilolarını karşılaştırdı. Stanley diğer çocuktan üç kat fazla kiloluydu. Bayan Bell her iki çocuğu da ne kadar utandırdığının farkına varmaksızın 3:1 oranını tahtaya yazdı.

O gün ilerleyen saatlerde Stanley tutuklandı.

Koltuğuna gömülmüş görevliye baktı ve kendi kendine onun uyuyup uyumadığını sordu. Görevli güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden Stanley gözlerini göremiyordu.

Stanley kötü bir çocuk değildi. Hüküm giydiği suçu işlememişti. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu.

Hepsi işe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyük-büyükbabasının suçuydu!

Gülümsedi. Bu aile arasında yaptıkları bir şakaydı. Ne zaman işler kötü gitse, hep Stanley'nin işe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyük-büyükbabasını suçlarlardı.

Söylenene bakılırsa Stanley'nin, büyük büyük büyükbabası tek bacaklı bir Çingene'den bir domuz çalınıştı ve tek bacaklı Çingene onu ve tüm ailesini lanetlemişti. Elbette Stanley ve ailesi lanetlere inanmazlardı, ama ne zaman işler kötü gitse birilerini suçlamak onlara kendilerini iyi hissettirirdi.

İşler epey kötü gitti. Hep yanlış zamanda yanlış yerde bulundular.

Stanley pencereden uçsuz bucaksız boşluğa baktı. Telefon

telinin yükselip alçalışını izledi. Kafasının içinde babasının boğuk sesiyle söylediği şarkıyı duyabiliyordu.

"Keşke keşke," Ağaçkakan *ötseydi,*
"Ağacın kabuğu birazcık daha yumuşak olsaydı."
Aşağıdaki kurt aç ve yalnız bekleseydi,
Auuuuuuuvvv diye dolunaya ulusaydı,
"Keşke, keşke."

Bu şarkıyı ona babası söylerdi. Melodisi tatlı ve hüzünlüydü, ama Stanley'nin en sevdiği kısım, babasının "auuuuuuuvvv" diye uluduğu kısımdı.

Otobüs hafifçe sarsıldı ve görevli anında tetiğe geçip doğruldu.

Stanley'nin babası bir mucitti. Başarılı bir mucit olmak için üç şeye ihtiyacınız vardır: zekâ, azim ve birazcık da şans.

Stanley'nin babası zekiydi ve çok da azimliydi. Bir projeye başladı mı üzerinde yıllarca, çoğu kez de uyumadan çalışırdı. Ama hiç şansı yoktu.

Ne zaman bir deney başarısızlığa uğrasa, Stanley babasının pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyükbabasına lanet okuduğunu duyardı.

Stanley'nin babasının adı da Stanley Yelnats'dı. Stanley'nin babasının tam adı 3. Stanley Yelnats'dı. Bizim Stanley'miz 4. Stanley Yelnats'dı.

Ailedeki herkes, "Stanley Yelnats"ın başından da sonundan da aynı şekilde okunduğu gerçeğine bayılırdı. Bu yüzden oğullarına Stanley adını koyma geleneğini sürdürmüşlerdi. Stanley, kendinden önceki tüm diğer Stanley'yler gibi tek çocuktu.

Hepsinin ortak bir özelliği vardı: Korkunç şanslarına rağmen umut etmeye devam ettiler. Stanley'nin babası sık sık,

"Başarısızlıklardan ders çıkarırım," derdi, bu lafı tekrar etmekten hoşlanırdı.

Ama bu belki de lanetin bir parçasıydı. Stanley ve babası hep umutlu olmasalardı, umutları her yıkıldığında bu kadar üzülmeyeceklerdi.

Stanley veya babası, ne zaman cesaretleri kırılıp gerçekten de lanete inanmaya başlasalar, Stanley'nin annesi, "Her Stanley Yelnats başarısızlık abidesi değildir," diye tekrarlardı.

İlk Stanley Yelnats, Stanley'nin büyük büyükbabası, borsada bir servet yapmıştı. "Pek de şanssız sayılmazdı."

Böyle zamanlarda Stanley'nin annesi, ilk Stanley Yelnats'ın başına gelen talihsizlikten bahsetmekten kaçınırdı. İlk Stanley Yelnats, New York'tan Kaliforniya'ya taşınırken tüm servetini yitirmişti. Posta arabası, kanun kaçağı Öpüşen Kate Barlow tarafından soyulmuştu.

Eğer böyle olmasaydı, Stanley'nin ailesi şimdi Kaliforniya sahilindeki bir malikânede yaşıyor olacaktı. Oysa yanık lastik ve ayak kokan minik bir apartman dairesine tıkılmışlardı.

Keşke, keşke...

Apartman dairesi bu şekilde kokuyordu, çünkü Stanley'nin babası eski lastik pabuçları yeniden dönüştürmenin bir yolunu icat etmeye çalışıyordu. "Eski lastik pabuçları yeniden kullanılır hale getiren ilk insan," demişti babası, "zengin bir adam olacaktır."

Bu en son proje, Stanley'nin tutuklanmasıyla sonuçlandı.

Otobüs yolculuğu gitgide sarsıntılı bir hal aldı çünkü artık asfalt yoldan çıkmışlardı.

Aslında Stanley, büyük büyükbabasının Öpüşen Kate Barlow tarafından soyulduğunu öğrenince etkilenmişti. Doğru, Kaliforniya sahilinde yaşamayı yeğlerdi, ama yine de ailede ünlü bir kaçak tarafından soyulan birinin olması havalı sayılabilecek bir durumdu.

Kate Barlow aslında Stanley'nin büyük büyükbabasını öpmemişti. Bu gerçekten de havalı olurdu, ama o sadece öldürdüğü adamları öperdi. Büyük büyükbabasını ise soyup çölün ortasında mahsur bırakmıştı.

Stanley'nin annesi, "Hayatta kaldığı için şanslıymış," diye belirtmişti hemen.

Otobüs yavaşlıyordu. Görevli kollarını gererken homurdandı.

"Yeşil Göl Kampı'na hoş geldiniz," dedi şoför.

Stanley kirli camdan dışarı baktı. Göl falan göremedi.

Ve hiçbir şey yeşil falan da değildi.

4

Görevli kelepçelerini çözüp onu otobüsten indirirken, Stanley nedense sersemlemiş gibiydi. Sekiz saatten fazla bir süredir otobüsteydi.

"Dikkatli ol," dedi otobüs şoförü Stanley merdivenlerden inerken.

Stanley, otobüs şoförünün merdivenlerden inerken mi dikkatli olmasını, yoksa Yeşil Göl Kampı'nda mı dikkatli olmasını kastettiğini kestiremedi. "Beni getirdiğiniz için teşekkürler," dedi. Ağzı kurumuştu ve boğazı acımıştı. Sert, kuru toprağa bastı. Bileğinin kelepçelendiği yerde ter damlaları vardı.

Arazi çorak ve ıssızdı. Birkaç harap binayla bazı çadırları görebiliyordu. Biraz ileride, iki büyük ağacın altında bir kulübe vardı. Bitkiye dair etrafta görebildiği tek şey, o iki ağaçtı. Ot bile yoktu.

Görevli, Stanley'yi küçük bir binaya götürdü. Öndeki tabelada, YEŞİL GÖL KAMPI ÇOCUK ISLAHEVİNE GİRİYORSUNUZ, diye yazıyordu. Hemen yanında, kuruma tabanca, patlayıcı, silah, uyuşturucu ya da alkol getirmenin

Teksas Ceza Yasası'nı ihlal anlamına geldiğini belirten başka bir tabela vardı.

Stanley tabelayı okurken, *Hadi canım!* diye düşünmeden edemedi.

Görevli Stanley'yi, klimanın ferahlatıcı karşılamasının hissedildiği binaya soktu.

Bir adam ayaklarını masanın üzerine uzatmış oturuyordu. Stanley ve görevli içeri girdiğinde, adam başını çevirdi, başka da kıpırdamadı. İçeride olduğu halde, güneş gözlüğü ve kovboy şapkası takıyordu. Elinde de, görüntüsüyle Stanley'ye kendi susuzluğunu adamakıllı hissettiren bir kutu soda vardı.

Görevli, adama imzalanacak kâğıtları verirken bekledi.

"Ne kadar çok çekirdek," dedi otobüs görevlisi.

Stanley masanın yanında yerde duran bir çuval dolusu çekirdeği fark etti.

"Geçen ay sigarayı bıraktım da," dedi kovboy şapkalı adam. Kolunda bir çıngıraklı yılan dövmesi vardı ve imza atarken çıngıraklı yılan kıpırdıyormuş gibi görünüyordu. "Eskiden günde bir paket içerdim. Şimdi her hafta bir çuval bunlardan yiyorum."

Görevli güldü.

Sıranın arkasında küçük bir buzdolabı olmalıydı, çünkü kovboy şapkalı adam iki kutu soda daha getirdi. Stanley bir an için, bir tanesinin kendisi için olabileceğini umdu, ama adam birini görevliye verip diğerinin şoför için olduğunu söyledi.

"Dokuz saat geliş, dokuz saat de dönüş yolu," diye homurdandı görevli. "Ne gün."

Stanley upuzun, perişan otobüs yolcuğunu düşündü ve görevliyle otobüs şoförü için biraz üzüldü.

Kovboy şapkalı adam çekirdek kabuklarını çöp sepetine tükürdü. Sonra da, Stanley'nin yanına geldi. "Benim adım

Bay Efendim," dedi. "Benimle her konuştuğunda bana adımla hitap edeceksin, anlaşıldı mı?"

Stanley duraksadı. "Ee, evet Bay Efendim," dedi adamın gerçek isminin bu olduğuna inanmadığı halde.

"Burası Kız İzci Kampı değil," dedi Bay Efendim.

Stanley giysilerini, onun bir şey saklamadığından emin olmak isteyen Bay Efendim'in önünde çıkarmak zorunda kaldı. Stanley'ye iki takım giysi ve bir havlu verildi. Her takımda uzun kollu turuncu bir tulum, turuncu bir tişört ve sarı çoraplar vardı. Stanley çorapların önceden de sarı olup olmadığını kestiremedi.

Stanley'ye ayrıca beyaz lastik pabuçlar, sarı bir kasket ve ağır plastikten yapılmış, ne yazık ki içi boş bir matara verildi. Kasketin arkasına enseyi korumak için bir parça kumaş dikilmişti.

Stanley giyindi. Giysileri sabun kokuyordu.

Bay Efendim ona, çalışmak için bir takım, dinlenmek için de ayrı bir takım giymesi gerektiğini söyledi. Çamaşırlar üç günde bir yıkanıyordu. O gün iş kıyafeti yıkanacaktı. Böylece diğer giysi takımı iş kıyafeti olacaktı ve dinlenirken de üzerine yıkanmış, temiz kıyafeti giyebilecekti.

"Cumartesi ve pazar da dahil her gün bir çukur kazacaksın. Her çukur bir buçuk metre derinliğinde ve eninde olmalı. Küreğin ölçün olacak. Kahvaltı 4.30'da verilir."

Stanley şaşırmış görünüyor olmalıydı, çünkü Bay Efendim günün en sıcak zamanından kaçınmak için işe erken başladıklarını belirtti. "Kimse senin bakıcılığını yapmayacak," diye de ekledi. "Ne kadar uzun süre kazarsan, güneşin altında da o kadar uzun süre kalırsın. Eğer ilginç bir şeye rastlarsan, ya bana ya da diğer gardiyana rapor vereceksin. İşin bitince günün geri kalanında izinlisin."

Stanley anladığını göstermek için başını salladı.

"Bu bir Kız İzci Kampı değil," dedi Bay Efendim.

Stanley'nin sırt çantasını kontrol etti ve çantanın onda kalmasına izin verdi. Ardından Stanley'yi kızgın sıcağa çıkardı.

"Etrafına iyi bak," dedi Bay Efendim. "Ne görüyorsun?"

Stanley uçsuz bucaksız çöle baktı. Hava, ısı ve toprak yüzünden ağırlaşmıştı. "Fazla bir şey değil," dedi tereddütle ve ekledi, "Bay Efendim.

Bay Efendim güldü. "Bir gözetleme kulesi görüyor musun?"

"Hayır."

"Ya elektrikli çit?"

"Hayır, Bay Efendim."

"Hiç çit yok, değil mi?"

"Hayır, Bay Efendim.

"Kaçmak ister misin?" diye sordu Bay Efendim.

Stanley, Bay Efendim'in ne söylemeye çalıştığından emin olamayarak ona baktı.

"Kaçmak istiyorsan durma, kaçmaya başla. Seni durdurmayacağım.

Stanley, Bay Efendim'in ne tür bir oyun oynadığını anlayamadı.

"Silahıma baktığını görüyorum. Endişelenme. Seni vurmayacağım." Hafifçe silahının kılıfına dokundu. "Bu sarı benekli kertenkeleler için. Senin için mermi harcamam.

"Kaçmayacağım," dedi Stanley.

"İyi edersin," dedi Bay Efendim. "Buradan kimse kaçmaz. Çite gerek yok. Neden biliyor musun? Çünkü yüzlerce kilometre boyunca tek su kaynağımız burada. Kaçmaya mı kalktın? Üç gün içinde akbabalara yem olursun.

Stanley küreklerini çadırlarına sürükleyen turuncu giysili birkaç çocuk görebiliyordu.

"Susadın mı?" diye sordu Bay Efendim.

"Evet, Bay Efendim," dedi Stanley minnetle.

"Buna alışsan iyi olur. Önümüzdeki on sekiz ay boyunca susayacaksın."

5

Kampta altı büyük çadır vardı ve her birinde siyah harfler yazılıydı: A, B, C, D, E ve F. İlk beş çadır kampçılar içindi. Gardiyanlar F çadırında uyuyorlardı.

Stanley'ye D çadırı verildi. Gardiyanı Bay Pendanski'ydi.

"İsmim akılda kalıcıdır," dedi Bay Pendanski çadırın tam dışında Stanley'yle el sıkışırken. "Üç basit kelime: pen, dance, key."*

Bay Efendim ofisine geri döndü. Bay Pendanski, Bay Efendim'den daha gençti ve onun kadar korkutucu da görünmüyordu. Başının üst kısmı öyle çok tıraşlanmıştı ki, neredeyse kel olduğu söylenebilirdi ama yüzü sık, kıvırcık ve kara sakallarla kaplıydı. Burnu güneşten kötü bir şekilde yanmıştı.

"Bay Efendim o kadar da kötü biri değildir," dedi Bay Pendanski. "Sadece, sigarayı bıraktığından beri kötü bir ruh hali içinde. Asıl endişelenmen gereken kişi Bekçi. Yeşil Göl Kampı'nda tek bir kural vardır: Bekçi'yi kızdırma."

Stanley güya anlamış gibi başını salladı.

"Bilmeni isterim ki Stanley, sana saygı duyuyorum," dedi

(*) Pen-dance-key: Kalem-dans-anahtar – ç.n.

Bay Pendanski. "Gördüğüm kadarıyla yaşamında bazı kötü hatalar yapmışsın. Aksi halde, şu an burada olmazdın. Ama herkes hata yapar. Bazı kötü şeyler yapmış olabilirsin ama bu, kötü bir çocuk olduğun anlamına gelmez."

Stanley başını salladı. Gardiyanına suçsuz olduğunu açıklamaya çalışmak anlamsız görünüyordu. Büyük ihtimalle herkesböyle söylüyordu. Bay Pendanski'nin onun hakkında kötü düşünmesini istemedi.

"Hayatını değiştirmene yardım edeceğim," dedi gardiyan. "Ama sen de yardım edeceksin. Sana güvenebilir miyim?"

"Evet, efendim," dedi Stanley.

Bay Pendanski, "Güzel," dedi Stanley'nin sırtına vurarak.

Kampın öbür tarafından, kürek taşıyan üç oğlan geliyordu.

Bay Pendanski onları çağırdı. "Rex! Alan! Buraya gelip Stanley'ye merhaba demenizi istiyorum. Stanley grubumuzun en yeni üyesi."

Oğlanlar Stanley'ye bitkin bir şekilde göz attılar.

Terden sırılsıklamdılar ve yüzleri öyle kirliydi ki, Stanley'nin oğlanlardan birinin beyaz, diğerinin siyah olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

"Kusmuk Torbası'na ne oldu?" diye sordu siyah çocuk.

"Lewis hâlâ hastanede," dedi Bay Pendanski. "Geri dönmeyecek." Oğlanlara, "tıpkı centilmenler gibi" gelip Stanley'yle el sıkışmalarını ve kendilerini tanıtmalarını söyledi.

"Selam," diye homurdandı beyaz çocuk.

"Bu Alan," dedi Bay Pendanski.

"Benim adım Alan değil," dedi oğlan. "Adım Kalamar ve bu da Röntgen."

"Selam," dedi Röntgen. Gülümsedi ve Stanley'yle el sıkıştı. Gözlüklüydü ama gözlükleri öyle kirliydi ki, Stanley gözlüklerinin arkasından nasıl görebildiğine şaştı.

Bay Pendanski, Alan'a, Dinlenme Salonu'na gidip Stan-

ley'yle tanıştırmak için diğer oğlanları getirmesini söyledi. Sonra da Stanley'yi çadırın içine soktu.

Çadırda, her biri yanındakinden bir metre daha küçük olan yedi yatak vardı.

"Hangisi Lewis'in yatağı?" diye sordu Bay Pendanski.

"Kusmuk Torbası burada uyurdu, dedi Röntgen yataklardan birini tekmeleyerek.

"Pekâlâ Stanley, senin yatağın bu olacak," dedi Bay Pendanski.

Stanley yatağa bakıp başını salladı. Aslında, ismi Kusmuk Torbası olan biri tarafından kullanılan bu yatakta uyumak için pek de hevesli olduğu söylenemezdi.

Yedi tane sandık, çadırın bir yanında, iki yığın halinde istiflenmişti. Sandıkların açık ucu, dışa dönük bir halde duruyordu. Stanley sırt çantasını, değiştirdiği kıyafetleri ve havluyu önceden Kusmuk Torbası'na ait olan sandığa koydu. Üçü de yığının en altındaydı.

Kalamar diğer dört oğlanla geri döndü. Bay Pendanski ilk üçünü, José, Theodore ve Ricky olarak tanıştırdı. Onlar ise kendilerine Mıknatıs, Koltukaltı ve Zikzak diyorlardı.

"Hepsinin takma adı var," diye açıkladı Bay Pendanski. "Buna rağmen ben, ailelerinin onlara verdiği isimleri kullanmayı yeğliyorum –topluma faydalı ve çalışkan bireyler olmak için geri döndüklerinde, *toplumun onları onaylayacağı isimleri.*"

"Bu sadece bir takma ad diil," dedi Röntgen Bay Pendanski'ye. Gözlüklerinin çerçevesine hafifçe dokundu. "İçini görebiliyorum Anne. Büyük şişman bir kalbin var."

Son çocuğun ya gerçek adı yoktu ya da takma adı. Bay Pendanski de, Röntgen de ona Sıfır diye sesleniyorlardı.

"İsminin neden Sıfır olduğunu biliyor musun?" diye sordu Bay Pendanski. "Çünkü kafasının içi bomboş." Gülümsedi ve neşeyle Sıfır'ın omzunu sarstı.

Sıfır bir şey demedi.

"Ve bu da Anne!" dedi bir oğlan.

Bay Pendanski ona gülümsedi. "Bana Anne diye seslenmek sana kendini daha iyi hissettirecekse Theodore, durma, bana Anne de." Stanley'ye döndü. "Bir sorun olursa Theodore sana yardımcı olacak. Anlaşıldı mı Theodore, sana güveniyorum."

Theodore, bazı oğlanların "evlerini" temiz tutma ihtiyaçlarına ilişkin şikâyetlere yol açarak, dişlerinin arasından ince bir tükürük hattı savurdu.

"Bir zamanlar hepiniz burada yeniydiniz," dedi Bay Pendanski, "ve bunun nasıl bir his olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Stanley'ye yardımcı olacağınıza güveniyorum."

Stanley başını yere eğdi.

Bay Pendanski çadırdan ayrıldı ve çok geçmeden diğer oğlanlar da, havlularını alıp kıyafetlerini değiştirerek çadırı boşalttılar. Stanley yalnız bırakıldığı için rahatladı, ama öyle çok susamıştı ki, hemen bir şey içmezse öleceğini sandı.

"Hey, ee, Theodore," dedi arkasından giderek. "Mataramı nerede doldurabileceğimi biliyor musun?"

Theodore hızla döndü ve Stanley'nin yakasına yapıştı. "Benim adım Thee-o-dore değil," dedi. "Benim adım Koltukaltı." Stanley'yi yere yıktı.

Stanley dehşete düşmüş bir şekilde ona bakakaldı.

"Duş bölmesinin duvarında bir musluk var."

"Teşekkürler... Koltukaltı," dedi Stanley.

Oğlanın dönüp gidişini izlerken, epey kafa yorduğu halde, birinin neden Koltukaltı diye anılmak isteyeceğini anlayamadı.

Bir şekilde bu ona, Kusmuk Torbası adında biri tarafından kullanılmış bir yatakta uyumak zorunda olması konusunda kendisini biraz daha iyi hissettirdi.

6

Stanley duş aldı –buna duş diyebilirseniz– yemeğini yedi –buna yemek diyebilirseniz– ve yatmaya gitti –kötü kokan ve gıcırtılı bir yatakta uyumaya uyku diyebilirseniz.

Su kıtlığı yüzünden her kampçıya yalnızca dört dakika duş izni veriliyordu. Stanley'nin soğuk suya alışabilmesi de neredeyse o kadar sürdü. Sıcak su musluğu yoktu. Su otomatik olarak kapanana dek duşa adımını atarak geri çekilip, tekrar suya adımını atarak geri çekilip durdu. Bir kalıp sabununu kullanmayı bir türlü beceremedi, zaten köpükleri durulamaya vakti olmayacaktı.

Yemekte bir tür güveç eti ve sebze vardı. Et kahverengiydi ve sebzeler de belli ki önceden yeşildi. Her şeyin tadı hemen hemen aynıydı. Hepsini yedi ve tabağın dibini sıyırmak için beyaz ekmek dilimini kullandı. Stanley, tadı nasıl olursa olsun tabağındaki yemeği asla bırakmayanlardandı.

"Ne yaptın?" diye sordu ona kampçılardan biri.

Stanley önce onun ne dediğini anlayamadı.

"Seni buraya göndermelerinin bir nedeni olmalı."

"Ah," diye ayıldı. "Bir çift lastik pabuç çaldım."

Diğer oğlanlar bunu komik buldular. Stanley nedenini kestiremedi. Belki de onların lastik pabuç çalmaktan çok daha kötü suçları vardı.

"Bir dükkândan mı yoksa birinin ayağından mı çaldın?" diye sordu Kalamar.

"Ah, hiçbiri," diye yanıtladı Stanley. "Pabuçlar Clyde Livingston'a aitti."

Hiç kimse ona inanmadı.

"Şirin Ayaklar'ın mı?" dedi Röntgen. "Ya *tabii*!"

"İmkânsız," dedi Kalamar.

Şimdi Stanley yatağında uzanırken, bunun bir açıdan komik olduğunu düşündü. Suçsuz olduğunu söylediğinde ona kimse inanmamıştı. Şimdi onları çaldığını söylüyordu ve yine kimse ona inanmıyordu.

Clyde "Şirin Ayaklar" Livingston, ünlü bir beysbol oyuncusuydu. Son üç yıldır, Amerikan Ligi'ndeki takımında liderdi. Ayrıca, bir oyunda dört üçlük birden atan tarihteki tek oyuncuydu.

Stanley'nin odasının duvarında onun bir posteri asılıydı. Poster hep ondaydı. Şimdiyse nerede olduğunu bilmiyordu. Polis tarafından el konulmuştu ve mahkemede delil olarak kullanılmıştı.

Clyde Livingston da mahkemeye gelmişti. Her şeye rağmen Stanley, Şirin Ayaklar'ın orada olacağını öğrendiğinde, kahramanıyla buluşma umudunun da etkisiyle gerçekten heyecanlanmıştı.

Clyde Livingston ifadesinde, lastik pabuçların onun olduğunu ve pabuçları evsizler barınağı için para toplamaya yardım etmek amacıyla bağışlayacağını söyledi. Bir insanın nasıl olup da evsiz çocukların rızkını çalmak isteyeceğini anlayamadığını da ekledi.

Bu, Stanley için en kötü andı. Kahramanı onun, işe yaramaz-pis-kokuşmuş-bir hırsız olduğunu düşünüyordu.

Stanley yatağında dönerken, yatağın kendi ağırlığı altında çökeceğinden korktu. İçine zorlukla sığabiliyordu. Nihayet karnının üzerine yuvarlanmayı başardığında koku öyle kötüleşti ki, tekrar dönüp sırtüstü uyumaya çalışmak zorunda kaldı. Yatak ekşi süt kokuyordu.

Gece olduğu halde hava hâlâ çok ılıktı. Koltukaltı iki yatak ötede horluyordu.

Okuldayken Derrick Dunne diye arıza bir tip, Stanley'ye işkence yapardı. Öğretmenler Stanley'nin şikâyetlerini hiçbir zaman ciddiye almazlardı, çünkü Derrick, Stanley'den çok daha ufaktı. Hatta bazı öğretmenler, Derrick kadar ufak bir çocuğun Stanley kadar iri bir çocuğa sataşabileceği düşüncesini komik buluyorlardı.

Stanley'nin tutuklandığı gün Derrick, Stanley'nin defterini almış ve uzun bir yakala-da-görelim oyunundan sonra, defteri, erkekler tuvaletinde klozetin içine düşürmüştü. Stanley defteri alana kadar otobüsü kaçırmış ve eve yürüyerek dönmek zorunda kalmıştı.

Tam da, mahvolmuş sayfaları kopyalamak zorunda kalacağını düşünerek elinde ıslak defteriyle eve yürürken pabuçlar gökten düşmüştü.

"Eve yürüyordum ve pabuçlar gökten düştü," demişti hâkime. "Bir tanesi kafama çarptı."

Acıtmıştı da.

Aslında tam olarak gökten düşmemişlerdi. Pabuç kafasına çarptığı sırada, bir otoban üstgeçidinin altından geçiyordu.

Stanley bunu bir tür işaret olarak aldı. Babası eski lastik pabuçları yeniden dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve tam da bunun üstüne, bir çift lastik pabuç, görü-

nüşe göre birdenbire Tanrı'dan bir lütufmuşçasına onun üstüne düşüyordu.

Doğal olarak, pabuçların Clyde Livingston'a ait olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Gerçekte pabuçlar için şirinden başka her şey denebilirdi. Onları kim giyiyorsa berbat bir ayak kokusu sorunu olmalıydı.

Stanley, pabuçların özel olduğunu, onların bir şekilde babasının icadına faydası olacağını düşünmeden edememişti. Bu tesadüften öte bir durum olmalıydı. Stanley, kaderin pabuçlarını tuttuğu hissine kapılmıştı.

Koşmuştu. Şimdi düşününce, neden koştuğunu bilemiyordu. Belki pabuçları babasına götürmek için acele ediyordu, belki de okuldaki sefil ve acınası hayatından kaçmaya çalışıyordu.

Yanına hemen bir devriye arabası gelmişti. Bir polis, neden kaçtığını sormuştu. Ardından pabuçları almış ve telsizine bildirmişti. Kısa bir süre sonra da Stanley tutuklanmıştı.

Lastik pabuçların, evsizler barınağındaki bir vitrinden çalındığı ortaya çıkmıştı. O akşam zenginler barınağa gelecekler, fakirler her gün bedava yemek yiyebilsinler diye, yemek için yüzlerce dolar ödeyeceklerdi. Çocukken kendisi de bir barınakta yaşamış olan Clyde Livingston, bir konuşma yapacak ve imza dağıtacaktı. Pabuçları açık artırmaya verilecek ve beş bin doların üzerinde satılması beklenecekti. Tüm para evsizler barınağına bağışlanacaktı.

Beysbol programı yüzünden Stanley'nin duruşması birkaç ay ertelenmişti. Annesiyle babasının bir avukat tutmaya paraları yetmemişti. "Avukata ihtiyacın yok," demişti annesi, "Yalnızca gerçeği söyle."

Stanley gerçeği söylemişti, ama belki de biraz yalan söylese onun yararına olacaktı. Pabuçları sokakta bulduğunu söyleyebilirdi. Hiç kimse onların gökten düştüğüne inanmamıştı.

Bunun kader olmadığının farkına varmıştı. Her şey, işe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyük-büyükbabasının suçuydu!

Hâkim, Stanley'nin suçunu rezil diye niteledi. "Pabuçların değeri beş bin doların üzerindeydi. Bu para, evsizlere yemek ve barınak sağlayacaktı. Ve sen onları, sırf hatıra olsun diye evsizlerden çaldın."

Hâkim, Yeşil Göl Kampı'nda boş bir yer olduğunu söyledi ve kampın disiplininin Stanley'nin karakterini iyileştirebileceğini belirtti. Ya kampa gidecekti ya da hapse. Stanley'nin annesi ve babası, Yeşil Göl Kampı'yla ilgili daha fazla şey öğrenmek için zamanlarının olup olmadığını sordular, ama hâkim hemen bir karara varmalarını önerdi. "Yeşil Göl Kampı'nda kontenjanlar uzun süre boş kalmaz."

7

Kürek Stanley'nin tombul, yumuşak ellerine ağır geldi. Küreği toprağa saplamaya çalıştı ama küreğin keskin ucu küt diye yere çarptı ve bir gedik bile açamadan sekti. Titreşim Stanley'nin kemiklerini zangırdatarak, küreğin sapından Stanley'nin bileklerine dek ulaştı.

Hava hâlâ karanlıktı. Yalnızca ayın ve Stanley'nin o ana dek gördüklerinden çok daha fazla sayıdaki yıldızın ışığı vardı. Bay Pendanski herkesi uyandırmaya geldiğinde, Stanley'ye hiç uyumamış gibi geldi.

Tüm gücünü kullanarak küreği kuru göl yatağına geri getirdi. Ellerine güç geldi ama toprağa bir etkisi yok gibiydi. Küreğinin bozuk olup olmadığını merak etti. Bir buçuk metre ötede, bir kürek toprağı alıp şimdiden bir metreye ulaşan yığına atan Sıfır'a baktı.

Kahvaltıda bir tür ılık mısır gevreği verildi. Kahvaltının en iyi kısmı portakal suyuydu. Hepsinin yarımşar litrelik birer karton kutusu vardı. Mısır gevreğinin tadı aslında o kadar kötü değildi, ama tıpkı yatağı gibi kokuyordu.

Daha sonra, mataralarını doldurup küreklerini alarak göl

kıyısına ilerlediler. Her gruba farklı bir görev alanı verilmişti.

Kürekler duşların yanındaki bir depoda tutuluyordu. Röntgen'in, kimsenin kullanmasına izin vermediği kendi özel küreği olduğu halde, Stanley'ye hepsi bir görünüyordu. Röntgen, küreğinin diğerlerininkinden daha kısa olduğunu iddia ediyordu ama eğer öyleyse bile, yalnızca birazcık kısaydı.

Kürekler, çelik keskin uçlarından tahta saplarına, bir buçuk metre uzunluğundaydılar. Stanley'nin çukurunun derinliği, küreğinin boyunda olacaktı ve küreği dipten herhangi bir yöne, düz bir şekilde koyabilmeliydi. Röntgen, işte bu yüzden en kısa küreği istemişti.

Göl öyle çok çukurla ve tümsekle doluydu ki, Stanley'nin aklına, daha önce gördüğü ay fotoğrafları geldi. "İlginç ya da olağandışı bir şey görürsen," demişti Bay Pendanski, "su kamyonuyla geldiğimizde ya bana ya da Bay Efendim'e söylemelisin. Bulduğun şey Bekçi'nin hoşuna giderse, günün geri kalanında izinli sayılacaksın."

"Ne aramamız gerekiyor?" diye sordu Stanley.

"Bir şey aramıyorsun. Karakter geliştirmek için kazıyorsun. Yalnızca, bir şey bulduğun takdirde, Bekçi bilmek ister."

Umutsuzca küreğine göz attı. Kusurlu olan küreği değildi. Kusurlu olan *kendisiydi.*

Yerdeki ince çatlağı fark etti. Küreğinin ucuyla üzerine bastırdı, sonra da her iki ayağıyla keskin ucun arkasında zıpladı.

Kürek, toprak yığınının birkaç santimetre içine gömüldü.

Gülümsedi. Hayatında ilk kez, aşırı kilolu olması işine yaramıştı.

Küreğin sapına yaslandı ve ilk toprağını alıp diğer tarafa attı.

Sadece on milyon kez daha kazacaksın, diye düşündü, sonra da küreği çatlağa yerleştirip tekrar üzerinde zıpladı.

Toprağını çukurunun çevresine atmayı akıl etmeden önce, bu şekilde birçok defa kazdı. Küreğini yere düz bir şekilde koydu ve çukurunun kenarları olacak yerleri işaretledi. Bir buçuk metre son derece genişti.

Kazdıklarını işaretlediği yere taşıdı. Matarasından bir yudum su içti. Bir buçuk metre son derece derindi de.

Bir süre sonra kazması kolaylaştı. Zeminin en zor kazıldığı yer, güneşin yer kabuğunu yirmi santim derinliğinde kuruttuğu yüzeydi. Kabuğun altında toprak daha gevşekti. Fakat Stanley kabuğu kırdığı anda, sağ başparmağının ortasında bir şişlik oluştu ve canı küreği tutamayacak kadar acıdı.

Stanley'nin büyük-büyük-büyükbabasının adı Elya Yelnats'mış. Litvanya'da doğmuş. On beş yaşındayken Myra Menke'ye âşık olmuş.

(Henüz Stanley'nin büyük-büyük-büyükbabası olacağını bilmiyorınuş.)

Myra Menke on dört yaşındaymış. İki ay içinde on beşine girecekmiş, babasının artık evlenmesi gerektiğine karar verdiği yaşta.

Elya, Myra'yı babasından istemeye gitmiş ama domuz yetiştiricisi Igor Barkov da oradaymış. Igor Barkov'un kırmızı bir burnu ve şişman, tombul yanakları varmış.

"En şişman domuzumu kızınızla takas ederim," diye önermiş Igor.

"Peki sen ne öneriyorsun?" diye sormuş Myra'nın babası Elya'ya.

"Sevgi dolu bir yürek," demiş Elya.

"Şişman bir domuzu tercih ederim," demiş Myra'nın babası.

Elya çaresizce, kasabanın öbür yakasında oturan Mısırlı

yaşlı kadın Madam Zeroni'yi görmeye gitmiş. Madam Zeroni kendisinden oldukça yaşlı olduğu halde, onunla arkadaş olmuş. Madam Zeroni, Igor Barkov'dan bile yaşlıymış.

Köyün diğer oğlanları çamur güreşini severlermiş. Elya ise Madam Zeroni'yi ziyaret etmeyi ve onun birçok hikâyesini dinlemeyi yeğlermiş.

Madam Zeroni'nin teni koyu renkmiş ve oldukça geniş bir ağzı varmış. Size bakarken gözlerini kocaman açarmış, bakışları sizi delip geçecek gibi hissedermişsiniz.

"Elya, neyin var?" diye sormuş Elya daha üzgün olduğunu bile söylemeden. El yapımı bir tekerlekli sandalyede oturuyormuş. Sol ayağı yokmuş. Bacağı ayak bileğine kadarmış.

"Myra Menke'ye âşığım," diye itiraf etmiş Elya. "Ama Igor Barkov onu en şişman domuzuyla takas etmeyi önerdi. Onunla rekabet edemem."

"Güzel," demiş Madam Zeroni. "Evlenmek için çok gençsin. Önünde daha uzun bir hayat var."

"Ama Myra'yı seviyorum."

"Myra'nın kafası saksı kadar boştur."

"Ama o çok güzel."

"O bir saksı. Toprağı sabanla sürebilir mi? Keçi sağabilir mi? Hayır, bunun için fazla zarif. Zekice bir konuşma yapabilir mi? Hayır, çünkü aptal ve sersem. Hastalandığında sana bakabilir mi? Hayır, çünkü şımarık ve asıl senin ona bakmanı isteyecektir. Güzelmiş, peki. Ne olmuş yani? Tuuu!"

Madam Zeroni toprağa tükürmüş.

Elya'ya Amerika'ya gitmesi gerektiğini söylemiş. "Tıpkı oğlum gibi. Geleceğin orada. Myra Menke'de değil."

Fakat Elya bunların hiçbirini dinlememiş. On beş yaşındaymış ve tek görebildiği, Myra'nın sığ güzelliğiymiş.

Madam Zeroni, Elya'yı böyle perişan görmeye dayanamamış. Sonuna kadar haklı olduğu halde, ona yardım etmeyi kabul etmiş.

"Şöyle yapacaksın: Benim domuz dün yavruladı," demiş. "Emzirmeyeceği bir domuzcuk var. Onu alabilirsin. Nasıl olsa ölecek."

Madam Zeroni, Elya'yı evin arkasındaki domuzları yetiştirdiği yere götürmüş.

Elya minik domuzcuğu almış, fakat ne işine yarayacağını kestirememiş. Domuzcuk bir sıçandan büyük değilmiş.

"Büyüyecektir," demiş Madam Zeroni güvenle. "Ormanın sonundaki dağı görüyor musun?"

"Evet," demiş Elya.

"Dağın tepesinde, suyun aktığı bir nehir var. Domuzcuğu her gün dağın tepesine götürmeli ve o nehirden su içirmelisin. Su içerken de ona şarkı söylemelisin."

Elya'ya domuzcuğa söyleyebileceği özel bir şarkı öğretmiş.

"Myra'nın on beşinci doğum gününde, domuzu dağa son kez götürmelisin. Sonra da onu doğruca, Myra'nın babasına götür. Igor'un domuzlarından daha şişman olacaktır."

"O kadar büyük ve şişman olacaksa," diye sormuş Elya, "onu nasıl dağa taşıyacağım ki?"

"Domuzcuk şimdi o kadar iri değil, öyle değil mi?" diye sormuş Madam Zeroni.

"Tabii ki değil," demiş Elya.

"Yarın senin için fazla iri olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Her gün domuzu dağa götüreceksin. Her gün biraz daha büyüyecek ama sen de daha güçlü olacaksın. Domuzu Myra'nın babasına verdikten sonra, benim için bir şey daha yapmanı istiyorum."

"Ne istersen yaparım," demiş Elya.

"Beni dağın tepesine götürmeni istiyorum. O nehirden su içirmeni ve bana şarkıyı söylemeni istiyorum."

Elya hepsini yapacağına söz vermiş.

Madam Zeroni, başarısız olduğu takdirde, onun ve soyun-

dan gelenlerin sonsuza dek lanetleneceği konusunda onu uyarmış.

Stanley hâlâ kazıyordu. Çukuru yaklaşık bir metre derinliğindeydi, ama yalnızca ortasında. Üst kısımlarda, çukur kenarlara doğru eğimliydi. Güneş ufukta yeni yükselmişti, fakat Stanley şimdiden kızgın ışınlarını yüzünde hissedebiliyordu.

Matarasını almak için uzanınca, ani bir baş dönmesi hissetti ve kendine gelebilmek için ellerini dizlerine koydu. Bir an için kusacağından korktu ama hemen geçti. Matarasındaki son su damlasını içti. Parmaklarının her birinde ve avucunun ortasında şişlikler vardı.

Diğer çukurlar onunkinden çok daha genişti. Hepsini tam olarak göremese de, boyutları toprak yığınlarından belli oluyordu.

Çölün karşı tarafından yaklaşan toz bulutunu gördü ve diğer oğlanların da kazmayı bırakıp toz bulutunu izlediklerini fark etti. Toz bulutu giderek yaklaştı ve kırmızı bir kamyonun peşi sıra sürüklendiğini görebildi.

Kamyon, kazdıkları yerin yakınında durdu ve oğlanlar, önde Röntgen, en arkada Sıfır olacak şekilde, kamyonun arkasına sıralandılar. Stanley, Sıfır'ın arkasına geçti.

Bay Efendim, kamyonun kasasındaki bir tank suyla, her birinin matarasını doldurdu. Stanley'nin matarasını alırken, "Bu bir Kız İzci Kampı değil, öyle değil mi?" dedi.

Stanley omzunu silkti.

Bay Efendim, Stanley'nin ne kadar ilerlediğini görmek için Stanley'yi izledi. "Buna alışsan iyi olur," dedi. "Yoksa günün en sıcak zamanında kazmak zorunda kalırsın. Ağzına biraz çekirdek attı, kabuklarını dişleriyle beceriksiz bir biçimde ayırıp Stanley'nin çukuruna tükürdü.

Elya her gün küçük domuzcuğu dağa götürmüş, ona şarkı söylemiş ve nehirden su vermiş. Domuz şişmanladıkça, Elya da giderek güçlenmiş.

Myra'nın on beşinci doğum gününde, Elya'nın domuzu üç yüz kilodan fazla geliyormuş. Madam Zeroni, o gün de, domuzu alıp dağa götürmesini söylemiş, fakat Elya Myra'nın karşısına domuz gibi kokarak çıkmak istememiş.

Onun yerine banyo yapmış. Bu, bir haftadan az bir süre içindeki ikinci banyosuymuş.

Sonra da domuzu Myra'ya götürmüş.

Igor Barkov da domuzuyla birlikte oradaymış.

"Bunlar gördüğüm en iyi iki domuz," diye ilan etmiş Myra'nın babası.

Son iki ayda daha da güçlenip büyümüş görünen Myra'dan da etkilenmiş. "Senin işe yaramaz bir kitap kurdu olduğunu sanırdım," demiş. "Ama şimdi, harika bir çamur güreşçisi olabileceğini görüyorum."

"Kızınızla evlenebilir miyim?" diye sormuş Elya cesurca.

"Önce domuzları tartınam gerek."

Yazık ki, Elya domuzunu bir kez daha dağa götürmeliymiş. İki domuzun da ağırlığı tamı tamına aynıymış.

Stanley'nin şişlikleri geçmiş, yeni şişlikler oluşmuştu. Acıyı geçiştirmek için sırayla iki elini de kazmak için kullandı. Sonunda kasketini çıkardı ve kasketi çıplak elleriyle küreğinin sapının arasında tutarak kazdı. Bu işe yaradı, fakat böyle kazmak daha zordu çünkü kasket kayıp düşüyordu. Güneş korunaksız başıyla boynunu yakıyordu.

Kendini tam tersine ikna etmeye çalışsa da, bir süredir, toprak yığınlarının kazdığı çukura fazla yakın olduğunun farkındaydı. Yığınlar bir buçuk metrelik dairenin dışındaydı, fakat yerinin yetmeyeceğini görebiliyordu. Yine de, kendini bunun aksine inandırdı ve eninde sonun-

da taşımak zorunda kalacağı yığına toprak atmaya devam etti.

Asıl sorun, çukurdayken toprağın sıkışık olmasıydı. Kazıldıkça genişliyordu. Yığınlar, çukurunun derinliğinden çok daha büyüktü.

Ya şimdi ya da hiçti. İstemeye istemeye çukurundan yukarı tırmandı ve bir kez daha, önceden kazdığı toprağa kürek salladı.

Myra'nın babası dizlerinin üstüne çöküp her iki domuzu da tepeden tırnağa incelemiş.

"Bu ikisi, gördüğüm en iyi domuzlar," demiş sonunda. "Nasıl karar vereceğim ki? Yalnızca tek bir kızım var."

"Neden Myra'ya sormuyoruz?" diye önermiş Elya.

"Bu çok saçma!" diye haykırmış Igor konuşurken tükürüğünü saçarak.

"Myra boş kafalı bir kızdır," demiş babası. "Babası olarak ben bile karar veremezken, kendi nasıl karar verecek?"

"Yüreğinde ne hissettiğini bilir," demiş Elya.

Myra'nın babası çenesini ovuşturmuş, sonra da gülerek, "Neden olmasın?" demiş. Elya'nın sırtına vurmuş. "Benim için fark etmez. Domuz domuzdur."

Kızını çağırmış.

Myra içeri girerken Elya kızarmış. "İyi günler Myra," demiş.

Myra ona bakmış. "Sen Elya'sın, değil mi?" diye sormuş.

"Myra," demiş babası. "Elya ve Igor, seninle evlenmeleri karşılığında domuzlarını önerdiler. Benim için fark etmez. Domuz domuzdur. O yüzden karar senin. Hangisiyle evlenmek istersin?"

Myra'nın kafası karışmış. "*Benim* karar vermemi mi istiyorsun?"

"Aynen öyle, çiçeğim," demiş babası.

"Vay canına, bilmem ki," demiş Myra. "Hangi domuz daha iri?"

"İkisi de aynı kiloda," demiş babası.

"Hay Allah!" demiş Myra. "Sanırım Elya'yı seçeceğim. Hayır, Igor'u. Hayır, Elya'yı. Hayır, Igor'u. Of, bilmiyorum! Bir ile on arasında bir sayı tutacağım. En yakın sayıyı kim tahmin ederse onunla evleneceğim. Tamam. Hazırım."

"On," diye tahmin etmiş Igor.

Elya sesini çıkarmamış.

"Elya?" diye sormuş Myra. "Senin tahminin kaç?"

Elya bir sayı tutmamış. "Igor'la evlen," diye mırıldanmış. "Domuzumu da evlilik hediyesi olarak kabul edin."

Su kamyonunun bir sonraki gelişinde, direksiyonda, paketlenmiş öğle yemeklerini de getiren Bay Pendanski vardı. Stanley yemeğini, sırtını toprak yığınına yaslayarak yedi. Öğle yemeğinde salamlı sandviç, patates cipsi ve koca bir çikolatalı kurabiye vardı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Mıknatıs.

"Pek iyi sayılmaz," dedi Stanley.

"İlk çukur en zorudur," dedi Mıknatıs.

"Stanley derin bir nefes aldı. Aylaklığı göze alamıyordu. Diğerlerinin çok gerisindeydi ve güneş de giderek kızgınlaşıyordu. Henüz öğle üzeri bile değildi. Fakat ayağa kalkmaya gücünün olup olmadığını bilmiyordu.

Vazgeçmeyi düşündü. Ona ne yapacaklarını merak etti. Ona ne yapabilirlerdi?

Giysileri terden sırılsıklam olmuştu. Okuldayken terlemenin iyi geldiğini öğrenmişti. Terlemek doğanın sizi dengede tutmasının bir yoluydu. Peki niye bu kadar bunalmıştı?

Küreğinden güç alarak ayağa kalkmayı başardı.

"Tuvalet için nereye gitmemiz gerekiyor?" diye sordu Mıknatıs'a.

Mıknatıs kollarıyla genişliği işaret etti. "Bir çukur seç, herhangi birini," dedi.

Stanley, neredeyse toprak yığınının üzerine düşerek, göle doğru sendeledi.

Arkasında Mıknatıs'ın, "Ama önce içinde hiçbir şeyin yaşamadığından emin ol," dediğini duyabiliyordu.

Myra'nın evinden ayrıldıktan sonra Elya, kendini rıhtımın yakınında bulana dek kasabaya doğru amaçsızca yürümüş. Dalgakıranın kenarında oturarak buz gibi, kara sulara bakmış. Myra'nın Igor'la kendisi arasında bir seçim yapmakta zorlanmasını anlayamıyormuş. Onu sevdiğini sanıyormuş. Onu sevmiyorsa bile, Igor'un ne kadar iğrenç biri olduğunu göremiyor muymuş?

Tıpkı Madam Zeroni'nin söylediği gibiymiş. Kafası bir saksı kadar boşmuş.

Bazı adamlar diğer rıhtımda toplanıyorlarmış; Elya ne olduğunu görmek için o tarafa yönelmiş. Tabelada şöyle yazıyormuş:

GÜVERTE İŞÇİLERİ ARANIYOR
AMERİKA'YA BEDAVA YOLCULUK

Hiçbir denizcilik deneyimi yokmuş, fakat geminin kaptanı onu da yazmış. Kaptan, Elya'nın mükemmel gücünü görebiliyormuş. Yetişkin bir domuzu dağa taşımak herkesin yapabileceği bir iş değilmiş.

Ancak gemi limandan ayrılıp Atlantik'in öbür yakasını geçtikten sonra, Madam Zeroni'ye verdiği, onu dağın tepesine götürme sözünü hatırlamış. Kendini berbat hissetmiş.

Lanetten korkmuyormuş. Tüm bunların saçmalık olduğunu düşünüyormuş. Kendini berbat hissediyormuş çünkü

Madam Zeroni'nin ölmeden önce nehirden su içmek istediğini biliyormuş.

Sıfır, D Grubundaki en küçük, kazmayı bitiren ilk çocuktu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Stanley imrenerek.

Sıfır bir şey demedi. Stanley Sıfır'ın çukuruna yürüyüp, onun, küreğiyle çukuru ölçüşünü izledi. Çukurunun üstü mükemmel bir daire şeklindeydi ve her iki yanı da düz ve dikti. Gereğinden fazla tek bir parça bile, topraktan ayrılmamıştı.

Sıfır kendini yüzeye çekti. Gülümsemedi bile. Mükemmel biçimde kazılmış çukuruna bakıp içine tükürdü, sonra da dönüp ana kampa yöneldi.

"Sıfır garip bir ahbap," dedi Zikzak.

Stanley gülecekti ama derinanı yoktu. Stanley'nin görmüş olduğu "en garip ahbap", Zikzak olsa gerekti. Uzun sıska bir boynu, her yöne fırlayan acayip kıvırcık saçları ve iri yuvarlak bir kafası vardı. Kafası, bir yayın üzerindeymiş gibi görünüyordu.

Koltukaltı, kazmayı bitiren ikinci çocuktu. O da, ana kampa yönelmeden önce çukuruna tükürdü. Stanley, her çocuğun birer birer, çukurlarına tükürüp ana kampa dönüşlerini izledi.

Stanley kazmaya devam etti. Toprak yığınları çukuru tamamen sardığından zeminin yerini tam olarak söylemek zor olsa da, çukurunun boyu neredeyse omuzlarına kadar geliyordu. Ne kadar derin kazarsa, toprağı çukurdan dışarı atmak da o kadar güçleşiyordu. Bir kez daha, yığınları taşımak zorunda kalacağını fark etti.

Kasketinden ellerine kan bulaştı. Kendi mezarını kazıyormuş gibi hissetti.

Elya Amerika'da İngilizce konuşmayı öğrenmiş. Sarah Miller adında bir kadına âşık olmuş. Saralı toprağı sürebiliyor, keçi sağabiliyor ve hepsinden önemlisi, kendi adına düşünebiliyormuş. Elya ve Sarah sık sık, gecenin yarısını birlikte konuşup gülerek geçirirlermiş.

Hayatları pek kolay değilmiş. Elya çok çalışıyormuş fakat şanssızlık onu her yerde izliyor gibiymiş. Hep yanlış zamanda yanlış yerde bulunuyormuş sanki.

Elya, Madam Zeroni'nin Amerika'da bir oğlu olduğunu söylediğini hatırlamış. Bıkıp usanmadan onu aramış. Hiç tanımadığı yabancıların yanına gidip, Zeroni adında birini tanıyıp tanımadıklarını ya da Zeroni adını duyup duymadıklarını sormuş.

Hiç kimse tanımıyormuş. Elya da, Madam Zeroni'nin oğlunu bulsa bile, ne yapacağını bilmiyormuş. Onu dağa götürüp domuz ninnisini mi söyleyecekmiş?

Alnına üçüncü kez yıldırım çarpınca, Sarah'ya Madam Zeroni'nin sözünden nasıl döndüğünü anlatmış. "Bir domuz hırsızından bile kötüyüm," demiş. "Beni terk edip lanetlenmemiş birini bulmalısın."

"Seni terk etmeyeceğim," demiş Sarah. "Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen," demiş Elya.

Sarah gülümsemiş. "Bana domuz ninnisini söyle."

Ona ninniyi söylemiş.

Sarah'nın gözleri parlamış. "Çok güzel. Anlamı ne?"

Elya ninniyi Letoncadan İngilizceye çevirebilmek için elinden geleni yapmış, ama aynı etkiyi vermiyormuş. "Letoncada kafiyeli oluyor," demiş Sarah'ya.

"Anlamıştım zaten," demiş Sarah.

Bir yıl sonra çocukları olmuş. Saralı ona Stanley adını vermiş çünkü "Stanley"nin tersten "Yelnats" diye okunduğunu fark etmiş.

Sarah, domuz ninnisinin sözlerini kafiyeli olacak şekilde değiştirmiş ve her gece küçük Stanley'ye ninniyi söylemiş.

"Keşke keşke," diye Ağaçkakan ötseydi,
"Ağacın kabuğu gökler kadar yumuşak olsaydı."
Aşağıdaki kurt aç ve yalnız bekleseydi,
Auuuuuuuvvv diye dolunaya ulusaydı,
"Keşke, keşke."

Stanley'nin çukuru küreğinin boyu kadar derindi, fakat genişliği yeterli değildi. Topraktan iri bir parça ayırırken yüzünü buruşturdu, sonra da parçayı alıp yığına fırlattı.

Küreğini çukurunun dibine geri koydu ve beklediğinin aksine bu kez, kürek çukura uydu. Küreği çevirdi ve küreğin her yöne doğru düz bir şekilde durabilmesi için, etraftaki birkaç iri toprak parçasını düzeltti.

Su kamyonunun yaklaştığını duydu ve ilk çukurunu kazdığını Bay Efendim'e ya da Bay Pendanski'ye gösterebileceği için garip bir gurur duydu.

Ellerini kenarlara koyarak çukurdan çıkmaya çalıştı.

Yapamadı. Kolları, iri gövdesini kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

Destek için bacaklarını kullandı ama gerçekten de hiç gücü yoktu. Çukurunda kısılıp kalmıştı. Neredeyse komik bile denebilirdi ama gülecek havada değildi.

"Stanley!" diye seslendiğini duydu Bay Pendanski'nin.

Küreğini kullanarak, çukurun yan duvarında tutunmak için bir yer kazdı. Bay Pendanski'nin ona doğru geldiğini görmek için yukarı tırmandı.

"Bayıldığından korktum," dedi Bay Pendanski. "İlk olmazdın.

"Bitirdim, dedi Stanley kana bulanmış kasketini tekrar kafasına geçirerek.

"Pekâlâ!" dedi Bay Pendanski bir beşlik çakmak için elini uzatarak, ama Stanley bunu görmezden geldi. Gücü yoktu.

Bay Pendanski elini indirip Stanley'nin çukuruna baktı. "Aferin," dedi. "Binmek ister misin?"

Stanley başını iki yana salladı. "Yürüyeceğim."

Bay Pendanski, Stanley'nin matarasını doldurmadan kamyonuna tırmandı. Stanley onun gitmesini bekledi, sonra da çukuruna yeniden göz attı. Gururlanacak bir şey olmadığını biliyordu, yine de gurur duydu.

Son tükürüğünü hazırladı ve çukuruna savurdu.

8

Birçok insan lanetlere inanmaz.

Birçok insan sarı benekli kertenkelelere de inanmaz amabir tanesi sizi ısırırsa, artık inanıp inanmamanızın bir önemi kalmaz.

Aslına bakarsanız, bilim insanlarının bu kertenkelelere "sarı benekli" adını vermeleri biraz garip. Her kertenkelede tamı tamına on bir sarı nokta var, ama sarılı yeşilli vücutlarının üzerinde benekleri görmek zor.

Kertenkele on beş ila yirmi beş santimetre uzunluğundadır ve büyük kırmızı gözleri vardır. Gerçekte gözleri sarıdır ve kırmızı olan kısım gözlerinin etrafındaki deridir, fakat herkes sürekli kırmızı gözlerden bahsedip durur. Ayrıca kara dişleri ve süt beyazı dili vardır.

Bir tanesine bakarken, "kırmızı gözlü" kertenkele veya "kara dişli" kertenkele veya belki de, "beyaz dişli" kertenkele diye de adlandırılabilirdi diye düşünmüş olabilirsiniz.

Sarı benekleri görebilecek kadar yaklaştıysanız, büyük ihtimalle ölmüşsünüzdür.

Sarı benekli kertenkeleler, kendilerine yırtıcı kuşlardan

korunak sağlayan ve güneşe karşı gölge sunan çukurlarda yaşamayı sever. Bir çukurda yirmi kadar kertenkele yaşayabilir. Güçlü kuvvetli bacakları vardır ve avlarına saldırabilmek için çok derin çukurlardan dışarı sıçrayabilirler. Küçük hayvanları, böcekleri, bazı kaktüs dikenleriyle çekirdek kabuklarını yerler.

9

Stanley duşa girdi ve soğuk suyun yanan ve ağrılı vücudundan akıp gitmesini bekledi. Dört dakikalık bir cennetti. İkinci gün yine sabun kullanmadı. Aşırı yorgundu.

Duş kabinlerinin üzerinde çatı yoktu ve duvarlar, köşeler hariç, yerin on beş santim yukarısındaydı. Yerde suyolu yoktu. Su duvarların altında kesiliyor ve güneşte çabucak buharlaşıyordu.

Temiz turuncu giysi takımlarını giydi. Çadırına döndü, kirli giysilerini kasasına koydu, kalemiyle mektup kâğıdını ve zarfını çıkardı ve dinlenme odasına yöneldi.

Kapıdaki tabelada, DÖKÜNTÜ ODA yazıyordu.

Odadaki neredeyse her şey kırık dökütü; televizyon, langırt makinesi, mobilyalar. Yıpranmış giysileriyle çeşitli sandalyelere ve kanepelere yayılmış insanlar bile kırık dökük görünüyorlardı.

Röntgen ve Koltukaltı bilardo oynuyorlardı. Masanın yüzeyi Stanley'ye gölün yüzeyini anımsattı. Üzeri çıkıntılarla ve oyuklarla doluydu, çünkü birçok kişi üzerine isimlerinin baş harflerini kazımıştı.

İlerideki duvarda bir oyuk vardı; önünde elektrikli bir vantilatör duruyordu. Ucuz klima. En azından vantilatör çalışıyordu.

Stanley odaya girerken birinin ayağına takıldı.

"Hey, dikkat et!" dedi sandalyedeki turunculu bir topak.

"Sen dikkat et!" diye mırıldandı Stanley dikkatini veremeyecek kadar yorgun bir şekilde.

"Ne dedin?" diye sordu Topak.

"Hiç bişiy!" dedi Stanley.

Topak kalktı. Stanley kadar iriydi ve ondan çok daha güçlüydü. "Bir şey dedin." İri parmağıyla Stanley'yi dürtükledi. "Ne dedin?"

Etraflarında hemen bir kalabalık oluştu.

"Sakin ol," dedi Röntgen. Elini Stanley'nin omzuna koydu. "Mağara Adamı'na bulaşmak istemezsin," diye uyardı.

"Mağara Adamı çok sıkı," dedi Koltukaltı.

"Bela aramıyorum," dedi Stanley. "Sadece yorgunum, o kadar."

Topak homurdandı.

Röntgen ve Koltukaltı, Stanley'yi divana sürüklediler. Kalamar Stanley'nin oturabilmesi için yer açtı.

"Mağara Adamı'nı gördün mü?" diye sordu Röntgen.

"Mağara Adamı güçlü bir ahbap," dedi Kalamar ve hafifçe Stanley'nin omzunu yumrukladı.

Stanley yırtık deri koltuğa yaslandı. Duş aldığı halde vücudundan hâlâ ter fışkırıyordu. "Bir şey başlatmaya çalıştığım yok."

Tüm gün gölde kendini paraladıktan sonra yapmak istediği son şey, Mağara Adamı adında bir çocukla kavgaya tutuşmaktı. Röntgen ve Koltukaltı'nın onu kurtarmaya gelmelerinden memnundu.

"Ilk çukurun nasıldı?" diye sordu Kalamar.

Stanley inledi, diğer çocuklar kahkahalara boğuldular.

"İlk çukur en zoru," dedi Stanley.

"Mümkün değil," dedi Röntgen. "İkinci çukur çok daha zordur. Daha başlamadan canın yanar. Şimdi canının yandığını sanıyorsan, yarın nasıl hissedeceğini bekle de gör bakalım, değil mi?"

"Aynen öyle," dedi Kalamar.

"Hem eğlence de bitti," dedi Röntgen.

"Eğlence mi?" diye sordu Stanley.

"Bana yalan söyleme, dedi Röntgen. "Hep bir çukur kazmak istemişsindir, öyle değil mi? Haksız mıyım?"

Stanley hiç bu şekilde düşünmemişti, ama Röntgen'in haklı olmadığını söylememesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Dünyadaki her çocuk Çin'e kadar koca bir çukur kazmak ister," dedi Röntgen. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Stanley.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" dedi Röntgen, "Söylemeye çalıştığım bu. Artık eğlence bitti. Yine de tekrar, tekrar ve tekrar kazmak zorundasın."

"Eğlence ve Oyun Kampı," dedi Stanley.

"Kutuda ne var?" diye sordu Kalamar.

Stanley kutuyu getirdiğini unutmuştu. "Ee, kâğıt. Anneme mektup yazacaktım.

"Annene mi?" diye sordu Kalamar gülerek.

"Yazmazsam merak eder."

Kalamar kaşlarını çattı.

Stanley odaya göz attı. Burası, çocukların kampta iyi zaman geçirebilecekleri tek yerdi, peki onlar ne yapmıştı? Odayı harabeye çevirmişlerdi. Televizyonun camı sanki biri içine ayağını geçirmişçesine kırıktı. Neredeyse tüm masaların ve sandalyelerin en az bir bacağı eksikti. Her şey yana yatıktı.

Mektubunu yazabilmek için Kalamar'ın kalkıp bilardo oyununa katılmasını bekledi.

Sevgili Anneciğim,

Bugün kamptaki ilk günümdü ve şimdiden birkaç arkadaş edindim. Tüm gün dışarıda, göldeydik, bu yüzden oldukça yorgunum. Yüzme testini geçer geçmez, su kayağını öğrenebileceğim. Ben

Birinin omzunun üzerinden yazdıklarını okuduğunu fark edince yazmayı bıraktı. Divanın arkasında dikilen Sıfır'ı görmek için döndü.

"Benim için endişelenmesini istemem," diye açıkladı.

Sıfır bir şey demedi. Yalnızca, yüzünde ciddi, neredeyse öfkeli bir ifadeyle mektuba gözlerini dikti.

Stanley mektup kâğıdını zarfın içine sıkıştırdı.

"Pabuçların arkasında kırmızı X harfi var mıydı?" diye sordu Sıfır.

Stanley'nin Sıfır'ın Clyde Livingston'ın pabuçlarını kastettiğini anlaması için bir süre geçti.

"Evet, vardı," dedi. Sıfır'ın bunu nereden bildiğini merak etti. X Markası ünlü bir pabuç markasıydı. Belki de Clyde Livingston, bu markayla ilgili bir reklamda oynamıştı.

Sıfır, mektuba bakarkenki keskinliğiyle, bir anlığına gözlerini ona dikti.

Stanley parmağını deri kanepedeki deliğin içine soktu ve içindekilerin birazını çıkardı. Ne yaptığının farkında değildi.

"Hadi Mağara Adamı, yemek vakti," dedi Koltukaltı.

"Geliyor musun Mağara Adamı?" diye sordu Kalamar.

Stanley etrafına bakınca, Koltukaltı ile Kalamar'ın kendisiyle konuştuklarını fark etti. "A, tabii," dedi. Mektup kâğıdıyla zarfını kutunun içine koydu, sonra da kalkıp oğlanları masalara doğru izledi.

Mağara Adamı, Topak değildi. Mağara Adamı, Stanley'di.

Onuzunu silkti. Kusmuk Torbası'ndan çok daha iyi bir takma addı.

10

Stanley uykuya dalmakta zorlanmadı ama çok çabuk sabah oldu. Yataktan kalkmaya yeltendiğinde, vücudundaki her kas ve eklem ağrıdı. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama vücudunda, bir önceki günden çok daha fazla acı vardı. Yalnızca kolları ve sırtı değil, bacakları, ayak bilekleri ve beli de ağrıyordu. Onu yataktan kaldıran tek şey, harcadığı her saniyenin onu güneşin doğuşuna daha çok yaklaştırdığını bilmesiydi. Güneşten nefret ediyordu.

Kahvaltı boyunca kaşığını zar zor kaldırabildi, sonra da göle gitti, kaşığının yerini küreği aldı. Yerde bir çatlak buldu ve ikinci çukuruna başladı.

Küreğinin ucuna yüklendi ve başparmağının alt kısmıyla sapının en ucuna bastırdı. Bu, şişmiş parmaklarıyla küreğin sapını tutmaya çalışmaktan daha az acı vericiydi.

Kazarken toprağı çukurun çok uzağına atmamaya dikkat etti. Çukuru iyice derinleştiği zaman çukurun çevresindeki alanı iyi kullanması gerekiyordu.

O kadar ileri gidip gidemeyeceğini bilmiyordu. Röntgen haklıydı. İkinci çukur en zoruydu. Bir mucize gerekecekti.

Güneş hazır henüz yükselmemişken, kasketini çıkarıp onu ellerini korumak için kullandı. Güneş doğar doğmaz onu yeniden kafasına geçirmek zorunda kalacaktı. Önceki gün, ensesi ve alnı kötü şekilde yanmıştı.

Her seferinde bir kürek toprak alıp önünde uzanan korkunç görevi düşünmemeye çalıştı. Yaklaşık bir saat sonra, ağrıyan kasları birazcık gevşemiş gibiydi.

Küreğini toprağa saplamaya çalışırken homurdandı. Kasketi parmaklarının arasından düştü ve kürek serbest kaldı.

Öylece bıraktı.

Matarasından bir yudum su içti. Su kamyonunun yakında geleceğini tahmin ediyordu, fakat yanılıyor olabileceği düşüncesiyle suyunun tamamını içmedi. Son yudumunu içmeden önce kamyonu görene kadar beklemesi gerektiğini öğrenmişti.

Güneş henüz yükselmemişti, fakat ışınları ufka yayılmış ve gökyüzünü aydınlatmıştı.

Kasketini almak için uzandı, kasketin yanında geniş, yassı bir taş gördü. Kasketini kafasına geçirirken taşa bakmayı sürdürdü.

Taşı aldı. İçinde fosilleşmiş bir balığın şeklini görebiliyordu.

Üzerindeki toprağın birazını kazıyınca, balığın kılçığı daha da belirginleşti. Güneş ufukta belirmeye başladı ve Stanley, balığın kılçığına ait minik çizgileri bile görebildi.

Etrafındaki çorak araziye baktı. Doğru, herkes bu araziye "göl" diyordu, ama yine de, bu kupkuru arazinin bir zamanlar su dolu olduğuna inanmak zordu.

Sonra, Bay Efendim ve Bay Pendanski'nin söylediklerini hatırladı. İlginç bir şey bulursa, ikisinden birine rapor etmeliydi. Eğer Bekçi'nin hoşuna giderse, günün geri kalanında izinli sayılacaktı.

Tekrar balığına baktı. Mucizesini bulmuştu.

Su kamyonunu beklerken, çok yavaş da olsa, kazmaya devam etti. Diğer çocuklardan birinin balığı ondan almaya çalışmasından korktuğu için, dikkati keşfine çekmek istemedi. Kayayı hiçbir önemi yokmuş gibi rastgele atıp, toprak yığınına doğru çevirdi. Kısa bir süre sonra, gölün karşı tarafından yaklaşan toz bulutunu gördü.

Kamyon durdu ve çocuklar sıraya girdi. Stanley, kamyona ilk kim varırsa varsın, hep aynı şekilde sıralandıklarını fark etti. Röntgen hep sıranın önünde olurdu. Onun ardından Koltukaltı, Kalamar, Zikzak, Mıknatıs ve Sıfır gelirdi.

Stanley, Sıfır'ın ardından sıraya girdi. En arkada olmaktan memnundu, böylece kimse fosili fark etmeyecekti. Pantolonunun cepleri çok büyüktü, fakat kaya yine de çıkıntı yapıyordu.

Bay Pendanski, Stanley'ye gelene dek, her çocuğun matarasını doldurdu.

"Bir şey buldum," dedi Stanley fosili cebinden çıkararak.

Bay Pendanski Stanley'nin matarasına uzandı, fakat Stanley onun yerine kayayı verdi.

"Bu ne?"

"Bu bir fosil," dedi Stanley. "Balığı görüyor musun?"

Bay Pendanski tekrar kayaya baktı.

"Bak, en ufak kemiğine kadar görülüyor," dedi Stanley.

"İlginç," dedi Bay Pendanski. "Mataranı alayım."

Stanley matarasını uzattı. Bay Pendanski doldurdu, sonra da geri verdi.

"Günün geri kalanında izinli miyim?"

"Ne için?"

"Şey, ilginç bir şey bulursam, Bekçi bana günün geri kalanında izin verecekti."

Bay Pendanski fosili Stanley'ye geri verirken güldü. "Üzgünüm Stanley. Bekçi fosillerle ilgilenmiyor."

"Bakayım," dedi Mıknatıs, taşı Stanley'den alarak.

Stanley, Bay Pendanski'ye dik dik bakmayı sürdürdü.

"Hey Zik, o taşı kazı."

"Harika," dedi Zikzak.

Stanley fosilinin elden ele geçtiğini gördü.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Röntgen. Gözlüklerini çıkarıp kirli giysilerine sürerek yeniden taktı.

"Minik balıkçığa bakın," dedi Koltukaltı.

11

Stanley çukuruna döndü. Bu haksızlıktı. Bay Pendanski fosilinin ilginç olduğunu bile söylemişti. Küreğini hızla yere çarptı ve başka bir toprak parçasını kaldırdı.

Bir süre sonra, Röntgen'in yanına geldiğini ve onu kazarken izlediğini fark etti.

"Hey Mağara Adamı, seninle biraz konuşmam lazım," dedi Röntgen.

Stanley küreğini yere koyup çukurundan dışarı çıktı.

"Bak, dinle," dedi Röntgen. "Bir şey bulursan bana ver, tamam mı?"

Stanley ne cevap vereceğini bilemedi. Röntgen'in grubun lideri olduğu belliydi ve Stanley ona bulaşmak istemiyordu.

"Sen burada yenisin, değil mi?" dedi Röntgen. "Ben neredeyse bir yıldır buradayım. Hiçbir şey bulamadım. Çok iyi göremiyorum. Bunu kimse bilmez, ama neden adımın Röntgen olduğunu bilmek ister misin?"

Stanley omuz silkti.

"Kuşdilinde Rex'in karşılığı. Hepsi bu. Bir şey bulamayacak kadar körüm."

Stanley kuşdilinin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Demek istediğim," diye ekledi Röntgen, "sadece iki gündür buradayken, neden günün geri kalanında sen izin alacaksın ki? Biri izin alacaksa, o ben olmalıyım. Böylesi daha adil olur, değil mi?"

"Sanırım," diye razı oldu Stanley.

Röntgen gülümsedi. "İyi çocuksun Mağara Adamı."

Stanley küreğini aldı.

Üzerinde düşündükçe, bir şey bulduğunda Röntgen'e vermeyi kabul ettiğine daha da memnun oluyordu. Eğer Yeşil Göl Kampı'ndan sağ çıkacaksa, Röntgen'in onun iyi biri olduğunu düşünmesi, kendisinin izin almasından çok daha önemliydi. Ayrıca ilginç bir şey bulmayı da beklemiyordu zaten. Burada büyük ihtimalle, "ilginç" olan bir şey yoktu ve eğer varsa bile, Stanley, şanslı denebilecek biri olmamıştı hiç.

Küreğini yere çarptı, sonra da bir kürek toprak daha attı dışarı. Röntgen'in grubun en büyüğü ya da en güçlüsü olmadığı halde, lideri olmasının biraz şaşırtıcı olduğunu düşündü. Sıfır'ı saymazsak aslında Röntgen en küçükleriydi. Koltukaltı en büyükleriydi. Zikzak, Koltukaltı'ndan daha uzun olabilirdi, fakat bu sadece boynu yüzündendi. Yine de, Koltukaltı ve diğerleri, Röntgen ne derse yapmaya istekli görünüyorlardı.

Stanley bir kürek toprak daha çıkartıyordu ki, Koltukaltı'nın en büyükleri olmadığını fark etti. Kendisi, yani Mağara Adamı, daha büyüktü.

Ona Mağara Adamı diye seslenmelerinden memnundu. Bu, onun da grubun bir üyesi olduğu anlamına gelirdi. Ona Kusmuk Torbası diye seslenseler bile, bundan memnun olurdu.

Bu onun için olağanüstü bir durumdu. Okuldayken, Der-

rick Dunne gibi arıza tipler ona sataşırlardı. Oysa Derrick Dunne'un buradaki çocukların hepsinden ödü kopardı.

Stanley çukurunu kazarken, Derrick Dunne, Koltukaltı ya da Kalamar'la dövüşmek zorunda kalsaydı nasıl olurdu, diye düşündü. Derrick'in hiç şansı olmazdı.

Stanley, her biriyle çok iyi arkadaş olsaydı nasıl olurdu diye kafasında canlandırdı, sonra da, bir şekilde hepsi aynı okula gitseydi ve Derrick Dunne onun defterini çalmaya kalksaydı...

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorardı Kalamar, Derrick Dunne'un kendinden emin suratını tokatlayarak.

"Mağara Adamı bizim dostumuz," derdi Koltukaltı gömleğinin yakasına yapışarak.

Stanley bu sahneyi kafasında defalarca canlandırdı, Derrick Dunne'u her seferinde D Grubundan başka bir çocuğun dövdüğünü hayal ederek. Bu hayal, çukuru daha rahat kazmasını ve acısının yatışmasını sağladı. Kendi acısı, Derrick'in acısının yanında hiç kalırdı.

12

Stanley yine, kazmayı en son bitiren çocuk oldu. Kendini ana kampa attığında, akşam olmak üzereydi. Bu kez kamyona binmesi önerilseydi, kabul ederdi.

Çadırına vardığında, Bay Pendanski ve diğer çocukları, yerde daire şeklinde otururken buldu.

"Hoş geldin Stanley," dedi Bay Pendanski.

"Hey, Mağara Adamı! Kazmayı bitirdin mi?" diye sordu Mıknatıs.

Stanley, başını evet anlamında sallayabildi.

"İçine tükürdün mü?" diye sordu Kalamar.

Yine başını salladı. "Haklıymışsın," dedi Röntgen'e. "İkinci çukur en zoru."

Röntgen başını iki yana salladı. "Üçüncü çukur en zoru," dedi.

"Gel, dairemize katıl," dedi Bay Pendanski.

Stanley, Kalamar'la Mıknatıs'ın arasına çöktü. Duş almadan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Hayattaki amacımızı tartışıyorduk," dedi Bay Pendanski.

"Sonsuza kadar Yeşil Göl Kampı'nda kalmayacağız. Buradan ayrılacağımız güne ve toplumun geri kalanına katılmaya hazırlanmalıyız."

"Hey, bu harika Anne!" dedi Mıknatıs. "Sonunda seni buradan gönderecekler!"

Diğer oğlanlar güldüler.

"Peki, José," dedi Bay Pendanski. "Hayattaki amacın ne?"

"Bilmiyorum," dedi Mıknatıs.

"Bunu düşünmelisin," dedi Bay Pendanski. "İnsanın amaçlarının olması önemlidir. Yoksa kendini hapiste bulursun. Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Bilmiyorum," dedi Mıknatıs.

"Sevdiğin bir şey olmalı," dedi Bay Pendanski.

"Hayvanları severim," dedi Mıknatıs.

"Güzel," dedi Bay Pendanski. "Hayvanlarla ilgili bir meslek bilen var mı?"

"Veteriner," dedi Koltukaltı.

"Doğru," dedi Bay Pendanski.

"Bir hayvanat bahçesinde çalışabilir," dedi Zikzak.

"Hayvanat bahçesine uyar o," dedi Kalamar, bunun üzerine Röntgen'le ikisi güldüler.

"Peki ya sen, Stanley? José için bir fikrin var mı?"

Stanley içini çekti. "Hayvan terbiyecisi," dedi. "Sirklerde ya da filmlerdeki gibi."

"Bu mesleklerden biri ilgini çekti mi José?" diye sordu Bay Pendanski.

"Evet, Mağara Adamı'nın söylediği hoşuma gitti. Filmler için hayvan terbiyeciliğiyle ilgili olanı. Bence maymunları eğitmek eğlenceli olurdu."

Röntgen güldü.

"Gülme, Rex," dedi Bay Pendanski. "İnsanların hayallerine gülünmez. Birinin filmler için maymunları eğitmesi gerekecektir."

"Kimi kandırıyorsun Anne?" diye sordu Röntgen. "Mıknatıs asla bir maymun terbiyecisi olamayacak."

"Bunu bilemezsin," dedi Bay Pendanski. "Bunun kolay olacağını söylemiyorum. Hayatta hiçbir şey kolay değildir. Ama bu, vazgeçmek için bir neden değil. Kendinizi bir şeye adarsanız, neler başarabileceğinize şaşarsınız. Sonuçta, yalnızca tek bir yaşamınız var, bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmalısınız."

Stanley, Bay Pendanski ona hayattaki amacını sorsaydı, ne cevap verirdi diye bulmaya çalıştı. F.B.I. için çalışmak isterdi, fakat bu kamp sanki bundan söz etmek için uygun bir yer gibiydi.

"Şimdiye kadar hepiniz, hayatınızı berbat etmekte iyi iş çıkardınız," dedi Bay Pendanski. "Sıkı tipler olduğunuzu sandığınızı biliyorum." Stanley'ye baktı. "Şimdi Mağara Adamısın öyle mi? Çukur kazmayı seviyor musun, Mağara Adamı?"

Stanley ne diyeceğini bilemedi.

"Pekâlâ, sana bir şey söyleyeyim, Mağara Adamı. Bir kişi yüzünden buradasın. O kişi olmasaydı, şimdi burada, kızgın güneşin altında çukur kazıyor olmazdın. O kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"İşe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyükbüyükbabam."

Diğer oğlanlar kahkahalara boğuldular.

Sıfır bile gülümsedi.

Stanley, Sıfır'ın gülümsediğini ilk kez görüyordu. Genelde yüzünde hep aynı kızgın ifade olurdu. Şimdi yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki, tıpkı balkabağına çizilen gülümseme gibi, yüzüne çok büyük gelmiş gibiydi.

"Hayır," dedi Bay Pendanski. "O kişi sensin, Stanley. Burada olmanın sebebi sensin. Kendinden sen sorumlusun. Hayatını berbat ettin ve bunu düzeltmek senin elinde. Kimse senin yerine düzeltmeyecek –bu hepiniz için geçerli."

Bay Pendanski, tek tek her çocuğun yüzüne baktı. "Hepiniz kendi açınızdan özelsiniz," dedi. "Hepinizin verebileceği bir şeyler var. Ne yapmak istediğinizi düşünmeli, sonra da onu yapmalısınız. Sen bile, Sıfır. Tamamen işe yaramaz değilsin."

Sıfır'ın yüzündeki gülümseme silindi.

"Hayattaki amacın ne?" diye sordu Bay Pendanski ona.

Sıfır'ın ağzı sıkı sıkı kapandı. Bay Pendanski'ye ters ters bakarken, kara gözleri daha da irileşmiş gibiydi.

"Ne dersin, Sıfır?" diye sordu Bay Pendanski. "Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Çukur kazmaktan hoşlanırım."

13

Çok geçmeden Stanley, kendini yine gölde, küreğini toprağa saplarken buldu. Röntgen haklıydı: Üçüncü çukur en zoruydu. Dördüncü çukur da öyle. Beşinci çukur da. Altıncı çukur da, yedinci de...

Kürek sallamaya devam etti.

Bir süre sonra, haftanın hangi gününde olduğunu ve kaç tane çukur kazdığını takip edemez oldu. Hepsi tek bir koca çukur gibiydi ve bitirmesi bir buçuk yıl sürecekti sanki. En az iki buçuk kilo verdiğini tahmin ediyordu. Bir buçuk yıl içinde ya müthiş bir fiziksel donanımı olacaktı ya da ölecekti.

Kürek sallamaya devam etti.

Hep bu kadar sıcak olamaz, diye düşündü. Kuşkusuz Aralık'ta serinlerdi. Belki sonra donarlardı bile.

Kürek sallamaya devam etti.

Cildi gittikçe sertleşmişti. Artık kürek tutmak acı vermiyordu.

Matarasından su içerken gökyüzüne baktı. Günün erken saatlerinde bir bulut görünmüştü. Yeşil Göl Kampı'na geldiğinden beri gördüğünü hatırladığı ilk buluttu.

O ve diğer çocuklar, bulutun güneşin önüne geçeceğini umarak, tüm gün bulutu izlediler. Ara sıra yaklaşıyordu, fakat sadece ilişip geçiyordu.

Çukuru orta derinlikteydi. Kürek sallamaya devam etti. Toprağı dışarı atarken, toprak yığınına düşen parlak bir şey gördüğünü sandı. Her ne idiyse, hemen toprağa gömüldü.

Stanley, gerçekten görüp görmediğinden emin olmayarak, bir anlığına yığına bakakaldı. Bir şey bulduysa bile, ne işine yarayacaktı ki? Bir şey bulduğunda Röntgen'e vereceğine söz vermişti. Kontrol etmek için çukurundan çıkmaya değmeyeceğini düşündü.

Bulut güneşe öyle yaklaşmıştı ki, bakmak için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Yeniden kürek salladı, biraz toprak aldı ve toprak yığınına attı. Fakat toprağı yığına atmak yerine, diğer tarafa fırlattı. Merakına yenik düşmüştü.

Çukurundan yukarı tırmandı ve toprak yığınını parmaklarıyla eledi. Eline sert ve metalik bir şey geldi.

Onu çıkardı. Sağ elinin işaret parmağının uzunluğunda ve genişliğinde, altın bir kovandı. Kovanın bir tarafı açık, diğer tarafı kapalıydı.

Değerli suyunun birkaç damlasını, kovanı temizlemek için kullandı.

Kovanın düz, kapalı tarafında bir tür desen var gibiydi. Üzerine biraz daha su döküp pantolonunun cebine sürdü.

Kovanın alt tarafına kazınmış desene tekrar baktı. İçine K B harfleri kazınmış bir kalp şeklini görebiliyordu.

Kovanı Röntgen'e vermek zorunda kalmayacağı bir yol bulmaya çalıştı. Onu saklayabilirdi, ama bu işine yaramazdı. Bir günlük izni istiyordu.

Röntgen'in kazdığı yerin yakınındaki büyük toprak yığınlarına baktı. Röntgen büyük olasılıkla kazınayı bitirmişti. Günün geri kalanında izin almak zaten pek işine yaramayacaktı. Röntgen'in kovanı, onu sonradan Bekçi'ye göstermek zorunda olan Bay Efendim'e ya da Bay Pendanski'ye göstermesi gerekecekti. O zamana kadar Röntgen'i başlarından savabilirlerdi.

Stanley, kovanı Bekçi'ye gizlice kendisi götürmeye kalksa ne olur, diye merak etti. Durumu Bekçi'ye açıklayabilir, Bekçi de ona izin vermek için bir bahane uydurabilirdi; böylece Röntgen şüphelenmezdi.

Gölün karşı tarafında, iki meşe ağacının altındaki kulübeye baktı. Kulübe onu korkutuyordu. Neredeyse iki haftadır Yeşil Göl Kampı'ndaydı ve Bekçi'yi hâlâ görmemişti. Onun için hava hoştu. Bekçi'yi bir buçuk yıl boyunca görmese bile, onun için sakıncası olmazdı.

Ayrıca, Bekçi'nin kovanı "ilginç" bulup bulmayacağını da bilmiyordu. Kovana tekrar baktı. Tanıdık görünüyordu. Böyle bir şeyi daha önce başka bir yerde de gördüğünü düşündü, fakat nerede gördüğünü tam olarak çıkaramadı.

"Ne buldun, Mağara Adamı?" diye sordu Zikzak.

Stanley'nin koca elleri kovanı sardı. "Hiçbişiy! Sadece, ee..." Yararı yoktu. "Galiba bir şey buldum."

"Yeni bir fosil mi?"

"Hayır, ne olduğundan emin değilim."

"Bakayım," dedi Zikzak.

Stanley, kovanı Zikzak'a göstermek yerine Röntgen'e götürdü. Zikzak onu izledi.

Röntgen kovana baktı, sonra kirli gözlüklerini kirli göm-

leğine sürdü ve kovana yeniden baktı. Diğer oğlanlar da, teker teker, küreklerini bırakıp bakmaya geldiler.

"Bir tür av tüfeği fişeğine benziyor," dedi Kalamar.

"Evet, herhalde öyledir," dedi Stanley. Üzerine kazınmış desenden bahsetmemeye karar verdi. Belki de kimse fark etmezdi. Röntgen'in görebildiğinden şüpheliydi.

"Hayır, bir av tüfeği fişeği olamayacak kadar uzun ve ince," dedi Mıknatıs.

"Herhalde sadece hurdadır," dedi Stanley.

"Anne'ye göstereceğim," dedi Röntgen. "Bakalım o ne düşünecek. Kim bilir? Belki de izin verirler."

"Çukurun bitmek üzere," dedi Stanley.

"Eee, ne olmuş?"

Stanley omzunu silkti. "Neden Anne'ye göstermek için yarına kadar beklemiyorsun?" diye önerdi. "Sabah bulmuş gibi yaparsın. Sonra da, bu öğleden sonra yalnızca bir iki saat izin almak yerine yarın tüm gün izin alabilirsin."

Röntgen gülümsedi. "İyi düşündün, Mağara Adamı." Kovanı kirli, turuncu pantolonunun büyük sağ cebine attı.

Stanley çukuruna döndü.

Su kamyonu geldiğinde Stanley sıranın sonuna yanaştı, ama Röntgen ona, Mıknatıs'ın arkasıyla Sıfır'ın önüne geçmesini söyledi.

Stanley bir sıra öne geçmiş oldu.

14

Stanley o gece gıcırtılı ve kokulu yatağında yatarken, neyi farklı yapabileceğini bulmaya çalıştı, fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Talihsiz yaşamında bir kez olsun, doğru zamanda doğru yerdeydi ve bunun yine hiçbir yararı olmamıştı.

"Sende mi?" diye sordu Röntgen'e ertesi gün, kahvaltıda.

Röntgen kirli gözlüğünün arkasından ona yarı açık gözlerle baktı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye homurdandı.

"Biliyorsun..." dedi Stanley.

"Hayır, bilmiyorum!" diye tersledi Röntgen. "O yüzden beni rahat bırak, tamam mı? Seninle konuşmak istemiyorum."

Stanley daha fazla üstelemedi.

Bay Efendim, çekirdekleri yol boyunca çiğneyip kabuklarını tükürerek, çocukları göle doğru uygun adımlarla yürüttü. Her çocuğun kazması gereken yerleri çizmesinin topuğuyla işaretledi.

Stanley küreğinin arka ucuna ayağıyla sertçe vurarak katı, kuru toprağı deldi. Röntgen'in onu neden terslediğini anla-

yamıyordu. Kovanı kullanmayacaksa neden onu Stanley'den almıştı ki? Onu sadece saklayacak mıydı? Kovan altın rengindeydi, ama Stanley gerçek altın olduğunu sanmıyordu.

Su kamyonu güneşin doğuşundan biraz sonra geldi. Stanley son yudum suyunu içip çukurundan çıktı. Stanley bazen, günün bu saatinde, gölün karşı tarafındaki uzak tepelerle dağları görebiliyordu. Yalnızca kısa bir süreliğine görünüp, bir süre sonra da, ısının ve toprağın yol açtığı sisin ardında kayboluyorlardı.

Kamyon durdu ve toz bulutu yanından geçip gitti. Röntgen sıranın en önündeki yerini aldı. Bay Pendanski matarasını doldurdu. "Teşekkürler, Anne," dedi Röntgen. Kovandan bahsetmedi.

Bay Pendanski tüm mataraları doldurdu, sonra da kamyonun sürücü koltuğuna tırmandı. Bu kez, E Grubu'na su götürmesi gerekiyordu. Stanley, yaklaşık iki yüz metre ötede kazdıklarını görebiliyordu.

"Bay Pendanski!" diye çukurundan bağırdı Röntgen. "Bekle! Bay Pendanski! Sanırım bir şey buldum!"

Tüm oğlanlar Bay Pendanski'yi Röntgen'in çukuruna yürürken takip etti. Stanley, Röntgen'in küreğinin ucundaki topraklara batmış altın kovanı görebiliyordu.

Bay Pendanski kovanı, tepeden tırnağa, uzun uzun inceledi. "Sanırım bu, Bekçi'nin hoşuna gidecek."

"Röntgen izinli mi?" diye sordu Kalamar.

"Biri size aksini söyleyene kadar kazmaya devam edin," dedi Bay Pendanski. Sonra da gülümsedi. "Ama senin yerinde olsam, Rex, çok fazla kazmazdım."

Stanley toz bulutunun gölün karşı yakasına, ağaçların altındaki kulübeye sürüklenişini izledi.

E Grubu'ndaki çocukların biraz daha beklemeleri gerekecekti.

Kamyonun geri dönüşü uzun sürmedi. Bay Pendanski sü-

rücü koltuğundan indi. Uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın yolcu koltuğundan indi. Çukurunun dibinde olduğu için Stanley'ye, normalde olduğundan çok daha uzun göründü. Siyah bir kovboy şapkası ve turkuaz rengi taşlarla süslenmiş siyah kovboy çizmeleri giymişti. Gömleğinin kolları sıvanmıştı ve kolları, tıpkı yüzü gibi, çillerle kaplıydı. Doğrudan Röntgen'e yöneldi.

"Burada mı buldun?"

"Evet, hanımefendi."

"Gayretin ödüllendirilecek." Bay Pendanski'ye döndü. "Röntgen'i kampa götür. Ona duş jetonu ile temiz giysiler ver. Ama önce herkesin matarasını doldurmanı istiyorum."

"Zaten doldurmuştum," dedi Bay Pendanski.

Bekçi ona ters ters baktı. "Pardon?" dedi. Sesi yumuşaktı.

"Zaten doldurmuştum Röntgen..."

"Pardon?" dedi yine Bekçi. "Sana en son ne zaman doldurduğunu sordum mu?"

"Hayır, ama sadece..."

"Pardon?"

Bay Pendanski konuşmayı kesti. Bekçi, parmaklarıyla ona gelmesini işaret etti. "Hava sıcak ve daha da sıcak olacak," dedi. "Bu hoş çocuklar çok çalışıyorlar. Sen mataralarını en son doldurduğundan beri sularının bitmemesi mümkün mü sence?"

Bay Pendanski bir şey demedi.

Bekçi, Stanley'ye döndü. "Mağara Adamı, buraya gelir misin lütfen?"

Stanley, Bekçi'nin adını bilmesine çok şaşırdı. Onu daha önce hiç görmemişti. Kamyondan inene dek Bekçi'nin bir kadın olduğunu bile bilmiyordu.

Gergin bir biçimde ona doğru yürüdü.

"Bay Pendanski ve ben bir şey tartışıyoruz. Bay Pendanski mataranı doldurduğundan beri su içtin mi?"

Stanley, Bay Pendanski'nin başını belaya sokmak istemiyordu. "Mataramda daha çok var," dedi.

"Pardon?"

Duraksadı. "Evet, biraz içtim."

"Teşekkürler. Mataranı görebilir miyim lütfen?"

Stanley matarayı uzattı. Bekçi'nin tırnakları koyu kırmızıya boyanmıştı.

Bekçi, suyu plastik şişenin içinde şıpırdatarak, matarayı hafifçe salladı. "Boşlukları duyuyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Bay Pendanski.

"O zaman doldur," dedi. "Ve bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde, otoritemi sorgulamadan yapmanı bekliyorum. Bir matara doldurmak senin için çok zahmetliyse, sana bir kürek vereyim. Sen kazarsın, Mağara Adamı da mataranı doldurur." Tekrar Stanley'ye döndü. "Bunun senin için zahmetli olacağını sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Stanley.

"Öyleyse, ne olacak?" diye sordu Bay Pendanski'ye. "Mataraları mı doldurmak istersin, yoksa çukur kazmak mı?"

"Mataraları doldururum," dedi Bay Pendanski.

"Teşekkürler."

15

Bay Pendanski mataraları doldurdu.

Bekçi kamyonun arkasından bir bel küreği getirdi. İçinde başka bir şey gömülü mü diye görebilmek için Röntgen'in çukurunu karıştırdı.

"Röntgen'i bıraktıktan sonra buraya üç tane el arabası getirmeni istiyorum," dedi.

Röntgen kamyona bindi. Kamyon hareket ederken, geniş camdan sarktı ve el salladı.

"Sıfır," dedi Bekçi. "Röntgen'in çukurunu almanı istiyorum." Sıfır'ın en hızlı kazan çocuk olduğunu biliyor gibiydi.

"Koltukaltı ve Kalamar, siz olduğunuz yerde kazmaya devam edeceksiniz," dedi. "Ama, her birinizin bir yardımcısı olacak. Zikzak, sen Koltukaltına yardım et. Mıknatıs, Kalamar'a yardım etsin. Mağara Adamı, sen Sıfır'la birlikte çalışacaksın. Toprağı iki kez kazacağız. Sıfır çukuru kazacak, Mağara Adamı toprağı kürekle dikkatlice el arabasına atacak. Zikzak da aynısını Koltukaltı için yapacak ve Mıknatıs da Kalamar için. Bir şey kaçırmak istemeyiz. Herhangi biri-

niz bir şey bulursa, her ikiniz de günün geri kalanında izinli olacak ve duş jetonu alacaksınız."

"El arabaları dolduğunda, onları bu alandan uzağa atacaksınız. Toprak yığınlarının yolu kapatmasını istemeyiz."

Bekçi, günün geri kalanında, bir süre sonra ona katılan Bay Pendanski ve Bay Efendim'le birlikte bölgede kaldı. Bay Efendim, ara sıra diğer kampçı gruplarına su götürmek için ayrılıyordu, fakat bu kez, su kamyonuyla birlikte bu bölgede kaldı. Bekçi, D Grubu'ndan kimsenin susuz kalmamasına özellikle dikkat etti.

Stanley kendine söyleneni yaptı. Bir şey bulamayacağından emin olduğu halde, Sıfır'ın kazdığı bütün toprakları kürekle el arabasına taşırken dikkatle inceledi.

Kendi çukurunu kazmaktan daha kolaydı. El arabası dolduğunda içindekileri atmak için biraz ileriye taşıyordu.

Bekçi yerinde duramıyordu. Etrafta dolaşıp duruyor, oğlanların omuzlarının üzerinden çukurlara bakıyor ve bel küreğiyle toprak yığınlarını karıştırıyordu. "İyi gidiyorsun, çok iyi," dedi Stanley'ye.

Bir süre sonra, oğlanlara, Stanley, Zikzak ve Mıknatıs'ın çukur kazacağı; Sıfır, Koltukaltı ve Kalamar'ın da toprağı çıkarıp el arabalarıyla taşıyacağı şekilde yer değiştirmelerini söyledi.

Yemekten sonra Sıfır, kazma işini yine ele aldı ve Stanley de el arabasına döndü. "Acelemiz yok," diyordu Bekçi her seferinde. "Önemli olan, bir şey kaçırmamamız."

Oğlanlar, her çukur iki metre genişliğine ve derinliğine ulaşana kadar kazdılar. Yine de, iki çocuğun iki metrelik bir çukuru kazması, tek bir çocuğun bir buçuk metrelik bir çukuru kazmasından daha kolaydı.

"Pekâlâ, bugünlük bu kadar," dedi Bekçi. "Bu kadar bekledim, bir gün daha bekleyebilirim."

Bay Efendim onu arabayla kulübesine götürdü.

"Acaba hepimizin ismini nereden biliyor," dedi Stanley ana kampa doğru yürürken.

"Sürekli bizi izliyor," dedi Zikzak. "Her yerde gizli kameraları ve mikrofonları var. Çadırlarda, Döküntü Odada, duşlarda..."

"Duşlarda mı?" diye sordu Stanley. Zikzak paranoyaklaşmış mıydı acaba?

"Kameralar küçücük," dedi Koltukaltı. "Ayak küçük parmağının tırnağından büyük değil."

Stanley'nin bu konuda şüpheleri vardı. O kadar küçük kameralar yapılabileceğini sanmıyordu. Mikrofonlar belki.

Röntgen'in neden onunla kahvaltıda altın kovandan bahsetmek istemediğini anladı. Röntgen, Bekçi'nin dinliyor olabileceğinden korkuyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Yalnızca, "karakterlerini geliştirmek" için kazmıyorlardı. Kesinlikle aradıkları bir şey vardı.

Her ne arıyorlarsa, yanlış yerde arıyorlardı.

Stanley, gölün karşı tarafına, dün altın kovanı bulduğu zaman kazdığı noktaya doğru baktı. Çukuru hafızasına kazıdı.

16

Stanley Döküntü Oda'ya girdiğinde, Röntgen'in sesi odanın her yanından duyulabiliyordu.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" diyordu Röntgen. "Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Odadaki diğer vücutlar, kırık sandalyelerle divanlara yığılmış kemik torbalarından farksızdılar. Konuşurken kollarını sallayıp gülen Röntgen yerinde duramıyordu. "Hey Mağara Adamı, dostum!" diye seslendi.

Stanley odanın o kısmına yöneldi.

"Hey, kay biraz Kalamar," dedi Röntgen. "Mağara Adamı'na yer aç."

Stanley divana çöktü.

Duşta gizli kamera aramıştı. Hiçbir şey görememişti ve Bekçi'nin de göremediğini umuyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Röntgen. "Yorgun falan mısınız?" Güldü.

"Hey sessiz ol, tamam mı?" diye homurdandı Zikzak. "Televizyon izlemeye çalışıyorum.

Stanley, kırık televizyon ekranına pür dikkat bakan Zikzak'a tereddütle göz attı.

Bekçi ertesi gün oğlanları kahvaltıda karşıladı ve onlarla çukurlara gitti. Dört oğlan çukur kazarken, üç oğlan da el arabalarına yöneldi. "Burada olmandan memnunum Röntgen," dedi. "Senin keskin gözlerine ihtiyacımız var."

Stanley, zamanını çukur kazmaktansa el arabasını itmek için kullandı, çünkü çok yavaş bir kazıcıydı. Gereksiz toprağı el arabasıyla taşıyıp önceden kazdığı çukurlara attı. Altın kovanın asıl bulunduğu yerdeki çukura bir şey atmamaya dikkat etti.

Kovanı hâlâ kafasında canlandırabiliyordu. Fena halde tanıdık geliyordu, fakat bir türlü çıkaramıyordu. Şık bir altın kalemin kapağı olabileceğini düşündü. K B, ünlü bir yazarın adının baş harfleri olabilirdi. Aklına gelebilen birkaç ünlü yazar ise, Charles Dickens, William Shakespeare ve Mark Twain'di. Ayrıca bir kalemin baş kısmına da benzemiyordu zaten.

Öğle yemeği vakti gelince, Bekçi'nin sabrı tükenmeye başladı. Hemen işe dönebilsinler diye, çabucak yemek yemelerini sağladı. "Onları daha hızlı çalıştıramıyorsan," dedi Bay Efendim'e, "oraya tırmanıp onlarla birlikte kazarsın."

Bundan sonra herkes daha hızlı çalıştı, özellikle de Bay Efendim onları izlerken. Stanley, neredeyse koşarak itiyordu el arabasını. Bay Efendim, Kız İzci Kampı'nda olmadıklarını hatırlattı.

Her grup kazınayı bitirene kadar onlar da kazmaya devam ettiler.

Daha sonra Stanley, sandalyesinde yayılmış otururken, Bekçi'ye, kendisinin ya da Röntgen'in başını belaya sokmadan, kovanın aslında nerede bulunduğunu söyleyeceği bir yol bulmaya çalıştı. Bu pek mümkün görünmüyordu. Gece vak-

ti gizlice sıvışıp o çukuru kendi başına kazmayı bile düşündü. Fakat tüm gün boyunca kazdıktan sonra yapmak istediği son şey, gece vakti de kazmaktı. Ayrıca büyük ihtimalle silah olarak kullanılamasınlar diye, kürekler geceleyin kilitli tutuluyordu.

Bay Pendanski Döküntü Oda'ya girdi. "Stanley," diye seslendi ona doğru yönelirken.

"Onun adı Mağara Adamı," dedi Röntgen.

"Stanley," dedi Bay Pendanski.

"Benim adım Mağara Adamı," dedi Stanley.

"Elimde, Stanley Yelnats adında birine ait bir mektup var," dedi Bay Pendanski. Zarfı elinde çevirdi. "Burada Mağara Adamı yazmıyor."

"Ee, teşekkürler," dedi Stanley zarfı alırken.

Mektup annesindendi.

"Kimden?" diye sordu Kalamar. "*Annenden* mi?"

Stanley, mektubu pantolonunun büyük cebine koydu.

"Mektubu bize okumayacak mısın?" diye sordu Koltukaltı.

"Onu rahat bırakın," dedi Röntgen. "Mağara Adamı onu bize okumak istemiyorsa, okumak zorunda değil. Herhalde kız arkadaşındandır."

Stanley gülümsedi.

Mektubunu, diğer oğlanlar yemeğe gittikten sonra okudu.

Sevgili Stanley,

Senden haber aldığıma çok sevindim. Mektubun bana kendimi, çocuklarını yaz kampına göndermeye gücü yeten diğer annelerden biri gibi hissettirdi. *Biliyorum, aynı şey değil, fakat kötü bir durumu en iyi şekilde düzeltmeye çalıştığın için seninle gurur duyuyorum. Kim bilir? Belki sonunda iyi bir şey olur.*

Baban, pabuç projesinde gerçek bir gelişme kaydetmek üzere olduğunu düşünüyor. Umarım öyledir. Ev sahibi, koku yüzünden evi boşaltmakla tehdit ediyor.

Bir pabucun içinde yaşayan küçük yaşlı kadına çok üzülüyorum. Berbat kokuyor olmalı!

Ikimiz de sevgilerimizi yolluyoruz,

"Komik olan ne?" diye sordu Sıfır.

İrkildi. Sıfır'ın da diğerleriyle yemeğe gittiğini sanmıştı.

"Hiçbir şey. Sadece annemin yazdığı bir şey."

"Ne demiş?" diye sordu Sıfır.

"Hiçbir şey."

"Ah, üzgünüm," dedi Sıfır.

"Babam eski lastik pabuçları yeniden dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Bu yüzden, apartman biraz kötü kokuyor, çünkü sürekli bu eski pabuçları pişiriyor. Her neyse, annem mektupta, bir pabucun içinde yaşayan küçük yaşlı kadın için üzüldüğünü söylemiş, bilirsin, çünkü orası berbat kokmuş olmalı."

Sıfır ona boş boş baktı.

"Tekerlemeyi biliyor musun?"

Sıfır bir şey demedi.

"Bir pabucun içinde yaşayan küçük yaşlı kadınla ilgili tekerlemeyi duymadın mı?"

"Hayır."

Stanley şaşırdı.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Sıfır.

"Susam Sokağı'nı hiç izlemedin mi?" diye sordu Stanley.

Sıfır boş boş baktı.

Stanley yemeğe yöneldi. Yeşil Göl Kampı'nda tekerleme söylerken kendini aptal gibi hissedecekti.

17

Oğlanlar, bir buçuk hafta boyunca, Röntgen'in altın kovanı bulmuş olması gereken alanı kazmaya devam ettiler. Röntgen'in çukurunu, Koltukaltı ile Kalamar'ın kazdığı çukurlarla birlikte, dördüncü gün üç çukur da birleşip tek bir çukur oluşana kadar genişlettiler.

Günler geçmek bilmezken, Bekçi'nin sabrı da giderek tükeniyordu. Öğleye doğru gelip öğleden sonra erken saatlerde gidiyordu. Bu arada, oğlanlar da sürekli kazmaya devam ediyorlardı.

"Dün sizi bıraktığımdan beri fazla ilerlememişsiniz," dedi öğleye doğru güneşin doğuşundan çok sonra geldiğinde. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Hiçbir şey," dedi Kalamar.

En son söylenecek şeydi bu.

Tam o sırada, Koltukaltı banyo molasından dönüyordu.

"Bize katılman ne hoş," dedi. "Ne yapıyordun?"

"Banyoda... şey..."

Bekçi, bel küreğiyle Koltukaltı'na şiddetle vurup onu bü-

yük çukurun içine düşürdü. Bel küreği, Koltukaltı'nın gömleğinin önünde, üç tane delikle üç minik kandamlası bıraktı.

"Bu çocuklara çok fazla su veriyorsun," dedi Bekçi Bay Pendanski'ye.

Diğer gruplar işlerini bitirdikten çok sonra, akşamüstüne kadar kazmaya devam ettiler. Stanley, diğer altı oğlanla birlikte, büyük çukurun içindeydi. El arabalarını kullanmayı bırakmışlardı.

Çukurun içine doğru küreğini salladı. Zikzak'ın küreği kafasına indiğinde, biraz toprak alıp yüzeye çıkarıyordu.

Yere yığıldı.

Bayılıp bayılmadığından emin değildi. Zikzak'ın vahşi kafasının ona doğru döndüğünü gördü. "Ben o toprağı kazmam," dedi Zikzak. "O senin toprağın."

"Hey, Anne!" diye seslendi Mıknatıs. "Mağara Adamı yaralandı."

Stanley parmaklarıyla boyun kısmını yokladı. Islak kanıyla kulağının hemen arkasındaki epey büyük yarığı hissetti.

Mıknatıs, Stanley'nin kalkmasına ve sonra da çukurdan çıkmasına yardım etti. Bay Efendim, çekirdek çuvalının bir parçasından bandaj yapıp Stanley'nin yarasına sardı. Sonra da ona, çalışmaya dönmesini söyledi. "Şekerleme vakti değil."

Stanley çukura döndüğünde, Zikzak onu bekliyordu.

"Bu senin toprağın," dedi Zikzak. "Sen kazmak zorundasın. Benim toprağımı kapatıyor."

Stanley biraz sersemlemişti. Küçük bir toprak yığınını görebiliyordu. Bunun, yaralandığı sırada küreğinde olan toprak olduğunu fark edebilmesi uzun sürdü.

Toprağı kaldırdı, ardından Zikzak, "Stanley'nin toprağı" olan alttaki zemine küreğini salladı.

18

Ertesi gün, Bay Efendim, oğlanları gölün başka bir bölümüne götürdü ve her çocuk bir buçuk metre derinliği ve genişliğindeki kendi çukurlarını kazdı. Stanley, büyük çukurdan uzakta olmaktan memnundu. En azından şimdi, gün boyunca ne kadar kazması gerektiğini kestirebiliyordu. Ayrıca diğer küreklerin yüzüne doğru sallanmaması ve Bekçi'nin ortalarda görünmemesi rahatlatıcıydı.

Kürek salladı, sonra da, toprağı yığına atmak için yavaşça döndü. Dönüşlerini yavaşça ve yumuşak bir şekilde yapması gerekiyordu. Çok ani hareket yaparsa, boynunun tam üstünde, Zikzak'ın küreğiyle ona vurduğu yerde zonklayan bir acı hissediyordu.

Başının o kısmı, boynuyla kulağının arası, epey şişmişti. Kampta hiç ayna yoktu, fakat kafasından lop yumurta çıkıyormuş gibi göründüğünü tahmin edebiliyordu.

Vücudunun geri kalanı neredeyse hiç acımıyordu. Kasları güçlenmiş, elleri sertleşmiş ve nasırlaşmıştı.

Hâlâ en yavaş kazan oydu, fakat Mıknatıs'tan çok da yavaş değildi. Mıknatıs'ın kampa dönüşünün üzerinden otuz dakika geçmemişti ki, çukuruna tükürdü.

Stanley duştan sonra kirli giysilerini sandığa koyup mektup kâğıdıyla zarf kutusunu aldı. Mektubunu yazabilmek için çadırda kaldı, böylece Kalamar ve diğer çocuklar, annesine mektup yazarken onunla dalga geçemeyeceklerdi.

Sevgili Anneciğim ve Babacığım,
Kamp zor ama öğretici... *Engel koşusu yapıyor ve gölde uzun mesafe yüzüyoruz. Yarın kaya tırmanışını*

Sıfır çadıra girince yazmayı bıraktı, sonra mektubuna geri döndü. Sıfır'ın ne düşündüğüne aldırmıyordu. Sıfır hiç kimseydi.

öğreneceğiz. Korkutucu göründüğünü biliyorum, ama endişelenmeyin,

Sıfır, şimdi arkasında dikiliyor ve mektup yazmasını seyrediyordu.

Stanley döndü ve boynunun zonklayışını hissetti. "Omzumun üzerinden okumandan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

Sıfır bir şey demedi.

dikkatli olacağım. Burada sürekli oyun ve eğlence yok, fakat çok şey öğrendiğimi düşünüyorum. Karakterim gelişiyor. Diğer çocuklar

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Sıfır.

"Neyi?"

"Bana öğretebilir misin?"

Stanley, Sıfır'ın neden söz ettiğini bilmiyordu. "Neyi öğreteyim, kaya tırmanışını mı?"

Sıfır delip geçen gözlerle ona baktı.

"Neyi?" dedi Stanley. Terli, yorgun ve yaralıydı.

"Okuma yazma öğrenmek istiyorum, dedi Sıfır.

Stanley, hafif bir kahkaha koyuverdi. Sıfır'a gülmüyordu. Sadece şaşırmıştı. Tüm bu zaman boyunca, Sıfır'ın omzunun üzerinden mektubunu okuduğunu sanmıştı. "Üzgünüm," dedi. "Nasıl öğretileceğini bilmiyorum.

Tüm gün kazdıktan sonra, Sıfır'a okuma yazma öğretmeye çalışacak gücü yoktu. Enerjisini daha önemli insanlar için saklaması gerekiyordu.

"Yazmayı öğretmene gerek yok," dedi Sıfır. "Sadece okumayı. Yazacağım kimse yok."

"Üzgünüm," dedi yine Stanley.

Son birkaç haftadır, yalnızca kasları ve elleri sertleşmemişti. Yüreği de sertleşmişti.

Mektubunu bitirdi. Ağzında mektubunu kapatıp pul yapıştıracak tükürüğü zar zor bulabildi. Ne kadar çok su içerse içsin, hep susuzluk hissediyordu.

19

Bir gece, tuhaf bir gürültüyle uyandı. Önce bunun bir tür hayvan sesi olabileceğini düşünüp korktu. Fakat uykusu açılınca, gürültünün, yanındaki yataktan geldiğini fark etti.

Kalamar ağlıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Stanley.

Kalamar'ın başı aniden hareket etti. Burnunu çekip nefesini tuttu. "Evet, sadece... İyiyim," diye fısıldadı ve yine burnunu çekti.

Sabahleyin Stanley, Kalamar'a nasıl olduğunu sordu.

"Nesin sen, annem mi?" diye sordu Kalamar.

Stanley omzunu silkti.

"Alerjim var, tamam mı?" dedi Kalamar.

"Tamam," dedi Stanley.

"Bir daha ağzını açarsan, çeneni kırarım."

Stanley, ağzını çoğu zaman kapalı tutuyordu. Yanlış bir şey söyleyebileceği korkusu yüzünden, diğer çocuklarla pek fazla konuşmuyordu. Ona Mağara Adamı falan diyorlardı, yine de onların tehlikeli olduğunu unutmuyordu. Hepsinin bura-

da olmasının bir nedeni vardı. Bay Efendim'in dediği gibi, bu bir Kız İzci Kampı değildi.

Stanley, ırkçılık sorunu olmamasından memnundu. Röntgen, Koltukaltı ve Sıfır siyahtı. Stanley, Kalamar ve Zikzak beyazdı. Mıknatıs İspanyol kökenliydi. Gölde hepsi, aynı kırmızımsı kahverengi renktelerdi, toprak renginde.

Su kamyonunu ve onu izleyen toz bulutunu görebilmek için çukurundan yukarı baktı. Matarasının neredeyse çeyreği hâlâ doluydu. Çabucak içti, sonra da Mıknatıs'ın arkasıyla Sıfır'ın önündeki sırasında yerini aldı. Hava ısı, toz ve egzoz dumanları yüzünden ağırlaşmıştı.

Bay Efendim, mataralarını doldurdu.

Kamyon uzaklaştı. Stanley, Mıknatıs'ın seslenişini duyduğunda, elinde kürekle çukuruna dönmüştü. "Çekirdek isteyen var mı?"

Mıknatıs, bir çuval çekirdeği tutarken, toprak seviyesinde dikiliyordu. Bir avuç dolusu çekirdeği, kabuklarıyla beraber ağzına attı, çiğnedi ve yuttu.

"Buraya," diye seslendi Röntgen.

Çuvalın yarısı dolu görünüyordu. Mıknatıs, çuvalın ağzını sarıp Röntgen'e fırlattı.

"Bay Efendim görmeden nasıl alabildin?" diye sordu Koltukaltı.

"Elimde değil," dedi Mıknatıs. İki elini de havaya kaldırıp parmaklarını oynattı ve güldü. "Parmaklarım küçük mıknatıslar gibi."

Çuval Röntgen'den Koltukaltı'na, ondan da Kalamar'a geçti.

"Tenekeden çıkmayan bir şey yemek gerçekten güzel," dedi Koltukaltı.

Kalamar, çuvalı Zikzak'a fırlattı.

Stanley, sıradakinin kendisi olduğunu biliyordu. Onu istemiyordu bile. Mıknatıs'ın, "Biraz çekirdek isteyen var mı?"

diye seslendiği andan beri, bir sorun çıkacağını biliyordu. Bay Efendim, kesin dönmek üzereydi. Zaten tuzlu kabuklar onu daha da susatacaktı.

"Mağara Adamı, senin için," dedi Zikzak. "Hava postası ve özel teslim..."

Çekirdeklerin Stanley'ye ulaşmadan önce mi, yoksa Stanley çuvalı düşürdükten sonra mı düştükleri belli değildi. Ona göre, Zikzak, çuvalı ona atmadan önce başını sıkıca sarmamıştı ve bu yüzden de Stanley çuvalı yakalayamamıştı.

Fakat her şey çok çabuk oldu. Çuval bir an havada uçarken, sonrasında Stanley'nin tek bildiği, çuvalın onun çukurunda olduğu ve çekirdeklerin toprağa dökülüp yayıldığıydı.

"Of, adamım!" dedi Mıknatıs.

"Üzgünüm," dedi Stanley çekirdekleri yeniden çuvala sokmaya çalışırken.

"Toprak yemek istemiyorum," dedi Röntgen.

Stanley ne yapacağını bilmiyordu.

"Kamyon geliyor!" diye bağırdı Zikzak.

Stanley, yaklaşan toz bulutuna baktı, sonra da dökülen çekirdeklere döndü. Yanlış zamanda, yanlış yerdeydi.

Bunda şaşılacak ne vardı ki?

Çukurunu kazıp toprakların yerini değiştirerek çekirdekleri gömmeye çalıştı.

Asıl yapması gerekenin, toprak yığınlarından birini çukuruna düşürmek olduğunu sonradan fark etti. Fakat çukurunun *içine* toprak koymanın düşüncesi hoş değildi.

"Merhaba, Bay Efendim," dedi Röntgen. "Ne çabuk döndünüz?"

"Hiç gitmemiş gibisiniz," dedi Koltukaltı.

"Eğlenirken zaman akıp gidiyor," dedi Mıknatıs.

Stanley çukurundaki toprakların yerini değiştirmeye devam etti.

"Kız İzciler, iyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu Bay Efendim. Bir çukurdan diğerine yürüdü. Toprak yığınlarından birini Mıknatıs'ın çukuruna tekmeledi, sonra da Stanley'nin çukuruna yürüdü.

Stanley, çukurunun dibindeki iki çekirdeği görebiliyordu. Onları saklamaya çalışırken çuvalın bir köşesini ortaya çıkardı.

"Nasıl gidiyor, Mağara Adamı?" diye sordu Bay Efendim, onun başında dikilirken. "Bir şey bulmuş gibisin."

Stanley ne yapacağını bilmiyordu.

"Kaz bakalım," dedi Bay Efendim. "Bekçi'ye götürelim. Belki sana, günün geri kalanında izin verir."

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Stanley.

"Bırak da buna ben karar vereyim," dedi Bay Efendim.

Stanley aşağı doğru uzanıp boş çuval bezini çıkardı. Bay Efendim'e uzatmaya çalıştı, fakat o, çuvalı almadı.

"Peki, söyle bakalım, Mağara Adamı," dedi Bay Efendim. "Benim çekirdek çuvalımın senin çukurunda ne işi vardı?"

"Kamyonundan çaldım."

"Sen mi çaldın?"

"Evet, Bay Efendim."

"Bütün çekirdeklere ne oldu?"

"Hepsini yedim."

"Kendi başına mı?"

"Evet, Bay Efendim."

"Hey Mağara Adamı," diye bağırdı Koltukaltı. "Neden bizimle paylaşmadın?"

"Bu çok zalimce, adamım," dedi Röntgen.

"Arkadaşımız olduğunu sanıyordum," dedi Mıknatıs.

Bay Efendim, bir oğlandan diğerine, sonra da Stanley'ye baktı. "Bakalım Bekçi ne diyecek. Gidelim."

Stanley çukurundan çıkıp kamyona kadar Bay Efendim'i izledi. Boş çuval hâlâ elindeydi.

Kamyonun içinde, doğrudan güneş ışığından uzakta oturmak iyi geldi. Stanley, o anda herhangi bir şey hakkında iyi hissedebildiğine şaşırdı, ama hissediyordu. Bir süreliğine rahat bir koltukta oturabilmek iyi geldi. Kamyon toprak yol boyunca hoplaya hoplaya ilerlerken, açık pencereden sıcak ve terli yüzüne doğru esen havanın değerini bildi.

20

İki meşe ağacının gölgesinde yürümek iyi geldi. Stanley, elektrikli sandalyeye yürüyen bir suçlunun, son bir kez hayatın güzelliklerine minnet duyınasının buna benzer bir şey olup olmadığını merak etti.

Kulübenin kapısına varabilmek için çukurların etrafından atlamak zorunda kaldılar. Stanley, kulübenin etrafında bu kadar çok çukur gördüğüne şaşırdı. Bekçi'nin, evinin bu kadar yakınında kampçıların çukur kazmasını istemeyeceğini sanırdı. Fakat kulübe duvarının karşısında birçok çukur vardı. Çukurlar burada da birbirlerine yakındı ve farklı şekil ve boyutlardaydı.

Bay Efendim kapıyı çaldı. Boş çuval hâlâ Stanley'nin elindeydi.

"Evet?" dedi Bekçi kapıyı açarken.

"Gölde ufak bir sorunumuz var," dedi Bay Efendim. "Mağara Adamı size her şeyi anlatacak."

Bekçi bir an Bay Efendim'e baktı, ardından bakışları Stanley'ye çevrildi. Stanley'nin o an tek hissettiği şey korkuydu.

"İçeri gel bakalım," dedi Bekçi. "Dışarıdan sıcak geliyor."

Kulübenin içi klimalıydı. Televizyon açıktı. Bekçi, uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı.

Bez bir sandalyeye oturdu. Yalınayaktı ve şort giymişti. Bacakları, yüzü ve kolları gibi çilliydi.

"Neymiş bana söylemen gereken şey?"

Stanley, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bay Efendim mataraları doldururken, gizlice kamyona girip çekirdek çuvalını çaldım."

"Anlıyorum." Bay Efendim'e döndü. "Onu bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Evet, ama bence yalan söylüyor. Bence çuvalı başkası çaldı ve Mağara Adamı da, Röntgen'i ya da başka birini koruyor. On kiloluk bir çuvaldı ve hepsini kendisinin yediğini iddia ediyor." Çuvalı Stanley'den alıp Bekçi'ye verdi.

"Anlıyorum," dedi yine Bekçi.

"Çuval dolu değildi," dedi Stanley. "Çoğunu döktüm. Çukurumu kontrol edebilirsiniz."

"Yan odada küçük, çiçekli bir kutu var, Mağara Adamı. Onu bana getirir misin lütfen?" Kapıyı işaret etti.

Stanley önce kapıya, sonra Bekçi'ye, ardından tekrar kapıya baktı. Yavaşça kapıya doğru yürüdü.

Bu, lavabosu ve aynası olan bir tür soyunma odasıydı. Lavabonun yanında, pembe beyaz güllü kutuyu gördü.

Kutuyu Bekçi'ye götürdü. Bekçi de, kutuyu önündeki sehpaya koydu. Kilidini açtı ve kutunun içindekiler ortaya çıktı.

Bu bir makyaj kutusuydu. Stanley'nin annesinde de, buna benzer bir tane vardı.

İçindeki birçok oje şişesini, bir asetonu, bir çift ruj tüpünü ve diğer şişelerle pudraları gördü.

Bekçi küçük, koyu kırmızı bir oje şişesi çıkardı. "Bunu görüyor musun, Mağara Adamı?"

Stanley başını evet anlamında salladı.

"Bu benim özel ojem. Yoğun, koyu rengi görüyor mu-

sun? Bunu bir dükkândan alamazsın. Kendim yapmam gerekiyor."

Stanley, Bekçi'nin neden kendisine ojeyi gösterdiğini anlayamadı. Bekçi'nin neden oje sürmesi ya da makyaj yapması gerektiğini çözememişti.

"Gizli malzememi bilmek ister misin?"

Stanley omzunu silkti.

Bekçi şişeyi açtı. "Çıngıraklı yılan zehri." Küçük bir fırça darbesiyle, sol elinin tırnaklarını boyamaya başladı. "Tamamen zararsız... kuruduğu zaman."

Sol elinin tırnaklarını boyamayı bitirdi. Birkaç saniye havada salladı, sonra da sağ elindeki tırnakları boyamaya başladı. "Yalnızca ıslakken zehirlidir."

Tırnaklarını boyamayı bitirdi, sonra da ayağa kalktı. Parmaklarıyla Stanley'nin yüzüne uzandı ve dokundu. Islak, keskin tırnaklarını Stanley'nin yanağında yavaşça gezdirdi. Stanley teninin ürperdiğini hissetti.

Serçe parmağındaki oje, Stanley'nin kulağının arkasındaki yaraya belli belirsiz dokundu. Keskin bir acı hissi, Stanley'nin geriye sıçramasına neden oldu.

Bekçi'nin yüzü, şöminenin tabanında oturan Bay Efendim'e döndü.

"Çekirdeklerini çaldığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, çaldığını o söylüyor, ama bence o..."

Bekçi ona doğru yürüyüp yüzüne vurdu.

Bay Efendim ona bakakaldı. Yüzünün sol tarafında, üç uzun kırmızı iz oluştu. Stanley, ojenin mi, yoksa kanın mı bu kızarıklığa neden olduğunu kestiremedi.

Zehrin etkisini göstermesi için bir süre geçmesi gerekti. Bay Efendim, birdenbire çığlık attı ve yüzünü iki eliyle kavradı. Şöminenin tabanından halıya yuvarlanarak yere düştü.

Bekçi yavaşça konuşuyordu. "Senin çekirdeklerin beni ilgilendirmiyor."

Bay Efendim inledi.

"İlle de bilmen gerekiyorsa," dedi Bekçi, "Sigara içtiğin zaman seni daha çok severdim."

Bay Efendim'in acısı, bir süreliğine azalmış gibiydi. Uzun uzun, derin nefes alıp verdi. Sonra da, başı şiddetle sarsıldı ve bir öncekinden de kötü, acı bir çığlık koyuverdi.

Bekçi, Stanley'ye döndü. "Artık çukuruna dönmeni öneririm."

Stanley dönmeye yeltendi, ama Bay Efendim yolunun tam önünde yatıyordu. Stanley, onun yüzündeki kasların kasılıp seğirdiğini görebiliyordu. Vücudu acıdan kıvranıyordu.

Stanley dikkatle ona doğru adım attı. "O iyi?.."

"Pardon?" dedi Bekçi.

Stanley konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Maalesef senin için," dedi Bekçi. "Ölmeyecek."

21

Stanley'nin çukuruna yürüyerek dönmesi uzun sürdü. Toprak ve ısının yol açtığı sisin içinden, küreklerini indirip kaldıran diğer çocuklara baktı. D Grubu en uzaktaydı.

Bir kez daha, kazmayı herkes bitirdikten çok sonra bitireceğini fark etti. Bay Efendim iyileşmeden önce bitirmeyi umuyordu. Bay Efendim'le dışarıda yalnız başına kalmak istemiyordu.

Senin için üzgünüm, demişti Bekçi. *Ölmeyecek.*

Issız çöl boyunca yürürken, Stanley, büyük büyükbabasını düşündü –domuz çalanı değil de, domuz çalanın Öpüşen Kate Barlow tarafından soyulan oğlunu.

Büyük büyükbabasının, Öpüşen Kate Barlow çölde onu elleri bağlı bir halde bıraktığı zaman ne hissetmiş olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Stanley'nin şu an hissettiği ruh halinden çok da farklı değildi büyük ihtimalle. Kate Barlow büyük büyükbabasını, kızgın, çorak çölle karşı karşıya bırakmıştı. Bekçi de Stanley'yi, Bay Efendim'le karşı karşıya bırakmıştı.

Büyük büyükbabası, bir grup çıngıraklı yılan avcısı tara-

fından kurtarılmadan önce, bir şekilde, on yedi gün boyunca hayatta kalmıştı. Onu bulduklarında çıldırmıştı.

Bu kadar uzun süre boyunca nasıl hayatta kaldığı sorulduğunda, "Kurtuluşu Tanrı'nın parmağında buldum," demişti.

Neredeyse bir ayını hastanede geçirmişti. Sonunda, hemşirelerden biriyle evlenmişti. Kendisi de dahil kimse, Tanrı'nın parmağı ile neyi kastettiğini bilmiyordu.

Stanley, bir geri çekilme sesi duydu. Tek ayağı hâlâ havadayken adımının ortasında durdu.

Ayağının altına bir çıngıraklı yılan dolanmıştı. Kuyruğu, çıngırağı hareket ederek yukarı kalkmıştı.

Stanley geri adım attı, sonra da dönüp koştu.

Çıngıraklı yılan onu kovalamadı. Çıngırağı, onu uzak durması için uyarmıştı.

"Uyarı için teşekkürler," diye fısıldadı Stanley kalbi küt küt atarken.

Çıngırağı olmasaydı, çıngıraklı yılan çok daha tehlikeli olacaktı.

"Hey Mağara Adamı," diye seslendi Koltukaltı. "Hâlâ hayattasın."

"Bekçi ne dedi?" diye sordu Röntgen.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Mıknatıs.

"Çekirdekleri çaldığını söyledim," dedi Stanley.

"Tam isabet," dedi Mıknatıs.

"O ne yaptı?" diye sordu Zikzak.

Stanley omzunu silkti. "Hiçbir şey. Onu rahatsız ettiği için Bay Efendim'e öfkelendi."

Ayrıntılara girmek istemiyordu. Bundan bahsetmezse, belki de gerçekleşmemiş sayılırdı.

Çukuruna döndü ve beklediğinin aksine, çukurunun neredeyse tamamının kazıldığını gördü. Şaşkın bir biçimde bakakaldı. Bu mantıklı gelmiyordu.

Belki de mantıklıydı. Çekirdeklerin suçunu üstlendiğinden, diğer çocukların, çukurunu onun için kazdıklarını düşündü.

"Hey, teşekkürler," dedi.

"Bana bakma," dedi Röntgen.

Stanley, kafası karışmış bir halde etrafına baktı: Mıknatıs'tan Koltukaltı'na, Koltukaltı'ndan Zikzak'a, Zikzak'tan Kalamar'a. Hiçbiri üstlenmedi.

Sonra, Stanley'nin dönüşünden beri sessizce çukurunu kazan Sıfır'a döndü. Sıfır'ın çukuru, hepsinden küçüktü.

22

Stanley, çukurunu ilk bitiren çocuktu. Çukuruna tükürdü, sonra da duş alıp üzerini daha temiz giysi takımıyla değiştirdi. Çamaşırlar yıkanalı üç gün olmuştu, bu yüzden temiz takımı bile kirliydi ve pis kokuyordu. Yarın bu takım iş kıyafeti olacaktı, diğer takımı da yıkanacaktı.

Sıfır'ın, neden onun çukurunu kazdığını bulamadı. Sıfır, çekirdek almamıştı bile.

"Sanırım çukur kazmayı seviyor," demişti Koltukaltı.

"O bir köstebek," demişti Zikzak. "Bence toprak yiyor."

"Köstebekler toprak yemez," diye açıklamıştı Röntgen. "Kurtlar toprak yer."

"Hey Sıfır?" diye sormuştu Kalamar. "Köstebek misin, kurt musun?"

Sıfır bir şey dememişti.

Stanley ona teşekkür bile etmemişti. Fakat şimdi yatağında oturuyor ve Sıfır'ın duştan çıkmasını bekliyordu.

"Teşekkürler," dedi, Sıfır çadırdan içeri girerken.

Sıfır ona göz attı, sonra da kirli giysileriyle havlusunu yerleştirdiği sandıklara doğru yöneldi.

"Neden bana yardım ettin?" diye sordu Stanley.

Sıfır döndü. "Çekirdekleri sen çalmadın," dedi.

"Sen de çalmadın," dedi Stanley.

Sıfır gözlerini ona dikti. Gözleri kocaman açılıyor, Stanley'yi adeta delip geçiyormuş gibiydi. "Pabuçları sen çalmadın," dedi.

Stanley bir şey demedi.

Sıfır'ın çadırdan çıkışını izledi. Keskin gözleri olan biri varsa o, Sıfır'dı.

"Bekle!" diye seslendi, sonra da Sıfır'ın arkasından dışarı koştu.

Sıfır çadırın hemen dışında durmuştu, Stanley az daha ona çarpacaktı.

"İstersen sana okumayı öğreteyim," diye önerdi Stanley. "Öğretebilir miyim bilmiyorum, ama çukurumun çoğunu sen kazdığın için bugün o kadar bitkin değilim."

Sıfır'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Daha az rahatsız edilebilecekleri çadıra döndüler. Stanley, sandığından kırtasiye kutusuyla kalem çıkardı. Yere oturdular.

"Alfabeyi biliyor musun?" diye sordu Stanley.

Bir an için Sıfır'ın gözlerinde meydan okuyan bir bakış gördüğünü sandı, fakat sonra geçti.

"Sanırım birkaç tanesini biliyorum," dedi Sıfır. "A, B, C, D."

"Devam et," dedi Stanley.

Sıfır gözlerini havaya dikti. "E..."

"F," dedi Stanley.

"G," dedi Sıfır. Ağzından biraz hava üfledi. "H... I... K, P."

"H, I, J, K, L," dedi Stanley.

"Doğru," dedi Sıfır. "Daha önce duymuştum. Sadece tam olarak ezbere bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi Stanley. "Şimdi ben hafızanı biraz tazelemek için tümünü söyleyeceğim, sonra da sen denersin."

Sıfır için alfabeyi saydı, Sıfır da ardından, hatasız bir biçimde tekrarladı.

Susam Sokağı'nı hiç izlememiş bir çocuk için fena değildi.

"Daha önce bir yerde duymuştum," dedi Sıfır önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışarak, ama kocaman gülümsemesi onu ele verdi.

Bir sonraki adım daha zordu. Stanley'nin, her harfi ayırt etmeyi nasıl öğretebileceğini bulması gerekiyordu. Sıfır'a bir parça kâğıt verdi ve bir parça da kendisi için aldı. "Sanırım A harfiyle başlayacağız."

Büyük A yazdı, Sıfır da kendi kâğıdına kopyaladı. Kâğıt çizgisizdi, bu da yazmayı zorlaştırıyordu, ama Sıfır'ın A'sı fena değildi, sadece biraz büyüktü. Stanley ona, daha küçük yazması gerektiğini söyledi, yoksa kâğıt çabucak biterdi. Sıfır daha küçük yazdı.

"Aslında, her harf iki şekilde yazılır," dedi Stanley, bunun düşündüğünden daha da zor olacağını fark ederek. "Bu, büyük A. Ama genelde, küçük bir a göreceksin. Büyük harfler sadece kelimenin ve cümlenin başında yazılır, ya da kendi isimlerimiz gibi özel isimlerin başında."

Sıfır anlamış gibi başını salladı, fakat Stanley pek de iyi açıklayamadığını biliyordu.

Küçük a yazdı, Sıfır da kopyaladı.

"O zaman, elli sekiz tane var," dedi Sıfır.

Stanley, onun neden bahsettiğini kestiremedi.

"Yirmi dokuz harf yerine. Aslında elli sekiz tane var."

Stanley şaşırmış bir halde ona baktı. "Sanırım doğru. Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

Sıfır bir şey demedi.

"Toplama mı yaptın?"

Sıfır bir şey demedi.

"Çarpma mı yaptın?"

"Sayısı o kadar işte," dedi Sıfır.

Stanley omzunu silkti. Sıfır'ın alfabede yirmi dokuz harf olduğunu nasıl bildiğini bile anlamamıştı. Harfleri söylerken mi sayınıştı?

Sıfır'a birkaç tane büyük ve küçük harf daha yazdırdı. A'lardan sonra B harfine geçti. Bunun uzun zaman alacağını anladı.

"Bana günde on harf öğretebilirsin," diye önerdi Sıfır. "Beş büyük, beş de küçük harf. Beş günde hepsini öğrenirim. Yalnızca son gün, on iki harf öğrenmiş olurum. Altı büyük, altı da küçük harf."

Stanley tüm bunları nasıl kavradığına şaşırarak yine ona bakakaldı.

Sıfır ona başka bir nedenle baktığını sanmış olmalıydı, çünkü ardından şöyle dedi: "Çukurunu her gün ben kazarım. Bir saate yakın kazabilirim, sonra da sen bana bir saat okuma yazma öğretirsin. Nasılsa ben daha hızlı kazdığımdan, çukurlarımız da aynı anda biter. Seni beklememe gerek kalmaz."

"Tamam," diyerek kabul etti Stanley.

Sıfır B'lerini yazarken Stanley, beş gün süreceğini nasıl anladığını sordu. "Çarpma mı yaptın? Bölme mi yaptın?"

"Sadece o kadar sürüyor işte," dedi Sıfır.

"Matematiğin iyi," dedi Stanley.

"Ben aptal değilim," dedi Sıfır. "Herkesin aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Sadece soru sorulmasından hoşlanmıyorum."

O gece Stanley yatağında uzanırken, Sıfır'la yaptığı anlaşmayı yeniden gözden geçirdi. Her gün mola vermek rahatlatıcıydı, fakat Röntgen'in bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Sıfır'a, Röntgen'in çukurunun bir kısmını kazdırmayı kabul ettirmenin bir yolu olabilir mi diye merak etti. Ama, niye kazsındı ki? *Sıfır'a okuma yazma öğretiyorum. Molaya ih-*

tiyacım var, ona harfleri öğretebilmek için gücümü saklamam gerek. Çekirdeklerin suçunu ben üstlendim. Bay Efendim bana kızgın.

Gözlerini kapadı ve Bekçi'nin kulübesinden görüntüler kafasının içinde uçuştu; kırmızı ojeler, Bay Efendim'in yerde kıvranışı, Bekçi'nin çiçekli makyaj kutusu.

Gözlerini açtı.

Birdenbire, altın kovanı daha önce nerede gördüğünü hatırladı.

Onu annesinin banyosunda görmüştü ve şimdi de, Bekçi'nin kulübesinde yeniden görüyordu. Altın kovan, ruj tüpünün bir parçasıydı.

K B?

K B?

Ani bir şok hissetti.

Kendi kendine bunun gerçekten de, öpüşen kaçağa ait olup olamayacağını sorarken, ağzı sessizce Kate Barlow'un ismini mırıldandı.

23

Yüz on yıl önce Yeşil Göl, Teksas'ın en büyük gölüymüş. Tertemiz, serin suyla doluymuş ve güneşte, kocaman bir zümrüt gibi ışıldarmış. Kıyıyı çevreleyen şeftali ağaçlarının, pembe ve gül rengi çiçeklerle renklendiği bahar aylarında, özellikle güzelleşirmiş.

Her yıl 4 Temmuz'da, bir kasaba pikniği düzenlenirmiş. İnsanlar oyun oynar, dans eder, şarkı söyler ve serinlemek için gölde yüzerlermiş. En iyi şeftali turtası ve şeftali reçeli için ödüller verilirmiş.

Bayan Katherine Barlow'a, her yıl, leziz baharatlı şeftalisi için özel bir ödül verilirmiş. Kimse baharatlı şeftali yapmayı denemezmiş, çünkü herkes onun kadar güzel yapamayacağını bilirmiş.

Bayan Katherine her yıl, kilolarca şeftali toplar, onları tarçınlarla, karanfillerle, hindistancevizleriyle ve gizli tuttuğu diğer baharatlarla kavanozlarda saklarmış. Kavanozdaki şeftaliler tüm kış dayanırmış. Muhtemelen, bundan çok daha uzun süre dayanırmış, fakat her zaman, kış sonuna kadar yenilip bitermiş.

Yeşil Göl'ün "dünyadaki cennet" ve Bayan Katherine'in baharatlı şeftalisinin de "meleklerin yiyeceği" olduğu söylenirmiş.

Katherine Barlow, kasabanın tek öğretmeniymiş. Eski, tek odalı bir okul binasında ders verirmiş. Bina, o zamanlar bile eskiymiş. Çatı akarmış. Pencereler açılmazmış. Kapının menteşeleri yamukmuş.

Bilgili, hayat dolu, harika bir öğretmenmiş. Çocuklar onu severmiş.

Akşamları yetişkinlere ders verirmiş, birçok yetişkin de onu severmiş. Çok güzelmiş. Dersleri her zaman, eğitim almaktan çok öğretmenleriyle ilgilenen genç erkeklerle dolarmış.

Fakat tek alabildikleri şey, eğitim olurmuş.

Bu genç adamlardan biri, Trout Walker'mış. Asıl adı, Charles Walker'mış, fakat herkes ona, iki ayağı da bir çift ölü balık gibi koktuğu için Trout, yani alabalık dermiş.

Bu, tümüyle Trout'ın suçu değilmiş. Şifası olmayan bir ayak mantarı varmış. Aslına bakılırsa, yüz on yıl sonra, ünlü beysbolcu Clyde Livingston'a da musallat olan ayak mantarıymış bu. Fakat Clyde Livingston, en azından her gün duş alıyormuş.

"Her Pazar sabahı duş alırım," diye böbürlenirmiş Trout, "ihtiyacım olsa da, olmasa da."

Yeşil Göl'deki hemen hemen herkes, Bayan Katherine'in Trout Walker ile evlenmesini bekliyormuş. Trout Walker, memleketin en zengin adamının oğluymuş. Ailesi, şeftali ağaçlarının büyük bir kısmının ve gölün doğu kıyısındaki bütün toprakların sahibiymiş.

Trout sık sık gece okuluna gelirmiş, ama derslere hiç dikkatini vermezmiş. Derste konuşur, etrafındaki öğrencilere saygısız davranırmış. Gürültücü ve aptalmış.

Kasabadaki çoğu adam eğitimsizmiş. Bu, Bayan Katheri-

ne'in canını sıkmazmış. Yaşamlarının büyük bir kısmını tarlalarda ve çiftliklerde çalışarak geçirdiklerini ve hiç ders görmediklerini bilirmiş. O da bunun için oradaymış – öğretmek için.

Ama Trout öğrenmek istemezmiş. Adeta aptallığıyla gurur duyarmış.

"Bu cumartesi yeni teknemle bir gezintiye çıkmaya ne dersin?" diye sormuş akşam derslerinden birinin sonunda.

"Hayır teşekkürler," demiş Bayan Katherine.

"Yepyeni bir teknemiz var," demiş. "Kürek çekmene bile gerek yok."

"Evet biliyorum," demiş Bayan Katherine.

Kasabadaki herkes, Walkerların yeni teknesini duymuş ve görmüş. Korkunç bir gürültü çıkarıyormuş ve güzel gölün üzerine çirkin kapkara bir duman yayıyormuş.

Trout istediğini her zaman alırmış. Bayan Katherine'in onu reddetmesine inanmamış. Parmağını ona doğrultmuş ve "Kimse Charles Walker'a hayır diyemez!" demiş.

"Dedim bile," demiş Katherine Barlow.

24

Stanley kahvaltı sırasına girerken uyur uyanıktı, fakat Bay Efendim'in görünüşü onu uyandırdı. Bay Efendim'in yüzünün sol tarafı, yarım bir kavun kadar şişmişti. Yanağında Bekçi'nin tırmaladığı yerde, üç adet morumsu, pütürlü çizgi vardı.

Stanley'nin çadırındaki diğer oğlanlar da, belli ki Bay Efendim'i görmüşlerdi, ama bir şey söylemeyecek kadar akıllıydılar. Stanley tepsisine bir kutu meyve suyu ile plastik bir kaşık koydu. Önüne bakıyordu ve Bay Efendim yulaf ezmesine benzer bir şeyi kâsesine boşaltırken zar zor nefes alıyordu.

Tepsisini masaya getirdi. Arkasında duran diğer çadırlardan bir çocuk, "Hey, yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Bir gürültü oldu.

Stanley, Bay Efendim'in çocuğun kafasını yulaf ezmesine soktuğunu gördü. "Nesi varmış yüzümün?"

Çocuk konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Bay Efendim, onu boğazından yakalamıştı.

"Yüzümde bir gariplik gören var mı?" diye sordu Bay Efendim çocuğu boğmaya devam ederken.

Kimse bir şey demedi.

Bay Efendim, çocuğu bıraktı. Yere düşerken çocuğun kafası masaya çarptı.

Bay Efendim yanında durdu ve sordu, "Yüzüm şimdi sana nasıl görünüyor?"

Çocuğun ağzından uğultulu bir ses çıktı, ardından zorlukla, "İyi," demeyi başarabildi.

"Yakışıklı sayılırım, değil mi?"

"Evet, Bay Efendim."

Göle varınca diğer çocuklar Stanley'ye, Bay Efendim'in yüzüyle ilgili olarak ne bildiğini sordular, ama o sadece omzunu silkti ve çukuruna yöneldi. Bundan bahsetmezse, belki de kurtulurdu.

Hızını ayarlamaya çalışmayarak, mümkün olduğu kadar çok ve hızlı çalıştı. Sadece gölden ve Bay Efendim'den bir an önce kurtulmak istiyordu. Ayrıca mola alacağını biliyordu.

"Ne zaman hazır olursan, bana haber ver," demişti Sıfır.

Su kamyonunun ilk gelişinde, kamyonu Bay Pendanski sürüyordu. İkinci gelişinde, direksiyonda Bay Efendim vardı.

Mataralarını doldururlarken, "Teşekkürler, Bay Efendim," sözü dışında, ağızlarından tek kelime çıkmadı. Kimse, onun acayip yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

Stanley beklerken dili damağına yapışmıştı. Ağzı göl kadar kurumuş ve kavrulmuştu.

Kamyonun dikiz aynasından parlak güneş yansıdı ve Stanley elleriyle gözlerine kalkan yaptı.

"Teşekkürler Bay Efendim," dedi Mıknatıs matarasını alırken.

"Susadın mı, Mağara Adamı?" diye sordu Bay Efendim.

"Evet Bay Efendim," dedi Stanley matarasını ona verirken.

Bay Efendim hortumun ağzını açtı ve su depodan aktı, ama Stanley'nin matarasına girmedi. Bay Efendim, matarayı, suyun aktığı yerin yanı başında tutmuştu.

Stanley, suyun çabucak kuru zemin tarafından emildiği toprağa sıçrayışını izledi.

Bay Efendim suyu yaklaşık otuz saniye açık tutup kapattı. "Daha fazla ister misin?" diye sordu.

Stanley bir şey demedi.

Bay Efendim suyu tekrar açtı ve Stanley yine suyun toprağa dökülüşünü izledi.

"İşte, şimdi bol bol suyun var." Boş matarayı Stanley'ye uzattı.

Stanley, yerdeki, gözlerinin önünde çabucak küçülüveren karanlık noktaya bakakaldı.

"Teşekkürler Bay Efendim," dedi.

25

Yüz on yıl kadar önce, Yeşil Göl Kasabası'nda bir doktor varmış. Adı, Doktor Hawthorn'muş. İnsanlar ne zaman hastalansalar, Doktor Hawthorn'a muayeneye giderlermiş. Fakat aynı zamanda, soğan adam Sam'e de giderlermiş.

"Soğanlar! Tatlı, taptaze soğanlar!" diye bağırırmış Sam, eşeği Mary Lou ile birlikte, Yeşil Göl'ün toprak yollarında, bir aşağı bir yukarı gezinirken. Mary Lou bir sepet dolusu soğan taşırmış.

Sam'in soğan tarlası, gölün karşı kıyısında bir yerdeymiş. Haftada bir ya da iki kere, gölden kürek çekerek gelir, sepeti doldurmak için yeni bir yığın toplarmış. Sam'in kocaman, güçlü kolları varmış, fakat gölden kürek çekerek gelmesi yine de tüm gününü alır, geri dönüşü ise bir gününü daha alırmış. Çoğu zaman Mary Lou'yu, Walkerların ona ücretsiz kullanma izni verdiği bir ahırda bırakırmış, ama bazen Mary Lou'yu da kayığında götürürmüş.

Sam, Mary Lou'nun neredeyse elli yaşında olduğunu iddia edermiş, bu da bir eşek için aşırı derecede ileri bir yaş sayılırmış.

"Çiğ soğandan başka bir şey yemez," dermiş Sam kara parmaklarının arasındaki beyaz bir soğanı evirip çevirirken. "Bu, doğanın sihirli sebzesi. Bir insan çiğ soğandan başka bir şey yemezse, iki yüz yaşına kadar yaşayabilir."

Sam yirmi yaşından çok büyük değilmiş, bu yüzden de kimse, Mary Lou'nun, gerçekten de onun söylediği kadar yaşlı olup olmadığını kestiremezmiş. O nereden bilecekmiş ki?

Yine de, kimse bu konuda Sam'le tartışmazmış. Hem ne zaman hastalansalar, yalnızca Doktor Hawthorn'a değil, Sam'e de giderlermiş.

Sam her zaman aynı tavsiyeyi verirmiş. "Bol miktarda soğan yiyin."

Soğanın sindirime, karaciğere, mideye, akciğerlere, kalbe ve beyne iyi geldiğini söylermiş. "Bana inanmıyorsanız, yaşlı Mary Lou'ya bakın. Hayatı boyunca hiç hastalanmadı."

Sam'in ayrıca, hepsi de soğan suyundan ve soğan bitkisinin değişik kısımlarından yapılmış, birçok farklı merhemi, losyonu, şurubu ve macunu varmış. Biri astıma iyi gelirmiş. Biri, siğiller ve sivilceler için birebirmiş. Bir diğeri, kireçlenmeyi önlermiş.

Kelliğe son çare olduğunu iddia ettiği özel bir merhemi bile varmış. "Her gece kocanız uyurken onun başına sürün, Bayan Collingwood. Göreceksiniz ki, saçı Mary Lou'nun kuyruğu kadar uzun ve gür olacak."

Doktor Hawthorn Sam'e gücenmezmiş. Yeşil Göl halkı, riske girmekten korkarmış. Düzenli olarak, Doktor Hawthorn'dan ilaçlarını, Sam'dan de soğan karışımlarını alırlarmış. İyileştikten sonraysa, iki tedaviden hangisinin dertlerine deva olduğunu kimse kestiremezmiş.

Doktor Hawthorn neredeyse tamamen kelmiş ve sabahları kafası sık sık soğan kokarmış.

Katherine Barlow ne zaman soğan alsa, fazladan bir iki tane daha alıp eliyle Mary Lou'ya yedirirmiş.

"Bir sorun mu var?" diye sormuş bir gün Sam, Bayan Katherine Mary Lou'yu beslerken. "Endişeli görünüyorsun."

"Sadece havadan," demiş Bayan Katherine. "Yağmur bulutları yaklaşıyor sanki.

"Mary Lou ile ben, yağmuru severiz," demiş Sam.

"Ben de severim," demiş Bayan Katherine eşeğin tüylü başını okşarken. "Sorun şu ki, okul binasının çatısı akıyor."

"Çatıyı onarabilirim," demiş Sam.

"Ne yapacaksın?" diye sormuş Katherine şakayla. "Delikleri soğan macunuyla mı dolduracaksın?

Sam gülmüş. "Elim beceriklidir, demiş ona. "Kayığımı kendim yaptım. Su sızdırırsa, başım büyük belada demektir."

Katherine elinde olmadan, onun güçlü, sağlam ellerini fark etmiş.

Bir anlaşma yapmışlar. Altı kavanoz baharatlı şeftali karşılığında, akan çatıyı tamir etmeyi kabul etmiş.

Sam'in çatıyı tamir etmesi bir haftasını almış, çünkü yalnızca öğleden sonraları okul bittikten sonra ve gece derslerinin başlamasından önce çalışabiliyormuş. Sam'in derslere girmesine izin yokmuş, çünkü siyahiymiş, fakat binayı onarmasına izin vermişler.

Sam çatıda çalışırken, Bayan Katherine genellikle sınav kâğıtlarını okumak ve bunun gibi işler için okulda kalırmış. Çatıdan birbirlerine bağırarak yaptıkları çok az konuşmadan bile keyif alırmış. Sam'in şiire olan ilgisi onu şaşırtmış. Sam ara verdiğinde, bazen ona şiir okurmuş. Birkaç kere, Poe'dan ya da Longfellow'dan bir şiir okumaya başlayıp devamını ona ezberden okutmuş.

Çatı bittiğinde üzgünmüş.

"Bir sorun mu var?" diye sormuş Sam.

"Hayır, harika bir iş çıkardın," demiş. "Sorun şu ki... pencereler açılmayacak. Arada sırada öğrencilerle meltemin tadını çıkarmak isterdik."

"Ben onarabilirim," demiş Sam.

Katherine ona iki kavanoz şeftali daha vermiş, Sam de pencereleri onarmış.

Pencereleri onarırken onunla konuşmak daha kolay oluyormuş. Sam, Katherine'e, "soğanların tüm yıl boyunca yetişip suyun yukarıdan aktığı" gölün diğer kıyısındaki gizli soğan tarlasından bahsetmiş.

Pencereler tamir edildiğinde, masasının sallandığından yakınmış.

"Onarabilirim," demiş Sam.

Sam'i tekrar gördüğünde, "kapının tam oturmadığından" bahsetmiş ve kapı tamir edilirken, bir öğleden sonrasını daha onunla birlikte geçirmiş.

Birinci dönemin sonuna kadar, Soğan Sam, eski, yıkık dökük okul binasını, tüm kasabanın gurur duyduğu, iyi yapılmış, mücevher gibi pırıl pırıl boyanmış bir binaya dönüştürmüş. Yoldan geçen insanlar durup hayranlıkla bakarlarmış. "Bu bizim okul binamız. Burası, Yeşil Göl Kasabası'nın eğitime verdiği değeri gösteriyor."

Bundan mutlu olmayan tek kişi, Bayan Katherine'miş. Onarılması gereken bir şeyi kalmamış.

Bir öğleden sonra, çatıdaki yağmurun pıtırtısını dinleyerek oturuyormuş. Sınıfta gözlerinden süzülen birkaç damla dışında akan su yokmuş.

"Soğanlar! Sıcak, tatlı soğanlar!" diye seslenmiş Sam caddeden.

Katherine ona koşmuş. Onun kollarına atılmak istemiş fakat bunu kendine yakıştıramamış. Onun yerine, Mary Lou'nun boynuna sarılmış.

"Bir sorun mu var?" diye sormuş Sam.

"Ah Sam," demiş. "Kalbim kırık."

"Onarabilirim," demiş Sam.

Katherine ona dönmüş.

İki elini tutmuş ve öpmüş.

Yağmur yüzünden sokakta kimse yokmuş. Olsaymış bile, Katherine ile Sam fark etmezmiş. Kendi dünyalarında kaybolmuşlar.

Gel gör ki, o sırada Hattie Parker marketten çıkıyormuş. Onu görmemişler fakat o, ikisini görmüş. Titreyen parmaklarını onlara doğrultup fısıldamış, "Tanrı sizi cezalandıracak!"

26

O zamanlar telefon yokmuş; ama haber, küçük kasabada çabucak yayılmış. Günün sonuna kadar, Yeşil Göl'de, okul öğretmeninin soğan satıcısını öptüğünü duymayan kalmamış.

Ertesi gün, okula hiçbir çocuk gelmemiş.

Bayan Katherine sınıfta yalnız başına oturup acaba haftanın günlerini mi karıştırdı diye merak etmiş. Belki de, o gün cumartesiymiş. Bu onu şaşırtmazmış. Sam onu öptüğünden beri, aklı ve yüreği birlikte çalışıyormuş.

Kapının dışından gelen bir ses duymuş, sonra da birdenbire, bir grup erkek ve kadın okul binasından içeri akın etmiş. Trout Walker başı çekiyormuş.

"İşte burada!" diye bağırmış Trout. "Şeytan Kadın!"

Kalabalık, sıraları devirip panodaki kâğıtları yırtmış.

"Çocuklarınızın beynini kitaplarla zehirliyor," diye bağırmış Trout.

Bütün kitapları, sınıfın ortasına yığmaya başlamışlar.

"Ne yaptığınızı bir düşünün!" diye haykırmış Bayan Katherine.

Biri, elbisesini yırtarak onu yakalamaya çalışmış, fakat

Katherine sınıftan çıkabilmeyi başarmış. Şerif'in ofisine koşmuş.

Şerif, ayaklarını masasının üzerine uzatmış, bir şişe viski içiyormuş, "Günaydın, Bayan Katherine," demiş.

"Okul binasını yıkıyorlar," demiş nefes nefese. "Biri onları durdurmazsa, yanıp kül olacak!"

"Bir dakika sakin ol da kendine gel," demiş Şerif ağzını yaya yaya, "ve bana neden bahsettiğini söyle." Masasından kalkıp ona doğru yürümüş.

"Trout Walker'ın..."

"Şimdi Charles Walker'ın adını ağzına alıp onun hakkında kötü bir şey söyleme," demiş Şerif.

"Fazla zamanımız yok," diye uyarmış Katherine. "Onları durdurmalısın."

"Çok güzelsin," demiş Şerif.

Bayan Katherine ona korkuyla bakmış.

"Öp beni," demiş Şerif.

Katherine, onun yüzüne tokat atmış.

Şerif gülmüş. "Soğan satıcısını öptün. Beni neden öpmüyorsun?"

Ona yine tokat atmaya çalışmış, fakat Şerif onu ellerinden yakalamış.

Ondan yakasını kurtarmaya çalışmış. "Sarhoşsun!" diye bağırmış.

"İdamdan önce hep içerim."

"İdam mı? Kim..."

"Bir Siyah'ın beyaz bir kadını öpmesi yasalara aykırı."

"O zaman, beni de asmak zorunda kalacaksın," demiş Katherine. "Çünkü ben de onu öptüm."

"Senin onu öpmen yasak değil," diye açıklamış Şerif. "Sadece onun seni öpmesi yasak."

"Tanrı'nın karşısında hepimiz eşitiz," diye savunmuş Katherine.

Şerif gülmüş. "Sam ve ben eşitsek, neden beni de öpmüyorsun?" Yine gülmüş. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Bir tatlı öpücükle, erkek arkadaşın asılmaktan kurtulur. Kasabadan kaçmasına yardım ederim.

Bayan Katherine serbest kalan elini çekmiş. Kapıya koşarken Şerif'in, "Yasa Sam'i cezalandıracak. Tanrı da seni cezalandıracak," dediğini duymuş.

Caddeye çıkmış ve okul binasından çıkan dumanı görmüş. Sam'in soğan sepetini Mary Lou'ya bağladığı göl kıyısına koşmuş.

"Tanrıya şükür seni buldum," diye inlemiş ona sarılırken. "Buradan kaçmalıyız. Hemen!"

"Ne..."

"Dün biri öpüştüğümüzü görmüş olmalı," demiş. "Okul binasını ateşe verdiler. Şerif seni asacağını söylüyor!"

Sam, ona pek inanamamışçasına, bir anlığına tereddüt etmiş. İnanmak istememiş. "Hadi, Mary Lou."

"Mary Lou'yu burada bırakmalıyız," demiş Katherine.

Sam bir an ona bakakalmış. Gözlerinden yaşlar akıyormuş. "Tamam."

Sam'in uzun bir iple bir ağaca bağlanmış kayığı sudaymış. İpi çözüp suyun içinden geçerek kayığa atlamış. Güçlü kolları kayığı kürekle kıyıdan uzaklaştırmış.

Fakat güçlü kolları, Trout Walker'ın motorlu teknesini geçmeye yetmemiş. Bayan Katherine motorun gürültülü uğultusunu duyduğunda, gölün yarısından biraz ilerideler-miş. Ardından çirkin, kapkara dumanı görmüş...

Gerçekler:

Walkerların teknesi Sam'in kayığına çarpmış. Sam vurulmuş ve suda ölmüş. Katherine Barlow, istemese de kurtulmuş. Kıyıya döndüklerinde, Mary Lou'nun bedenini yerde bulmuş. Eşek, başından vurulmuş.

Tüm bunlar, yüz on yıl kadar önce olmuş. O zamandan beri Yeşil Göl'e tek bir yağmur damlası düşmemiş.

Kararı siz verin: Tanrı kimi cezalandırdı?

Sam'in ölümünden üç gün sonra Bayan Katherine, sandalyesinde oturarak bir fincan kahve içen Şerif'i vurmuş. Ardından, dudağına taptaze bir kat kırmızı ruju dikkatlice sürüp ona istediği öpücüğü vermiş.

Sonraki yirmi yıl boyunca Öpüşen Kate Barlow, tüm Batı'nın en korkulan kaçaklarından biri olmuş.

27

Stanley küreğiyle toprağı kazdı. Çukuru dipte bir metre uzunluktaydı. Bir parça toprağı kaldırırken homurdandı, sonra da diğer tarafa fırlattı. Güneş neredeyse tam tepesindeydi.

Çukurunun yanında duran matarasına göz attı. Yarısının dolu olduğunu biliyordu, fakat hâlâ içmemişti. Tedbirli kullanmak zorundaydı, çünkü su kamyonunun bir sonraki gelişinde, direksiyonda kimin olacağını bilmiyordu.

Bekçi, Bay Efendim'i tırmaladığından beri üç gün geçmişti. Bay Efendim ne zaman su dağıtsa, Stanley'nin suyunu doğruca yere döküyordu.

Neyse ki Bay Pendanski, Bay Efendim'den daha sık su dağıtıyordu. Belli ki Bay Pendanski, Bay Efendim'in ne yaptığının farkındaydı, çünkü Stanley'ye hep biraz fazladan su veriyordu. Stanley'nin matarasını dolduruyor, Stanley'nin uzun uzun susuzluğunu gidermesine izin veriyor, sonra da matarayı yine tamamen dolduruyordu.

Sıfır'ın, Stanley'nin çukurunun birazını kazması da işe yarıyordu. Stanley'nin beklediği gibi diğer oğlanlar, kendile-

ri çalışırken Stanley'nin oturduğunu görmekten hoşlanmasalar da. "Kim öldü de, seni kral ilan etti?" ya da "İnsanın özel kölesinin olması güzel olsa gerek," gibi şeyler söylüyorlardı.

Çekirdeklerin suçunu kendisinin üstlendiğini söylemeye çalıştığında, diğer oğlanlar, bunun kendi suçu olduğunu çünkü çekirdekleri kendisinin döktüğünü söylüyorlardı. "O çekirdekler için hayatımı riske attım," demişti Mıknatıs, "elime ise anca, iğrenç bir avuç çekirdek geçti."

Stanley ayrıca, gücünü Sıfır'a okuma yazma öğretebilmek için saklaması gerektiğini açıklamaya çalışmış, ama diğer oğlanlar onunla sadece alay etmişlerdi.

"Hep aynı hikâye, di mi Koltukaltı?" dedi Röntgen. "Tüm işi siyah çocuklar yaparken beyaz çocuklar oturup yayılıyorlar. Öyle değil mi, Mağara Adamı?"

"Hayır, bu doğru değil," diye yanıtladı Stanley.

"Pekâlâ, doğru," diye üsteledi Röntgen. "Bu, tamamen doğru."

Stanley bir kürek toprak daha aldı. Sıfır'a okuma yazmayı öğreten kişi Röntgen olsaydı, bu şekilde konuşmayacağını biliyordu. Öyle olsaydı Röntgen, dinlenmesinin ne kadar önemli olduğundan bahsediyor olacaktı, değil mi? Böylece daha iyi öğretebilecekti, değil mi?

Ve bu doğruydu. Gücünü saklaması gerekiyordu, böylece, Sıfır hızlı öğrendiği halde, kendisi de daha iyi bir şekilde öğretebilecekti. Aslında Stanley bazen, Bekçi'nin gizli kameralarıyla ve mikrofonlarıyla onları izlemesini umuyordu, böylece Sıfır'ın herkesin sandığı kadar aptal olmadığını öğrenirdi.

Gölün karşı kıyısından yaklaşan toz bulutunu görebiliyordu. Matarasından bir yudum içti, sonra da kamyonu kimin sürdüğünü görene kadar bekledi.

Bay Efendim'in yüzündeki şişlik inmişti, fakat hâlâ biraz kabarıktı. Yanağının aşağısında üç sıyrık izi vardı. İzlerin ikisi azalmıştı, ama ortadaki sıyrık en derini olmalıydı, çünkü hâlâ belirgindi. Bir yaranın dövmesi gibi, gözünün aşağısından ağzının aşağısına kadar inen, pütürlü, mor bir çizgiydi.

Stanley sırada bekledi, sonra da matarasını uzattı.

Bay Efendim matarayı kulağına götürüp salladı. Şıpırtı sesine gülümsedi.

Stanley, onu dökmemesini diledi.

Beklediğinin aksine Bay Efendim, matarayı hortumun altına götürüp doldurdu.

"Bekle bakalım," dedi.

Elinde hâlâ Stanley'nin matarası olduğu halde, Bay Efendim onun yanından geçip kamyonun yanına, dışarıdan görülemediği sürücü koltuğuna gitti.

"Orada ne yapıyor?" diye sordu Sıfır.

"Keşke bilsem," dedi Stanley.

Kısa bir süre sonra, Bay Efendim kamyondan çıkıp matarasını Stanley'ye uzattı. Hâlâ doluydu.

"Teşekkürler, Bay Efendim."

Bay Efendim ona gülümsedi. "Ne bekliyorsun?" diye sordu. "İçsene." Ağzına birkaç çekirdek attı, çiğnedi ve kabuklarını yere tükürdü.

Stanley içmeye korkuyordu. Bay Efendim'in mataranın içine kötü bir madde koyduğuna neredeyse emindi.

Matarayı çukuruna geri götürdü. Uzun bir süre boyunca, kazarken onu çukurunun yanında tuttu. Sonra da, daha fazla dayanamayacak kadar susadığında, kapağını açtı, matarasını ters çevirdi ve hepsini toprağa döktü. Bir saniye daha beklerse, onu içebileceğinden korkuyordu.

Stanley, Sıfır'a alfabenin son altı harfini de öğrettikten sonra, adını yazmayı öğretti.

"S-ı-f-ı-r."

Sıfır, Stanley'nin söylediği gibi yazdı. "Sıfır," dedi kâğıt parçasına bakarak. Gülüşü yüzünde kocamandı.

Stanley onun tekrar tekrar yazışını izledi.

Sıfır Sıfır Sıfır Sıfır Sıfır Sıfır Sıfır...

Bir şekilde, bu onu hüzünlendirdi. Yüzlerce kere yazılsa bile, sıfırın yine bir hiç olduğunu düşünmeden edemedi.

"Bu benim gerçek adım değil," dedi Sıfır akşam yemeği için Dökümtü Oda'ya giderlerken.

"Hı, evet," dedi Stanley. "Tahmin etmiştim." Hiçbir zaman emin olmamıştı.

"Herkes bana hep Sıfır diye seslenmiştir, buraya gelmeden önce bile."

"Ee, tamam."

"Asıl adım Hector."

"Hector," diye tekrarladı Stanley.

"Hector Zeroni."

28

Yirmi yıl sonra, Kate Barlow Yeşil Göl'e dönmüş. Burada onu kimse bulamazmış: hayalet bir gölde hayalet bir kasaba.

Şeftali ağaçlarının hepsi kurumuş, fakat terk edilmiş eski bir kulübenin yanında, hâlâ büyüyen bir çift küçük meşe ağacı varmış. Kulübe, gölün doğu kıyısında yer alırmış. Şimdiyse, gölün kıyısı sekiz kilometre kadar ötedeymiş ve pis suyla dolu küçük bir gölcükten başka bir şey değilmiş.

Kulübede yaşıyormuş. Bazen, boşlukta yankılanan Sam'in sesini duyuyormuş: "Soğanlar! Tatlı, taze soğanlar."

Çıldırdığını biliyormuş. Son yirmi yıldır, çıldırdığının farkındaymış.

"Ah, Sam," dermiş koskoca boşluğa seslenerek. "Biliyorum hava çok sıcak, ama öyle üşüyorum ki. Ellerim soğuk. Ayaklarım soğuk. Yüzüm soğuk. Kalbim soğuk."

Bazen de Sam'in, "Onarabilirim," dediğini duyar, omuzlarının üzerinde onun sıcacık ellerini hissedermiş.

Birinin, kulübenin kapısını tekmeleyerek açtığı bir sabah uyandığında, kulübeye geleli üç ay oluyormuş. Gözlerini açtığında, burnunun beş santim ötesinde, bir tüfeğin bulanık ucunu görmüş.

Trout Walker'ın pis ayaklarının kokusunu duyabiliyormuş.

"Ganimetini nereye sakladığını söylemek için tam olarak on saniyen var," demiş Trout. "Yoksa beynini patlatırım."

Esnemiş.

Trout'ın yanında, kızıl saçlı bir kadın varmış. Kate, onun kulübenin altını üstüne getirdiğini, çekmeceleri fırlatıp dolap raflarını devirdiğini görebiliyormuş.

Kadın ona yaklaşmış. "Nerede?" diye sormuş.

"Linda Miller?" demiş Kate. "Bu sen misin?"

Kate Barlow'un öğretmenlik yaptığı sırada, Linda Miller dördüncü sınıftaymış. Güzel, kızıl saçlı, şirin, çilli yüzlü bir kızmış. Şimdiyse, yüzü lekeli, saçları da pis ve karmakarışıkmış.

"Artık adı Linda Walker," demiş Trout.

"Ah Linda, çok üzüldüm," demiş Kate.

Trout tüfeğini, onun boğazına doğrultmuş. "Ganimet nerede?"

"Ganimet yok," demiş Kate.

"Beni oyalama," diye bağırmış Trout. "Buradan Houston'a kadar her bankayı soydun."

"Ona söylesen iyi olur," demiş Linda. "Çaresiziz."

"Onunla parası için evlendin, değil mi?" diye sormuş Kate.

Linda başını evet anlamında sallamış. "Ama şimdi hepsi bitti. Gölle birlikte kurudu. Şeftali ağaçları. Hayvanlar. Sürekli düşünüyorum: Yakında yağmur yağması gerek. Kuraklık sonsuza dek süremez. Ama gittikçe daha da sıcak oldu..." Gözleri, şömineye yaslanmış bir şekilde duran küreğe kilitlenmiş. "Onu gömdü!" diye ciyaklamış.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," demiş Kate.

Trout tüfeğini onun kafasına doğrulturken, gürültülü bir patlama olmuş. Arkasındaki pencereler kırılmış. "Nereye gömülü?" diye sormuş.

"Durma, öldür beni Trout," demiş Kate. "Ama umarım kazınayı seviyorsundur. Çünkü çoook uzun bir süre boyunca kazıyor olacaksın. Burası büyük, uçsuz bucaksız bir çöl... Sen, çocukların, onların çocukları, önümüzdeki yüz yıl boyunca kazabilir, yine de onu bulamazsınız."

Linda Kate'i saçından yakalayıp kafasına vurmuş. "Seni öldürmeyeceğiz," demiş. "Ama seninle işimiz bittiğinde, ölmüş olmayı dileyeceksin."

"Son yirmi yıldır ölmüş olmayı diliyorum," demiş Kate.

Onu yatağından çıkarıp dışarı iteklemişler. Üzerinde mavi, ipek pijamalar varmış. Turkuaz süslü siyah botları, yatağının yanında kalmış.

Yürüyebilsin diye bacaklarını gevşek bir şekilde bağlamışlar, ama o koşamamış. Sıcak zeminde yalınayak yürütmüşler.

Durmasına izin vermemişler.

"Bizi ganimete götürene kadar olmaz," demiş Trout.

Linda küreğiyle Kate'in bacaklarının arkasına vurmuş. "Er ya da geç, bizi ona götüreceksin. Bir an önce götürsen iyi olur."

Ayakları kararıp kabarana kadar yollardan geçip durmuş. Ne zaman dursa, Linda ona küreğiyle vuruyormuş.

"Sabrım tükeniyor," diye uyarmış Trout.

Küreğin ucunu sırtında hissetmiş ve sert toprağa düşmüş.

"Kalk!" diye emretmiş Linda.

Kate kalkabilmek için çabalamış.

"Bugün sana nazik davranıyoruz," demiş Trout. "Bizi ganimete götürene kadar, her gün senin için giderek daha da kötüleşecek."

"Şuraya bak!" diye bağırmış Linda.

Bir kertenkele onlara doğru sıçramış. Kate onun büyük, kırmızı gözlerini görebiliyormuş.

Linda küreğiyle ona vurmaya çalışmış ve Trout da ateş etmiş, fakat ikisi de ıskalamışlar.

Kertenkele, Kate'in çıplak ayak bileğine çıkmış. Sivri kara dişleriyle bacağını ısırmış. Beyaz diliyle yaradan sızan kan damlacığını şapırdatmış.

Kate gülümsemiş. Artık onun için yapabilecekleri bir şey yokmuş. "Kazmaya başlayın," demiş.

"Nerede?" diye ciyaklamış Linda.

"Nereye gömdün?" diye sormuş Trout.

Kate Barlow gülerek ölmüş.

İKİNCİ BÖLÜM

Son Çukur

29

Havada bir değişiklik vardı.

Kötü anlamda.

Hava, çekilmez derecede nemlenmişti. Stanley terden sırılsıklam olmuştu. Küreğinin sapında boncuk boncuk ter birikmişti. Hava sıcaklığı o kadar artmıştı ki, havanın kendisi bile terliyormuş gibiydi.

Gök gürültüsünün sesi, bomboş gölün karşısında yankılandı.

Fırtına, dağların ötesinde, batının çok uzağındaydı. Stanley şimşekle gök gürültüsü arasında otuz saniyeden fazla zaman geçtiğini fark edebildi. Fırtına, o denli uzaktı. Ses, çorak çölün ötesinden, büyük bir mesafeden geliyordu.

Günün bu saatlerinde, Stanley genellikle dağları göremezdi. Yalnızca gündoğumunda, havaya sis çökmeden önce görülebiliyorlardı. Ancak şimdi, gökyüzü batıda kapkaraydı ve ne zaman şimşek çaksa, dağların kara silueti kısacık bir an için görülebiliyordu.

"Hadi yağmur!" diye bağırdı Koltukaltı. "Bu tarafa gel!"

"Belki de, o kadar çok yağmur yağar ki, tüm gölü doldurur," dedi Kalamar. "Böylece yüzebiliriz."

"Kırk gün kırk gece," dedi Röntgen. "Nuh'un gemisini inşa etmeye başlasak iyi olur. Her hayvandan iki tane, değil mi?"

"Doğru," dedi Zikzak. "İki çıngıraklı yılan. İki akrep. İki sarı benekli kertenkele."

Nem ya da havadaki elektrik, Zikzak'in başının, olduğundan daha da kabarık görünmesine neden olmuştu. Kıvırcık sarı saçları, neredeyse dimdik havaya fırladı.

Ufuk kocaman bir şimşek ağıyla aydınlandı. Stanley, bir anlığına, dağ tepelerinden birinde olağandışı bir kaya şekli gördüğünü sandı. Dağın tepesini, tıpatıp, parmağı dimdik havaya doğru kalkmış dev bir yumruğa benzetti.

Sonra kayboldu.

Stanley de, onu gerçekten görüp görmediğinden emin olamadı.

"Kurtuluşu Tanrı'nın parmağında buldum."

Büyük büyükbabası, Kate Barlow onu soyup çölde bağlı bir halde bıraktığında, aynen böyle söylemişti.

Bununla ne demek istediğini kimse anlayamamıştı. Bunu söylediğinde aklını kaçırmıştı.

"Ama yiyeceği ve suyu olmadan üç hafta nasıl yaşayabilmiş?" diye sormuştu Stanley babasına.

"Bilmiyorum. Orada değildim," diye yanıtlamıştı babası. "Daha doğmamıştım. Babam daha doğmamıştı. Büyükannem, senin büyük büyükannen, onu tedavi ettikleri hastanede hemşireydi. Onun nasıl ıslak soğuk bir bezle alnına dokunduğundan bahsedip dururdu. Ona bu yüzden âşık olduğunu söylerdi. Onun bir melek olduğunu düşünmüştü."

"Gerçek bir melek mi?"

Babası bilmiyordu.

"Peki ya iyileştikten sonra? Tanrı'nın parmağıyla ne demek istediğini ya da nasıl hayatta kaldığını söylemedi mi hiç?"

"Hayır. Sadece işe yaramaz-domuz çalan-babasını suçladı."

Fırtına, daha da batıya, en ufak bir yağmur umudundan uzağa yöneldi. Fakat yumruk ve parmak şekli, Stanley'nin kafasına kazındı. Stanley'nin aklında, şimşek, parmağın arkasında çakıyormuş gibi değil de, parmaktan çıkıyormuş gibi görünüyordu, tıpkı Tanrı'nın parmağı gibi.

30

Ertesi gün, Zikzak'ın doğum günüydü. Ya da o öyle söylüyordu. Herkes dışarı yönelirken Zikzak yatağına uzandı. "Uyumam lazım, çünkü bugün benim doğum günüm."

Kısa bir süre sonra Zikzak, Kalamar'ın tam önündeki kahvaltı sırasına karıştı. Kalamar ona sıranın en sonuna geçmesini söyledi. "Hey, bugün benim doğum günüm," dedi Zikzak olduğu yerde kalarak.

"Bugün senin doğum günün değil," dedi Kalamar'ın arkasında duran Mıknatıs.

"Doğum günüm," dedi Zikzak. "Temmuz'un 8'inde."

Stanley, Mıknatıs'ın arkasındaydı.

Tarihi bırakın, haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyordu. Temmuz'un 8'i olabilirdi, fakat Zikzak nereden bilecekti ki?

Gerçekten de Temmuz'un 8'iyse, Yeşil Göl Kampı'na geleli ne kadar süre geçmiş olduğunu anlamaya çalıştı. "Buraya 24 Mayıs'ta geldim," dedi yüksek sesle. "O zaman, burada..."

"Kırk altı günün geçmiş," dedi Sıfır.

Stanley, hâlâ Mayıs ile Haziran arasında kaç gün olduğu-

nu anlamaya çalışıyordu. Sıfır'a baktı. Matematiğe gelince ondan şüphelenmemeyi öğrenmişti.

Kırk altı gün. Bin gün geçmiş gibiydi. İlk gün çukur kazmamıştı ve bugün de henüz kazmamıştı. Bu demek oluyordu ki, kırk dört çukur kazmıştı, eğer gerçekten de Temmuz'un 8'iyse.

"Fazladan bir kutu meyve suyu alabilir miyim?" diye sordu Zikzak Bay Efendim'e. "Bugün doğum günüm."

Herkesin şaşkın gözlerinin önünde, Bay Efendim ona bir kutu meyve suyu verdi.

Stanley küreğiyle toprağı kazdı. Kırk beş numaralı çukur. "Kırk beşinci çukur en zoru," dedi kendi kendine.

Fakat aslında bu doğru değildi ve bunu biliyordu. Buraya ilk gelişinden çok daha güçlüydü. Vücudu, bir şekilde, ısıya ve sert koşullara uyum sağlamıştı.

Bay Efendim artık ondan su esirgemiyordu. Yaklaşık bir hafta boyunca çok daha az suyla idare etmek zorunda kaldıktan sonra Stanley'ye, artık istediği kadar suya sahipmiş gibi geliyordu.

Elbette Sıfır'ın her gün onun yerine çukurunu kazması işe yarıyordu, yine de bu herkesin sandığı kadar harika değildi. Sıfır çukurunu kazarken, ne yapacağını bilemeyerek kendini hep tuhaf hissediyordu. Genellikle tepesinde güneşle sert zemine oturmadan önce, bir süre ortalarda dolanıyordu.

Kazmaktan daha iyiydi.

Fakat çok daha iyi değildi.

Güneş iki saat sonra yükseldiğinde, Stanley "Tanrı'nın parmağını" aradı. Dağlar, ufuktaki karanlık gölgelerden fazlası değildi.

Bir dağ tepesinin yukarı doğru çıkıntı yapmış gibi göründüğü yerde, bir nokta gördüğünü sandı, ama çok belirgin görünmüyordu. Kısa bir süre sonra, dağlar, kirli havadan

yansıyan güneşin kamaşmasının ardında kaybolarak görünmez oldular.

Kate Barlow'un büyük büyükbabasını soyduğu yerin yakınlarında olmasının mümkün olduğunu fark etti. Bulduğu gerçekten de onun ruj tüpüyse, buralarda bir yerde yaşamış olmalıydı.

Sıfır, öğle yemeği molasından önce nöbeti devraldı. Stanley çukurundan çıktı ve Sıfır çukura girdi.

"Hey, Mağara Adamı," dedi Zikzak. "Bir kamçı almalısın. Kölen yeterince hızlı kazmazsa, sırtına vurabilirsin."

"O benim kölem değil," dedi Stanley. "Bir anlaşmamız var, hepsi bu."

"Senin için iyi bir anlaşma," dedi Zikzak.

"Sıfır'ın fikriydi, benim değil."

"Bilmiyor musun, Zik?" dedi Röntgen yaklaşarak. "Mağara Adamı Sıfır'a büyük bir iyilik yapıyor. Sıfır çukur kazmayı seviyor."

"Sıfır'a çukurunu kazdıracak kadar iyi bir çocuk elbette," dedi Kalamar.

"Peki ya ben?" diye sordu Koltukaltı. "Ben de çukur kazmayı seviyorum. Sıfır bitirdikten sonra, senin için kazabilir miyim, Mağara Adamı?"

Diğer oğlanlar güldüler.

"Hayır, ben de kazmak istiyorum," dedi Zikzak. "Bugün doğum günüm."

Stanley onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Zikzak devam etti. "Hadi, Mağara Adamı! Dostum ol. Bırak da, çukurunu ben kazayım."

Stanley, bu büyük bir şakaymışçasına gülümsedi.

Bay Pendanski su ve öğle yemeği için geldiğinde, Zikzak sıradaki yerini Stanley'ye teklif etti. "Benden çok daha iyi olduğun için."

Stanley olduğu yerde kaldı. "Ben daha iyi olduğumu söy..."

"Onu aşağılıyorsun, Zik," dedi Röntgen. "En önde olmak hakkıyken, Mağara Adamı neden senin yerini alsın? O hepimizden daha iyi. Öyle değil mi, Mağara Adamı?"

"Hayır," dedi Stanley.

"Elbette öylesin," dedi Röntgen. "Şimdi ait olduğun yere, sıranın en önüne geç."

"Önemli değil," dedi Stanley.

"Hayır önemli," dedi Röntgen. "Buraya gel."

Stanley tereddüt etti, sonra da sıranın en önüne geçti.

"Bu ilki," dedi Bay Pendanski kamyondan onlara yaklaşırken. Stanley'nin matarasını doldurup öğle yemeğini uzattı.

Stanley kaçabildiği için memnundu. Kendi çukuru ile Sıfırın çukurunun arasına oturdu. Günün geri kalanında çukurunu kendi kazacağı için memnundu. Belki diğer çocuklar onu rahat bırakırlardı. Belki artık Sıfır'a çukurunu kazdırmamalıydı. Fakat iyi öğretebilmek için gücünü saklaması gerekiyordu.

Tenekeden çıkan bir çeşit et-peynir karışımı içeren sandviçini ısırdı. Yeşil Göl Kampı'nda hemen hemen her şey, tenekeyle gelirdi. Erzak kamyonu ayda bir gelirdi.

Ona doğru yaklaşan Zikzak'la Kalamar'a göz attı.

"Çukurunu kazmama izin verirsen, sana kurabiyemi veririm," dedi Zikzak.

Kalamar güldü.

"İşte, al kurabiyemi," dedi Zikzak kurabiyeyi ona doğru uzatarak.

"Hayır teşekkürler," dedi Stanley.

"Hadi, al kurabiyemi," dedi Zikzak onu yüzüne sokarak.

"Beni rahat bırakın," dedi Stanley.

"Lütfen ye kurabiyemi," dedi Zikzak onu Stanley'nin burnuna sokarak.

Kalamar güldü.

Stanley kurabiyeyi itti.

Zikzak tekrar ona itti. "İtme beni!"

"İtmedim..." Stanley ayağa kalktı. Etrafına bakındı. Bay Pendanski, Sıfır'ın matarasını dolduruyordu.

Stanley, Sıfır'ın çukurundan kaçınarak dikkatlice bir adım geriledi.

Zikzak üstüne yürüdü. Stanley'yi sertçe iterek, "İtmeyi kes!" dedi.

"Kesin şunu," dedi Koltukaltı, Mıknatıs ve Röntgen'le birlikte onlara katılırken.

"Niye ki?" diye bağırdı Röntgen. "Mağara Adamı daha iri. Kendini koruyabilir."

"Bela istemiyorum," dedi Stanley.

Zikzak onu daha da sert bir şekilde itti. "Kurabiyemi ye," dedi.

Stanley, yanında Sıfır olduğu halde, Bay Pendanski'nin onlara doğru gelmesine memnun oldu.

"Selam Anne," dedi Koltukaltı. "Sadece şakalaşıyorduk."

"Ne döndüğünü gördüm," dedi Bay Pendanski. Stanley'ye döndü. "Devam et, Stanley," dedi. "Sen de ona vur. Sen daha irisin."

Stanley şaşkın bir halde Bay Pendanski'ye bakakaldı.

"Ona haddini bildir," dedi Bay Pendanski.

Zikzak çıplak eliyle Stanley'yi omzundan yakaladı. "Bana haddimi bildir," diye meydan okudu.

Stanley, Zikzak'ı yumruklamak için zayıf bir hamlede bulundu, sonra da başında ve boynunda bir yumruk yağmuru hissetti. Zikzak bir eliyle onun yakasından tutarken, diğer eliyle de vuruyordu.

Yakası yırtıldı ve Stanley gerisingeri toprağa düştü.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Bay Pendanski.

Zikzak için yeterli değildi. Stanley'nin tepesine fırladı.

"Kes!" diye bağırdı Bay Pendanski.

Stanley'nin yüzünün yan tarafını sertçe toprağa bastırdı. Stanley kendini korumaya çalıştı, fakat Zikzak'ın yumrukları kollarını devre dışı bıraktı ve yüzü küt diye yere çarptı.

Tek yapabildiği, bitmesini beklemekti.

Sonra birden Zikzak ondan uzaklaştı. Stanley yukarı baktığında, Sıfır'ın Zikzak'ı uzun boynundan yakaladığını görebildi.

Zikzak çaresizce Sıfır'ın kollarından kurtulmaya çalışırken, bir öğürme sesi çıkardı.

"Onu öldüreceksin," diye bağırdı Bay Pendanski.

Sıfır, boynunu sıkmaya devam etti.

Koltukaltı aralarına girerek, Zikzak'ı Sıfır'dan kurtarıp serbest bıraktı. Üç oğlan farklı yönlere savrularak yere düştüler.

Bay Pendanski, tüfeğini havaya ateşledi.

Diğer gardiyanlar, ofisten, çadırlardan ya da gölün diğer tarafından koşarak geldiler. Silahlarını çekmişlerdi, ama sorunun çözüldüğünü görünce silahlarını tekrar kılıflarına koydular.

Bekçi kulübesinden çıktı.

"Isyan çıktı," dedi Bay Pendanski. "Sıfır, Ricky'yi neredeyse boğuyordu."

Bekçi, hâlâ boynunu esnetip ovan Zikzak'a baktı. Sonra da dikkati, belli ki en kötü durumda olan Stanley'ye yöneldi. "Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bu bir isyan değildi."

"Ziggy, Mağara Adamı'nı dövüyordu," dedi Koltukaltı. "Sonra Sıfır, Zikzak'ı boğmaya başladı ve ben de ikisini ayırmak zorunda kaldım. Hepsi, Anne silahını ateşlemeden önceydi."

"Sadece sıcaktan bunaldılar, hepsi bu," dedi Röntgen.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Tüm gün güneşin altında... İnsanlar terler, değil mi? Ama şimdi her şey yolunda."

"Anlıyorum," dedi Bekçi. Zikzak'a döndü. "Sorun ne? Doğum gününde hediye olarak bir köpek yavrusu almadın mı?"

"Zik biraz bunaldı," dedi Röntgen, "Tüm gün güneşin altında. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Çileden çıkmaya başlarsınız."

"Böyle mi oldu, Zikzak?" diye sordu Bekçi.

"Evet," dedi Zikzak. "Röntgen'in dediği gibi. Mağara Adamı hiçbir şey yapmadan otururken, kızgın güneşin altında çok çalışıyoruz. Çileden çıktım."

"Pardon?" dedi Bekçi. "Mağara Adamı da herkes gibi çukur kazıyor."

Zikzak omzunu silkti. "Bazen."

"Pardon?"

"Sıfır her gün Mağara Adamı'nın çukurunun birazını kazıyor," dedi Kalamar.

Bekçi, Kalamar'dan Stanley ile Sıfır'a döndü.

"Ona okuma yazma öğretiyorum," dedi Stanley. "Bir tür anlaşma. Çukur yine de kazıldığına göre, kimin kazdığının ne önemi var?"

"Pardon?" dedi Bekçi.

"Okumayı öğrenmesi daha önemli değil mi?" diye sordu Stanley. "Karakteri, çukur kazmaktan daha çok geliştirmez mi?"

"Onun karakteri," dedi Bekçi. "Ya senin karakterin?"

Stanley omuzlarını silkti.

Bekçi Sıfır'a döndü. "Pekâlâ Sıfır, şimdiye kadar neler öğrendin?"

Sıfır bir şey demedi.

"Mağara Adamı'nın çukurunu bir hiç için mi kazıyordun?" diye sordu Bekçi.

"Çukur kazmayı seviyor," dedi Bay Pendanski.

"Bana, dün ne öğrendiğini anlat," dedi Bekçi. "Eminim hatırlayabilirsin."

Sıfır bir şey demedi.

Bay Pendanski güldü. Bir kürek aldı ve "Bu küreğe okumayı öğretsen daha iyi! Sıfır'dan daha akıllı," dedi.

"'Di' sesi," dedi Sıfır.

"'Di' sesi," diye yineledi Bekçi. "Peki o zaman, söyle bana, k-e-d-i nasıl okunur?"

Sıfır huzursuzca etrafına bakındı.

Stanley, onun cevabı bildiğini biliyordu. Yalnızca soru sorulmasından hoşlanmıyordu.

"Kedi," dedi Sıfır.

Bay Pendanski ellerini çırptı. "Bravo! Bravo! Çocuk bir dâhi!"

"Ş-i-ş-k-o," diye sordu Bekçi.

Sıfır bir an düşündü.

Stanley henüz ona, "ş" harfini öğretmemişti.

"Şişş," diye fısıldadı Sıfır. "Şişşş. Şişko."

"Peki ya, ş-a-p-k-a?" diye sordu Bekçi.

Stanley ona henüz "p" harfini de öğretmemişti.

Sıfır iyice odaklandı ve "Şaka," dedi.

Tüm gardiyanlar güldüler.

"O bir dâhi, kesinlikle!" dedi Bay Pendanski. "Öyle aptal ki, aptal olduğunu bile bilmiyor."

Stanley, Bay Pendanski'nin Sıfır'a neden bu kadar kin güttüğünü bilmiyordu. Bay Pendanski düşünseydi, her iki sözcüğün de harfleri benzediği için Sıfır'ın karıştırmasının gayet doğal olduğunu anlardı.

"Pekâlâ, bundan sonra kimsenin kimse için çukur kazmasını istemiyorum," dedi Bekçi. "Artık okuma dersi de yok."

"Ben başka çukur kazmıyorum," dedi Sıfır.

"Güzel," dedi Bekçi. Stanley'ye döndü. "Neden çukur kazdığını biliyor musun? Çünkü bu senin için iyi bir şey. Sana

ders veriyor. Sıfır senin için çukurunu kazarsa, o zaman dersini öğrenemezsin, öyle değil mi?"

"Sanırım öğrenemem," diye mırıldandı Stanley, yalnızca ders almak için çukur kazmadıklarını bildiği halde. Bekçi bir şey arıyordu, Öpüşen Kate Barlow'a ait bir şey.

"Neden kendi çukurumu kazıp yine de Sıfır'a okumayı öğretmiyorum?" diye sordu. "Bunda ne kötülük var?"

"Bunda ne kötülük olduğunu söyleyeyim," dedi Bekçi. "Belaya yol açıyor. Sıfır, Zikzak'ı neredeyse öldürüyordu."

"Strese neden oluyor," dedi Bay Pendanski. "İyi niyetli olduğunu biliyorum Stanley, ama kabul edelim. Sıfır, okumayı öğrenemeyecek kadar aptal. Bu onu çileden çıkarıyor. Kızgın güneş değil."

"Ben başka çukur kazmıyorum," dedi Sıfır.

Bay Pendanski ona küreğini verdi. "Al bakalım Sıfır. İyi olduğun tek şey bu."

Sıfır küreği aldı.

Sonra da onu bir beysbol sopası gibi salladı.

Küreğin metal ucu Bay Pendanski'nin yüzüne çarptı. Bay Pendanski dizlerinin üzerine çöktü. Yere düşmeden önce bilincini kaybetti.

Gardiyanların hepsi silahlarını çektiler.

Sıfır, kurşunları savuşturmaya çalışacakmış gibi, küreğini önlerine tuttu. "Çukur kazmaktan nefret ediyorum," dedi. Sonra da yavaşça geri çekildi.

"Onu vurmayın," dedi Bekçi. "Bir yere gidemez. İstediğimiz son şey bir soruşturma."

Sıfır, diğer oğlanların kazdığı çukur yığınlarından geçerek geri çekilmeye devam etti, ardından giderek gölden uzaklaştı.

"Su için geri gelmek zorunda kalacak," dedi Bekçi.

Stanley, Sıfır'ın matarasının yerde, çukurunun yanında durduğunu fark etti.

İki gardiyan, Bay Pendanski'nin ayağa kalkıp kamyona binmesine yardım etti.

Stanley, Sıfır'a doğru baktı, fakat Sıfır sisin içinde kaybolmuştu.

Bekçi gardiyanlara, duş kabinleriyle Döküntü Oda'daki yerlerinde tüm gün ve gece boyunca nöbet tutmalarını emretti. Sıfır'ın su içmesine izin vermeyeceklerdi. Döndüğünde, doğruca ona götürülecekti.

Tırnaklarını inceledi ve "Yine tırnaklarıma oje sürme zamanım gelmiş," dedi.

Ayrılmadan önce D Grubu'nun kalan altı üyesine, hâlâ yedi çukurun kazılmasını beklediğini söyledi.

31

Stanley, kızgın bir biçimde küreğiyle toprağı kazdı. Herkese kızgındı, Bay Pendanski'ye, Bekçi'ye, Zikzak'a, Röntgen'e ve işe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyük-büyükbabasına. Fakat en çok da kendisine kızgındı.

Sıfır'a en baştan çukurunu kazdırmaması gerektiğini biliyordu. Ona yine de okumayı öğretebilirdi. Sıfır tüm gün çukur kazıp ders dinleyecek gücü bulabiliyorsa, kendisi de tüm gün çukur kazıp ders verecek gücü bulabilirdi.

Yapması gerekenin, Sıfır'ın peşinden gitmek olduğunu düşündü.

Fakat gidemedi.

Diğerlerinden kimse, Sıfır'ın çukurunu kazarken ona yardım etmedi, o da zaten etmelerini beklemiyordu. Sıfır, ona çukurunu kazarken yardım ediyordu. Şimdi de o, Sıfır'ınkini kazmalıydı.

Herkes gittikten çok sonra, günün en sıcak zamanında bile gölde kalarak kazdı. Sıfır'ı görebilmek için tetikteydi, fakat Sıfır geri gelmedi.

Sıfır'ın peşinden gitmek daha kolay olurdu. Onu durdu-

racak kimse yoktu. Yapması gerekenin bu olduğunu düşünüp durdu.

Belki Büyük Parmak'ın tepesine tırmanabilirlerdi.

Eğer o kadar uzak değilse. Ve tabii gerçekten de, orası büyük büyükbabasının kurtuluşu bulduğu yer ise. Ve yüz küsur yıl sonra, orada hâlâ su varsa.

Pek olası görünmüyordu. Tüm göl kuruduktan sonra imkânsızdı.

Büyük Parmak'ı bulsalar bile sonuçta yine buraya gelmeleri gerekeceğini düşündü. Ardından ikisinin de Bekçi'yle ve onun çıngıraklı yılan tırnaklarıyla yüzleşmeleri gerekecekti.

Henüz tam olarak üzerinde düşünmese de, aklına çok daha iyi bir fikir geldi. Bekçi'yle bir anlaşma yapabileceğini düşündü. Sıfır'ı tırmalamazsa, altın tüpü nerede bulduğunu ona söyleyecekti.

Kendini daha da kötü bir belanın içinde bulmadan bu anlaşmayı nasıl yapacağını kestiremiyordu. Bekçi, "Ya nerede bulduğunu söylersin ya da seni de tırmalarım," diyebilirdi. Ayrıca, Röntgen'in de başı belaya girerdi. Büyük olasılıkla, onu da tırmalardı.

Röntgen, sonraki on altı ay boyunca peşinde olurdu.

Küreğiyle toprağı kazdı.

Sıfır, ertesi gün de dönmedi. Stanley, gardiyanlardan birinin duş bölmesinin dışındaki musluğun yanında nöbet tuttuğunu gördü.

Bay Pendanski'nin burnunun üzerinde bir bandaj ve iki kara delik vardı. Stanley onun, "Aptal olduğunu başından beri biliyordum," dediğini duydu.

Ertesi gün Stanley'nin yalnızca bir çukur kazması gerekti. Kazdıkça, sürekli Sıfır'a göz atmayı sürdürdü, fakat onu hiç görmedi. Bir kez daha onu aramak için ayrılmayı düşündü, fakat artık çok geç olduğunu fark etmeye başladı.

Tek umudu, Sıfır'ın Tanrı'nın parmağını kendi başına bulmasıydı. Bu imkânsız değildi. Büyük büyükbabası bulmuştu. Bir şekilde, büyük büyükbabası, dağın tepesine tırmanmak için istek duymuştu. Belki Sıfır da aynı isteği duyardı.

Eğer bu, aynı dağsa. Eğer hâlâ orada su varsa.

Bunun imkânsız olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Birkaç gün önce bir fırtına vardı. Belki de Büyük Parmak, aslında yağmuru tutup depolayan bir tür doğal su kulesiydi.

Bu imkânsız değildi.

Bekçi'yi, Bay Efendim'i ve Bay Pendanski'yi, çadırında onu beklerken buldu.

"Sıfır'ı gördün mü?" diye sordu Bekçi.

"Hayır."

"Ondan hiçbir iz yok mu?"

"Yok."

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Yalan söylüyorsan, ona iyilikte bulunmadığını bilmelisin," dedi Bay Efendim. "Dışarıda bir iki günden fazla dayanamaz."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Gerçeği söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırmış gibi, üçü de Stanley'ye dik dik baktılar. Bay Pendanski'nin yüzü öyle şişmişti ki, gözlerini zor açıyordu. Yalnızca iki küçük yarıktılar.

"Ailesinin olmadığına emin misin?" diye sordu Bekçi Bay Pendanski'ye.

"Devletin vesayeti altında," dedi Bay Pendanski. "Tutuklandığında sokaklarda yaşıyordu."

"Onu sorabilecek birileri var mı? Onunla ilgilenen bir sosyal görevli falan?"

"Kimsesi yoktu," dedi Bay Pendanski. "Hiç kimsenin tekiydi."

"Bekçi bir an düşündü. "Pekâlâ, onun bütün kayıtlarını yok etmeni istiyorum.

Bay Pendanski, olur anlamında başını salladı.

"Buraya hiç gelmedi," dedi Bekçi.

Bay Efendim, olur anlamında başını salladı.

"Bilgisayarımdan devlet kayıtlarına girebilir misin?" diye sordu Bekçi Bay Pendanski'ye. "Savcılıktan kimsenin onun burada olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Onu, devletin tüm kayıtlarından tamamen silebileceğimi sanmıyorum," dedi Bay Pendanski. "Çok fazla çapraz başvuru var. Fakat onunla ilgili bir kayıt bulabilmeyi imkânsız hale getirebilirim. Dediğim gibi, kimse bakmayacaktır bile. Hector Zeroni kimsenin umurunda değil."

"Güzel," dedi Bekçi.

32

İki gün sonra, D Grubu'na yeni bir çocuk gönderildi. Adı Brian'dı, fakat Röntgen ona Seğiren diyordu çünkü sürekli seğiriyordu. Seğiren'e Sıfır'ın yatağı ve sandığı verildi.

Yeşil Göl Kampı'nda konten janlar pek boş kalmıyordu.

Seğiren, araba çalmaktan tutuklanmıştı. Bir dakikadan az bir sürede, bir arabaya girip alarmı etkisiz hale getirerek, anahtar olmadan motoru çalıştırabileceğini iddia ediyordu.

"Araba çalmak için hiç plan yapmam," dedi onlara. "Ama bazen, ıssız bir yere park edilmiş gerçekten güzel bir arabanın yanından yürüyor olurum ve seğirmeye başlarım. Şimdi seğirdiğimi sanıyorsanız, beni bir de etrafta bir araba varken görün. Ardından kendimi, direksiyonun arkasında bulurum."

Stanley gıcırtılı yatağına uzandı. Artık ona, yatağı kötü kokuyormuş gibi gelmiyordu. Koku gerçekten gitmiş miydi, yoksa artık kokuya alışmış mıydı kestiremedi.

"Hey Mağara Adamı," dedi Seğiren. "Gerçekten de 4 buçukta kalkmamız mı gerek?"

"Alışırsın," dedi ona Stanley. "Günün en serin zamanıdır."

Sıfır'ı düşünmemeye çalıştı. Artık çok geçti. Ya Büyük Parmak'a ulaşmıştı ya da...

Onu en çok endişelendirense, o kadar da geç olmamasıydı. Onu asıl endişelendiren, içini kemiren, hâlâ çok geç olmadığı korkusuydu.

Ya Sıfır hâlâ hayatta, çaresizce toprağın üzerinde sürünerek su arıyorsa?

Bu görüntüyü kafasından atmaya çalıştı.

Stanley ertesi gün gölde, Bay Efendim'i Seğiren'e çukuru için gerekenleri söylerken duydu: "...küreğinin genişliğinde ve derinliğinde."

Seğiren kıpırdandı. Parmaklarını küreğinin tahta sapına vurdu ve boynunu bir yandan diğer yana hareket ettirdi.

"Tüm gün kazdıktan sonra bu kadar çok seğirmeyeceksin," dedi Bay Efendim. "Serçe parmağını kıpırdatmaya dahi gücün kalmayacak." Ağzına birkaç tane çekirdek attı, ustaca çiğnedi ve kabuklarını tükürdü. "Burası bir Kız İzci Kampı değil."

Su kamyonu gün doğumundan hemen sonra geldi. Stanley, sırada Mıknatıs'ın arkasıyla Seğiren'in önündeki yerine geçti.

Ya hâlâ çok geç değilse?

Bay Efendim'in Röntgen'in matarasını doldurduşunu izledi. Kızgın, kuru toprakta sürünen Sıfır'ın görüntüsü, hâlâ aklındaydı.

Fakat ne yapabilirdi ki? Sıfır bir şekilde, dört günden fazla bir zamandır dayandıysa, Stanley onu nasıl bulacaktı? Günler sürerdi. Bir arabaya ihtiyacı olacaktı.

Ya da bir kamyona. Arkasında bir su deposu olan bir kamyona.

Bay Efendim anahtarı kontakta bırakmış olabilir miydi?

Yavaşça sıradan uzaklaştı, sonra da kamyonun etrafında döndü. Anahtarlar, kontağa asılı duruyordu.

Stanley parmaklarının seğirmeye başladığını hissetti.

Kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı ve sağlıklı bir biçimde düşünmeye çalıştı. Daha önce araba kullanmamıştı.

Fakat ne kadar zor olabilirdi ki?

Bu gerçekten çılgınlık, dedi kendi kendine. Ne yapacaksa, Bay Efendim fark etmeden, bir an önce yapması gerektiğini biliyordu.

Çok geç, dedi kendi kendine. Sıfır hayatta kalmış olamazdı.

Fakat ya hâlâ çok geç değilse?

Derin bir nefes daha aldı. *Düşün*, dedi kendi kendine, fakat düşünecek vakit yoktu. Kamyonun açık kapısından içeri dalıp çabucak yukarı tırmandı.

"Hey!" diye bağırdı Bay Efendim.

Anahtarı çevirip gaz pedalına bastı. Motor hızlandı.

Kamyon hareket etmedi.

Pedala bastı. Motor kükredi, fakat kamyon hareketsizdi.

Bay Efendim, koşarak kamyonun yanına geldi. Kapı hâlâ açıktı.

"Vitesi ayarla!" diye bağırdı Seğiren.

Vites kolu, koltuğun yanındaydı. Stanley, ok uygun vitesi gösterene kadar vites kolunu çekti.

Kamyon ileri doğru yalpaladı. Stanley koltuğunda geri sıçradı ve kamyon hızlanırken direksiyona sıkıca tutundu. Ayağını yere bastı.

Kuru göl yatağı boyunca kamyon gittikçe daha da hızlandı. Bir toprak yığınının üzerinden sıçradı. Stanley aniden ileri doğru hızla çarptı, sonra da, hava yastığı yüzünde patlar patlamaz geriledi. Açık kapıdan dışarı fırladı ve yere düştü.

Doğruca bir çukurun içine sürmüştü.

Yana yatık bir biçimde yere yapışan kamyona bakakalarak toprakta uzandı. İçini çekti. Bu kez, işe yaramaz-pis-kokuşmuş-domuz çalan-büyük-büyük-büyükbabasını suçla-

yamazdı. Bu kez, yüzde yüz kendi suçuydu. Kısacık ve sefil hayatının belki de en aptalca şeyini yapmıştı.

Ayağa kalkmayı başarabildi. Yaralıydı ama kırık bir kemiği olduğunu sanmıyordu. Bay Efendim'e göz attı; Stanley'ye bakakalarak olduğu yerde kalmıştı.

Koştu. Matarası boynuna bağlıydı. Koşarken göğsüne çarpıp her seferinde yüzüne vururken, içinin bomboş olduğunu daha da çok hatırlatıyordu.

33

Yavaşladı. Görebildiği kadarıyla, peşinde kimse yoktu. Kamyonun arkasından gelen sesleri duyabiliyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Ara sıra, motorun sesini duyuyordu, ama kamyon yakın zamanda bir yere gidemeyecekti.

Büyük Parmak'ın yönü olduğunu sandığı tarafa yöneldi. Sisten göremiyordu.

Yürümek sakinleşmesine ve sağlıklı bir biçimde düşünmesine yardım etti. Matarasında hiç su olmadan, Büyük Parmak'a ulaşabileceğinden şüpheliydi, kurtuluşu orada bulabileceği umuduyla hayatını riske atmak istemiyordu. Kampa dönmek zorunda kalacaktı. Bunu biliyordu. Fakat acelesi yoktu. Daha sonra, herkesin sakinleşme fırsatı olduğu zaman dönmek daha iyi olacaktı. Buraya kadar gelebildiğine göre, Sıfır'ı da arayabilirdi.

Daha fazla ilerleyemeyecek kadar güçsüz düşene dek, yürüyebildiği kadar yürümeye karar verdi, sonra geri dönecekti.

Bunun pek de işe yaramayacağını fark ederken gülümsedi. Yalnızca *yarı yola* kadar gidebilirdi –gidebileceğini san-

dığı kadar *uzağa*, böylece geri dönebilmek için hâlâ güç bulabilecekti. Sonra da, Bekçi'yle bir anlaşma yapması gerekecekti, ona Kate Barlow'un ruj tüpünü bulduğu yeri gösterip merhamet dileyecekti.

Çukurların bu kadar uzağa yayılmasına şaşırdı. Artık ana kampı göremiyordu bile, fakat hâlâ çukurlardan geçiyordu. Ne zaman son çukuru geçtiğini sansa, biraz uzakta, yeni çukur yığınlarına rastlıyordu.

Ana kamptayken sistematik bir sırayla, su kamyonuna yer bırakacak şekilde büyük gruplar halinde kazmışlardı. Fakat burada sistem yoktu. Sanki Bekçi ara sıra bir öfke nöbeti sırasında rastgele bir yer seçip, "Lanet olsun, kazın burayı," demişti. Lotoda kazanan numaraları bulmaya çalışmak gibi bir şeydi.

Stanley kendini, geçtiği her çukurun içine bakarken buldu. Aradığı şeyi kendine itiraf edemedi.

Bir saatten fazla bir zaman geçtikten sonra, artık son çukuru geçtiğinden emindi, fakat solda başka bir çukur yığını gördü. Gördüğü aslında çukurlar değildi. Onları çevreleyen toprak yığınlarıydı.

Yığınlara gitti ve ilk çukurun içine baktı. Kalbi duracak gibi oldu.

Çukurun dibinde bir sarı benekli kertenkele ailesi vardı. Kocaman kırmızı gözleri ona bakıyordu.

Yığınlardan geri sıçradı ve koştu.

Onun peşinde olup olmadıklarını bilmiyordu. Çukurdan dışarıya doğru bir sıçrama görmüş olabilirdi.

Daha fazla koşamayacak duruma gelene kadar koştu, sonra da çöktü. Peşinden gelmemişlerdi.

Bir süre orada oturup soluklandı. Ayağa kalkarken, elli metre ötede bir şey gördüğünü sandı. Pek belirgin değildi, belki sadece büyük bir kayaydı, fakat hiçliğin ortasında herhangi küçük bir şey bile olağandışı görünüyordu.

O tarafa doğru yavaşça yürüdü. Kertenkelelerle karşılaşınca daha dikkatli olmaya başlamıştı.

Gördüğü şeyin, boş bir çekirdek çuvalı olduğu ortaya çıktı. Pek olası görünmese de, Mıknatıs'ın Bay Efendim'den çaldığı çuval olup olmadığını merak etti.

Çuvalı tersine çevirdi ve çuvala yapışmış bir çekirdek buldu.

Öğle yemeği.

34

Güneş neredeyse tam tepesindeydi. Geri dönmeden önce, bir ya da belki iki saatten fazla yürüyemeyeceğini anladı.

Anlamsız görünüyordu. Önünde hiçbir şey olmadığını görebiliyordu. Boşluktan başka hiçbir şey... Terlemiş, yorulmuş, acıkmış ve daha da önemlisi susamıştı. Belki şimdi geri dönse iyi olurdu. Belki şimdiden yolu yarılamıştı ve farkında değildi.

Sonra etrafına bakarken, durduğu yerin yaklaşık yüz metreden az ilerisinde bir su havuzu gördü. Hayal görüp görmediğinden emin olabilmek için gözlerini kapatıp açtı. Havuz hâlâ oradaydı.

O yöne doğru koşturdu. O hareket ettikçe havuz da hareket ediyor, ondan uzaklaşıyor, o durdukça havuz da duruyordu.

Hiç su yoktu. Kupkuru topraktan yükselen ısının titrek dalgalarının neden olduğu bir seraptı.

Yürümeye devam etti. Boş çekirdek çuvalı hâlâ elindeydi. İçine koyabileceği bir şey bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Bir süre sonra, sisin ardındaki dağların şeklini seçebildiği-

ni sandı. Başta bunun yeni bir tür serap olup olmadığını kestiremedi, fakat ne kadar uzağa yürürse o kadar belirginleşiyorlardı. Neredeyse tam karşısında, yukarı doğru kalkmış parmağıyla yumruk gibi görünen şekli görebiliyordu.

Ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu. On kilometre? Elli kilometre? Kesin olan bir şey vardı. Yarı yoldan uzaktaydı.

Nedenini bilmese de, o yöne doğru yürümeye devam etti. Oraya varmadan önce geri dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Fakat ne zaman oraya baksa, parmak, işaret vererek onu cesaretlendiriyor gibiydi.

Yürümeye devam ederken göldeki büyük bir cismi fark etti. Ne olduğundan, hatta doğal mı yoksa insan yapımı mı olduğundan emin değildi. Buralarda bir ağacın yetişmesi olası görünmese de yıkılmış bir ağaç gibi görünüyordu. Kaya ve toprak yığını olması daha büyük bir ihtimaldi.

Cisim her neyse, Büyük Parmak'a giden yolda değil de onun sağındaydı. Cisme doğru gitmekle Büyük Parmak'a doğru yürümeye devam etmek arasında karar vermeye çalıştı. Belki de sadece geri dönmeliydi.

Büyük Parmak'a doğru gitmenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Asla başaramazdı. Tek bildiği, dumanı yakalamaya benzediğiydi. Fakat esrarengiz cisme varmayı başarabilirdi.

Yön değiştirdi. Sıradan bir şey olabileceğinden şüphelendi, fakat tüm bu hiçliğin ortasında *bir şeyin* olduğu gerçeği, yanından öylece geçip gitmesini zorlaştırıyordu. Cismi yarı yolunun sınırı olarak belirledi ve şimdiden çok ileri gitmemiş olmayı umdu.

Cismin ne olduğunu görünce kendi kendine güldü. Bu bir kayıktı ya da kayığın bir kısmı. Bu kupkuru ve çorak çölün ortasında bir kayık görmek ona komik geldi. Fakat sonuçta, burasının bir zamanlar göl olduğunu hatırladı.

Kayık, yarısı toprağa gömülü halde ters bir biçimde duruyordu.

Birinin burada boğulmuş olabileceğini düşündü sıkıntıyla; kendisinin de susuzluktan ölebileceği yerde.

Kayığın ismi arka tarafa boyanmıştı. Baş aşağı kırmızı harfler dökülmüş ve solmuştu, fakat Stanley ismi hâlâ okuyabiliyordu: *Mary Lou*.

Kayığın bir tarafında bir toprak yığını, kayığın altında da aşağı doğru giden bir tünel vardı. Tünel, iri bir hayvanın içinden geçebileceği kadar büyük görünüyordu.

Bir gürültü duydu. Kayığın altında bir şey kıpırdadı.

Dışarı çıkıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Stanley onu korkutup içeri kaçırmayı umarak. Ağzı kupkuruydu ve yüksek sesle bağırmakta zorlandı.

"Hey," diye bağırdı kıpırdanan şey güçsüzce.

Sonra kara bir el ve turuncu bir giysi kolu tünelden dışarı uzandı.

35

Sıfır'ın yüzü, Cadılar Bayramı'ndan kalmış bir kabağa benziyordu: solgun gülüşlü ve çukurlaşmış gözleriyle, yarısı çürümüş. "Su mu o?" diye sordu. Sesi güçsüzdü ve kulak tırmalayıcıydı. Dudakları öylesine solgundu ki, neredeyse bembeyazdı ve konuşmasına engel oluyormuşçasına dili dolanıyor gibiydi.

"Boş," dedi Stanley. Onun gerçek olduğuna pek de inanamayarak Sıfır'a bakakaldı. "Sana su kamyonunun tümünü getirmeye çalıştım ama," dedi mahcup bir biçimde gülümseyerek, "kamyonu bir çukurun içine sürdüm. Burada olduğuna inana..."

"Ben de inanamıyorum," dedi Sıfır.

"Hadi, kampa geri dönmeliyiz."

Sıfır başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ben dönmeyeceğim."

"Dönmek zorundasın. İkimiz de dönmek zorundayız."

"Meyveli süt ister misin?" diye sordu Sıfır.

"Ne?"

Sıfır, kolunun ön kısmıyla gözlerine gölge yaptı. "Kayığın altı daha serin," dedi.

Stanley, Sıfır'ın emekleyerek çukurun içine girişini izledi. Hâlâ hayatta olması bir mucizeydi, fakat Stanley, onu taşıması gerekse bile yakında onu kampa geri götürmek zorunda kalacağını biliyordu.

Sıfır'ın ardından emekledi ve vücudunu çukurun içine sokmayı başarabildi. Yeşil Göl Kampı'na ilk geldiğinde, içinden asla geçemezdi. Çok kilo vermişti.

Vücudunu girişten kurtarırken, bacağı sert ve keskin bir şeye çarptı. Bu bir kürekti. Bir an için Stanley, küreğin oraya nasıl geldiğini merak etti, fakat sonra Sıfır'ın Bay Pendanski'ye vurduktan sonra onu yanına aldığını hatırladı.

Yarısı toprağa gömülü kayığın altı daha serindi. Kayığın artık çatı görevi gören alt tarafında, ışığı ve havayı ulaştıracak şekilde, yeterince çatlak ve çukur vardı. Etrafa saçılmış boş kavanozları görebiliyordu.

Sıfır eline bir kavanoz aldı ve kapağını açmaya çalışırken homurdandı.

"O nedir?"

"Meyveli süt!" Kavanozu açmaya çalıştığından sesi gergin çıktı. "Ben öyle diyorum. Kayığın altında gömülüydüler."

Kapağı hâlâ açamamıştı. "On altı kavanoz buldum. Küreği bana ver."

Stanley'nin hareket etmek için pek fazla yeri yoktu. Arkasına uzandı, küreğin tahta sapını yakaladı ve ucunu Sıfır'a uzattı.

"Bazen yapman gereken tek şey..." dedi Sıfır, sonra da küreğin ucuyla kavanoza vurarak kapağını kırdı. Kavanozu hemen ağzına götürdü ve dökmeden sivri ucundan yaladı.

"Dikkat et," diye uyardı Stanley.

Sıfır çatlamış kapağı kaldırdı ve oradan da yaladı. Sonra da kırık kavanozu Stanley'ye uzattı. "İç biraz."

Stanley kavanozu eline aldı ve bir an ona bakakaldı. Kırık camdan korktu. Meyveli sütten de korktu. Çamura ben-

ziyordu. Bu her ne ise, kayık battığında kayığın altında olmalıydı. Bu da, büyük ihtimalle yüz yıldan daha eski olduğu anlamına geliyordu. İçinde ne tür bir bakterinin yaşadığını kim bilebilirdi?

"Tadı güzel," dedi Sıfır onu cesaretlendirerek.

Sıfır'ın bakterileri bilip bilmediğini merak etti. Kavanozu ağzına götürdü ve dikkatlice bir yudum içti.

Tadı ılık, köpüklü, peltemsi, tatlı ve keskindi. Kupkuru ağzından kavrulmuş boğazına geçerken tadı cennet gibi geldi. Eskiden bir tür meyve, belki şeftali olabileceğini düşündü.

Sıfır ona gülümsedi. "Sana güzel olduğunu söylemiştim."

Stanley çok fazla içmek istemiyordu, fakat dayanılmayacak kadar güzeldi. Boşalana kadar kavanozu birbirlerine uzattılar. "Kaç tane kaldı?" diye sordu.

"Hiç kalmadı," dedi Sıfır.

Stanley ağzını şapırdattı. "Artık seni geri götürmem gerek," dedi.

"Artık çukur kazmayacağım," dedi Sıfır.

"Sana kazdırmayacaklar," diye söz verdi Stanley. "Seni büyük ihtimalle, Kusmuk Torbası gibi hastaneye göndereceklerler."

"Kusmuk Torbası çıngıraklı yılana bastı," dedi Sıfır.

Stanley, kendisinin de başına neredeyse aynışeyin geldiğini hatırladı. "Çıngırağı duymamış olsa gerek."

"Bilerek yaptı," dedi Sıfır.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Önce ayakkabısıyla çorabını çıkardı."

Stanley, kafasında canlandırmaya çalışırken titredi.

"Mar-ya Luh-oh-uu nedir?" diye sordu Sıfır.

"Ne?"

Sıfır dikkatlice odaklandı. "Mar ye Luh oh uu."

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana göstereyim," dedi Sıfır. Kayığın altından dışarı doğru emekledi.

Stanley onu izledi. Dışarıda, parlaklık yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Sıfır kayığın arkasına yürüdü ve baş aşağı harfleri gösterdi. "Mm-ar-ye. Luh-oh-uu."

Stanley gülümsedi. "Mary Lou. Kayığın adı."

"Mary Lou," diye tekrarladı Sıfır harfleri heceleyerek. "Y harfinin 'ye' diye okunduğunu sanıyordum."

"Öyle okunuyor," dedi Stanley. "Ama bir kelimenin sonundayken değil. Y harfi İngilizcede bazen sesli harf, bazen de sessiz harf gibi okunur."

Sıfır birden inledi. Karnını tuttu ve eğildi.

"İyi misin?"

Sıfır yere düştü. Dizlerini göğsüne çekerek uzandı. İnlemeye devam etti.

Stanley çaresizce izledi. Meyveli süt yüzünden olabileceğini düşündü. Yeşil Göl Kampı'na baktı. En azından, Yeşil Göl Kampı'nın yönü olduğunu sandığı yere. Tam olarak emin değildi.

Sıfır inlemeyi kesti ve vücudu yavaş yavaş gevşedi.

"Seni geri götürüyorum," dedi Stanley.

Sıfır oturabilmeyi başardı. Derin derin nefes aldı.

"Bak, bir planım var, o yüzden başımız belaya girmeyecek," diye ona güvence verdi Stanley. "Altın tüpü bulduğum zamanı hatırlıyor musun? Onu Röntgen'e vermiştim ve Bekçi de, Röntgen'in bulduğu yer olduğunu sandığı yeri bize çılgınca kazdırmıştı. Bekçi'ye onu aslında nerede bulduğumu söylersem, bizi serbest bırakabilir."

"Geri dönmeyeceğim," dedi Sıfır.

"Gidecek hiçbir yerin yok," dedi Stanley.

Sıfır bir şey demedi.

"Burada ölürsün," dedi Stanley.

"O zaman, ölürüm burada."

Stanley ne yapacağını bilemedi. Sıfır'ı kurtarmaya gelmişti ve onun yerine meyveli sütü bitirmişti. Uzaklara baktı. "Bir şeye bakınanı istiyorum."

"Bakmayaca..."

"Oradaki dağa bakınanı istiyorum sadece. Yukarı doğru kalkmış bir şey görebiliyor musun?

"Evet, sanırım görüyorum."

"Sana neyi andırıyor? Bir şeye benziyor mu?"

Sıfır bir şey demedi.

Fakat dağa dikkatle bakarken, sağ eli yavaş yavaş bir yumruğa dönüştü. Parmağını kaldırdı. Gözleri dağdan eline, oradan yine dağa gitti.

36

Daha sonra kullanabileceklerini düşünerek, kırık kavanozların dördünü, boş çuvala koydular. Çuvalı Stanley taşıdı. Sıfır da küreği tuttu.

"Seni uyarınam gerek," dedi Stanley. "Dünyanın en şanslı kişisi sayılmam."

Sıfır endişelenmedi. "Tüm hayatın bir çukurda geçince," dedi, "gidebileceğin tek yol yukarısıdır."

Birbirlerine parmaklarıyla "çok iyi" işareti yaptılar, sonra yola koyuldular.

Günün en sıcak zamanıydı. Stanley'nin boş-boş-bomboş matarası hâlâ boynuna bağlıydı. Yine su kamyonunu hatırladı ve keşke en azından, önce durup matarasını doldursaydı diye düşündü.

Sıfır yeni bir nöbet geçirdiğinde, çok fazla ilerlememişlerdi. Yere düşerken midesini tuttu.

Stanley'nin tek yapabildiği, geçmesini beklemekti. Meyveli süt Sıfır'ın hayatını kurtarmıştı, fakat şimdi onu içten içe

mahvediyordu. Kendisi aynı etkileri ne zaman hissedecekti acaba?

Büyük Parmak'a baktı. İlk yola çıktıklarından daha yakın görünmüyordu.

Sıfır derin bir nefes aldı ve doğrulmayı başardı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Stanley.

"Bana sadece bir saniye izin ver," dedi Sıfır. Derin bir nefes daha aldı, sonra da küreğini kullanarak yeniden ayağa kalktı. Stanley'ye parmağıyla işaret etti ve tekrar yola koyuldular.

Stanley arada bir, Büyük Parmak'a bakmadan uzun süre yürümeye çalıştı. Kafasında nasıl göründüğünün fotoğrafını çıkarıp, sonra daha fazla yakınlaşıp yakınlaşmadığını görebilmek için ona tekrar bakmadan önce, yaklaşık on dakika bekledi.

Hiç yakınlaşmadı. Dumanı yakalamak gibiydi.

Ona ulaşsalar bile, bir de ona tırmanmaları gerekecekti.

"Acaba kimdi," dedi Sıfır.

"Kim?"

"Mary Lou," dedi Sıfır.

Stanley gülümsedi. "Bir zamanlar, gerçek bir göldeki gerçek bir insandı sanırım. Hayal etmesi güç."

"Bahse girerim, güzeldi," dedi Sıfır. "Biri onu, ismini bir kayığa verecek kadar çok sevmiş olmalı."

"Evet," dedi Stanley. "Eminim erkek arkadaşı kürek çekerken kayıkta oturduğunda, mayosunun içinde harika görünüyordu."

Sıfır küreği üçüncü bacağıymış gibi kullandı. İki bacak onu ayakta tutmaya yetmiyordu. "Durup dinlenmeliyim," dedi bir süre sonra.

Stanley Büyük Parmak'a baktı. Hâlâ yakınlaşmamıştı.

Durursa, Sıfır'ın bir daha hiç ayağa kalkamayacağından korktu. "Neredeyse geldik," dedi.

Hangisinin daha yakın olduğunu merak etti: Yeşil Göl Kampı'nın mı, Büyük Parmak'ın mı?

"Gerçekten oturmam lazım."

"Sadece biraz daha yürüyebilirsen..."

Sıfır çöktü. Kürek, tam uçta mükemmel bir biçimde dengelenerek bir saniye daha dimdik kaldı, sonra o da Sıfır'ın yanına düştü.

Sıfır, başını yere eğip diz çöktü. Stanley onun çok hafif bir inleme sesi çıkardığını duyabiliyordu. Küreğe baktı ve ona mezar kazmak için ihtiyaç duyabileceğini düşünmeden edemedi. Sıfır'ın son çukuru.

Peki, benim mezarımı kim kazacak? diye düşündü.

Fakat Sıfır ayağa kalktı, bir kez daha parmağıyla işaret çakarak.

"Bana birkaç kelime söyle," dedi güçsüzce.

Stanley'nin onun ne demek istediğini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra gülümsedi ve "K-o-ş," dedi.

Sıfır kendi kendine söyledi, "Kk-oş. Koş."

"Güzel. C-o-ş."

"Ccc-o-ş."

Hecelemenin Sıfır'a faydası oluyor gibiydi. Böylece, acısı ve güçsüzlüğü dışında bir şeye odaklanabiliyordu.

Stanley'nin de dikkati başka yöne çevrildi. Büyük Parmak'a bir sonraki bakışında, gerçekten de yakınlaşmış gibiydi.

Konuşamayacak kadar yorgun düştüklerinde hecelemeyi bıraktılar. Stanley'nin boğazı kupkuruydu. Yorulmuş ve tükenmişti, yine de ne kadar kötü hissederse hissetsin, Sıfır'ın kendisinden on kat daha kötü hissettiğini biliyordu. Sıfır yola devam edebildiği sürece, o da devam edebilirdi.

Herhangi bir kötü bakteri bulaşmamış olmasının mümkün olabileceğini düşündü ve öyle olmasını umdu. Sıfır kavanozun kapağını açamamıştı. Belki de, böylece içine kötü

mikroplar da girememişti. Belki de bakteri, şu an çuvalında taşıdığı, kolayca açılabilen kavanozlardaydı sadece.

Stanley'yi ölmekle ilgili en çok korkutan şey, kendi ölümü değildi. Acıyla baş edebileceğini sanıyordu. Şimdi hissettiğinden çok daha kötü olamazdı. Aslına bakılırsa, belki de ölüm anında, acı duyamayacak kadar güçsüz hissedecekti. Ölüm bir kurtuluş olacaktı. Onu en çok kaygılandıran, ailesinin ona ne olduğunu, ölü ya da diri olup olmadığını bile bilmeyecekleri düşüncesiydi. Anne ve babasının günden güne, aydan aya, bilmeden boş umutlara kapılacağını düşünmek çok kötüydü. En azından onun için bitmiş olacaktı. Ailesi için ise, acı hiç bitmeyecekti.

Bekçi'nin onun peşinden bir arama ekibi gönderip göndermeyeceğini merak etti. Pek olası görünmüyordu. Sıfır'ı aramak için kimseyi göndermemişti. Fakat Sıfır'ı kimse aramıyordu. Dosyalarını kolayca yok edivermişlerdi.

Fakat Stanley'nin bir ailesi vardı. Bekçi, Stanley oraya hiç gelmemiş gibi davranamazdı. Onlara ne söyleyecekti acaba? Ve ne zaman?

"Yukarıda ne vardır dersin?" diye sordu Sıfır.

Stanley Büyük Parmak'ın ucuna baktı. "Ah, büyük ihtimalle bir İtalyan lokantası."

Sıfır zorlukla gülebildi.

"Sanırım ben bir pepperoni pizza ile büyük boy bir kök birası alacağım," dedi Stanley.

"Ben bir meyveli dondurma istiyorum, dedi Sıfır. "Fındıklı, kremalı, muzlu ve çikolata soslu.

Güneş neredeyse tam karşılarındaydı. Parmak doğruca güneşi gösteriyordu.

Gölün sonuna geldiler. Önlerinde devasa beyaz kayalıklar yükseliyordu.

Yeşil Göl Kampı'nın bulunduğu doğu kıyısının aksine, ba-

tı kıyısı giderek aşağı doğru eğimleşmiyordu. Dev bir tavanın dümdüz tabanında yürümüş gibiydiler, şimdiyse bir şekilde yukarı tırmanmaları gerekiyordu.

Artık Büyük Parmak'ı göremiyorlardı. Kayalar görüşlerini engelliyordu. Kayalar güneşi de engelliyordu.

Sıfır inleyerek karnını tuttu, ama ayakta kaldı. "İyiyim," diye fısıldadı.

Stanley, kayanın birine inen yaklaşık yarım metre derinliğinde bir iz gördü. İzin diğer tarafında, bir dizi çıkıntı vardı. "Şurayı deneyelim," dedi.

Yukarı doğru, yaklaşık yirmi metrelik bir tırmanış gibi görünüyordu.

Stanley, yavaşça, bir çıkıntıdan diğer çıkıntıya, izi çapraz bir şekilde geçerek yukarı doğru ilerlerken, sol elinde hâlâ kavanoz çuvalını tutabiliyordu. Bazen diğer çıkıntıya geçebilmek için izin bulunduğu yerden destek alması gerekiyordu.

Sıfır, bir şekilde onunla kaldı. Taş duvara tırmanırken, zayıf vücudu korkunç bir biçimde titriyordu.

Bazı çıkıntılar, üzerlerinde oturulabilecek kadar genişti. Diğerleri, hızlı bir adıma yetecek şekilde, birkaç santimden çok çıkıntılı değildi. Stanley, yolun yaklaşık üçte ikisinde, epeyce geniş bir çıkıntının üzerinde durdu. Sıfır yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu Stanley.

Sıfır parmağıyla "çok iyi" işareti yaptı. Stanley de karşılık verdi.

Yukarı baktı. Sıradaki çıkıntıya nasıl ulaşabileceğinden emin değildi. Başının bir bir buçuk metre üzerindeydi ve ayağıyla basabileceği bir şey göremiyordu. Aşağı bakmaya korkuyordu.

"Beni ittir," dedi Sıfır. "Ben de seni kürekle yukarı çekeyim."

"Beni yukarı çekemezsin," dedi Stanley.

"Çekerim," dedi Sıfır.

Stanley ellerini birleştirdi ve Sıfır da, kenetlenmiş parmaklara bastı. Stanley, çıkıntılı kaya tabakalarına tutunabilsin diye Sıfır'ı yeterince yükseğe kaldırabiliyordu. Sıfır kendisini yukarı doğru çekerken Stanley aşağıdan ona yardım etmeyi sürdürdü.

Sıfır kayaya yerleşirken Stanley, çuvalın bezinde bir delik açarak çuvalı küreğe bağladı. Sıfır'a uzattı.

Sıfır önce çuvalı, sonra küreği yakaladı. Küreğin ucunu destek için kaya çıkıntısına yerleştirdi. Tahta sapı da Stanley'ye sarkıttı. "Tamam," dedi.

Stanley bunun işe yarayacağından şüpheliydi. Kendisinin yarı kilosunda olan Sıfır'ı kaldırmak başkaydı; Sıfır'ın onu çekmeye çalışması başka.

Stanley destek için izin kenarını kullanarak kaya duvarı tırmanırken küreği tuttu. Elleri küreğin sapından ucuna geçti.

Sıfır'ın bileğini yakaladığını hissetti.

Bir eliyle sapı bırakıp çıkıntının tepesine tutundu.

Gücünü topladı ve duvara hızlıca bir adım atarken, kısacık bir anlığına, yerçekimine meydan okuyormuş gibi hissetti ve Sıfır'ın yardımıyla, çıkıntının diğer tarafına geçti.

Soluklandı. Birkaç ay önce bunu yapabilmesi imkânsızdı.

Bileğindeki büyük kan izini fark etti. Bunun Sıfır'ın kanı olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti.

Sıfır'ın iki elinde de derin kesikler vardı. Stanley tırmanırken, küreği yerinde tutarak metal uca tutunmuştu.

Sıfır ellerini ağzına götürdü ve kanını yaladı.

Cam kavanozların biri çuvalın içinde kırılmıştı. Parçaları saklamaya karar verdiler. Bir bıçak niyetine kullanabilirlerdi.

Kısa bir süre dinlendiler, sonra yukarı devam ettiler. Yolun geri kalanı oldukça kolay bir tırmanıştı.

Düz zemine vardıklarında Stanley, Büyük Parmak'ın tepesinde bir ateş topu gibi duran güneşe baktı. Tanrı bir basket topunu döndürüyordu.

Çok geçmeden, parmağın uzun ince gölgesinde yürümeye başladılar.

37

"Neredeyse geldik," dedi Stanley. Dağın eteğini görebiliyordu.

Artık gerçekten de *varmak üzerelerdi* ki, bu onu korkuttu. Büyük Parmak tek umuduydu. Eğer su ve barınak yoksa hiçbir şeyleri kalmazdı, umutları bile.

Düz toprağın bitip dağın başladığı kesin bir yer yoktu. Zemin gittikçe daha da dikleşiyordu ve dağa doğru yöneldiklerine şüphe yoktu.

Stanley artık Büyük Parmak'ı göremiyordu. Dağın eğimi önlerindeydi.

Dağ tırmanılamayacak kadar dikti. Her yön değiştirdiklerinde küçük adımlarla yüksekliği artırarak, ileri geri zikzak çiziyorlardı.

Ot kümeleri dağ eteğini çevreliyordu. Ayaklarıyla otlara basarak, bir bölümden diğer bölüme yürümeyi sürdürdüler. Gitgide yükselirken, otlar da gitgide sıklaştı. Çoğunun dikenleri vardı ve üzerlerine basarken dikkatli olmaları gerekiyordu.

Stanley durup dinlenmek isterdi, fakat tekrar yürümeye

başlayamayacaklarından korkuyordu. Sıfır gidebildiği sürece, o da gidebilirdi. Ayrıca günışığı da giderek azalıyordu.

Gökyüzü kararırken, böcekler ot kümelerinde görünmeye başladı. Bir sivrisinek sürüsü, terlerinin çekimine kapılmışçasına, etraflarını çevreledi. Ne Stanley'nin ne de Sıfır'ın onları savuşturmaya gücü yoktu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Stanley.

Sıfır elini, sorun yok anlamında salladı. Ardından, "Üzerime bir sivrisinek konarsa, tamamen biterim," dedi.

Stanley ona birkaç kelime söyledi. "B-ö-c-e-k," diye heceledi.

Sıfır dikkatlice odaklandı ve "Böcük," dedi.

Stanley güldü.

Sıfır'ın hasta ve bitkin yüzüne de kocaman bir gülümseme yayıldı. "Böcek," dedi.

"Güzel," dedi Stanley. "Ö ve ü harfleri kafanı karıştırmasın. Peki, şimdi zor bir tane geliyor. Ö-ğ-l-e-y-e-m-e-ğ-i."

"Öğl-yemmm-ee..." Sıfır, birden iki büklüm olup karnını tutarken korkunç, yürek paralayan bir ses çıkardı. Zayıf vücudu şiddetle titredi ve midesindeki meyveli sütü çıkararak kustu.

Dizlerine dayandı ve derin nefes alıp verdi. Ardından, doğruldu ve yola devam etti.

Sivrisinek sürüsü, Sıfır'ın midesinden çıkanları oğlanların yüzlerindeki tere tercih ederek geride kaldı.

Stanley, gücünü saklaması gerektiğini düşünerek ona daha fazla kelime sormadı. Fakat on on beş dakika sonra Sıfır, "Öğle Yemeği," dedi.

Daha yükseğe tırmanırlarken, ot kümeleri de giderek sıklaştı ve dikenli sarmaşıklara takılmamak için dikkatli olmaları gerekti. Stanley birden bir şey fark etti. Gölde hiç ot yoktu.

"Otlar ve böcekler," dedi. "Buralarda bir yerde su olmalı. Yaklaşıyor olmalıyız."

Sıfır'ın yüzüne, kocaman, palyaço gülümsemesi gibi bir gülümseme yayıldı. Parmağıyla Stanley'ye işaret etti, sonra da düştü.

Kalkmadı. Stanley yanına çömeldi. "Hadi Sıfır," diye cesaret verdi. "Yaklaşıyoruz. Hadi Hector. Otlar ve böcekler. Otlar ve böcükler."

Stanley onu sarstı. "Çikolatalı dondurmanı ısmarladım bile," dedi. "Senin için hazırlıyorlar."

Sıfır bir şey demedi.

38

Stanley, Sıfır'ı kollarından tutup doğrulttu. Sonra eğilip onu sağ omzuna yasladı. Sıfır'ın tükenmiş vücudunu yerden kaldırarak ayağa kalktı.

Dağa devam ederken kürekle kavanoz çuvalını geride bıraktı. Sıfır'ın bacakları önünde sallandı.

Stanley ayaklarını göremiyordu ve bu da, karmakarışık ot ve sarmaşık kümelerinden geçmesini daha da zorlaştırıyordu. Her iki ayağını dikkatlice indirip kaldırırken, her seferinde tek bir adıma odaklanıyordu. Yalnızca adımına odaklanıp önündeki imkânsız görevi düşünmemeye çalışıyordu.

Giderek daha da yükseğe tırmandı. Gücü, içinde bir yerden geliyordu ama aynı zamanda da dıştan geliyor gibiydi. Bu kadar uzun süre Büyük Parmak'a odaklandıktan sonra, kaya enerjisini emmişti sanki ve şimdi de, onu kendine çeken bir tür dev mıknatısa benziyordu.

Bir süre sonra, rahatsız edici bir koku fark etti. Önce bunun, Sıfır'dan geldiğini sandı, fakat koku, dört bir yanına yayılıp havada asılı kalmış gibiydi.

Bir yandan da, zeminin artık o kadar da dik olmadığını

fark etti. Zemin düzleşirken, ay ışığında güçlükle fark edilecek şekilde, dev bir sarp kayalık önünde uzandı. Attığı her adımda daha da büyüyormuş gibiydi.

Artık parmağa benzemiyordu.

Ona asla tırmanamayacağını da biliyordu.

Koku etrafında giderek güçlendi. Çaresizliğin acı kokusuydu.

Bir şekilde Büyük Parmak'a tırmanabilse bile, su bulamayacağını biliyordu. Dev bir kayanın tepesinde nasıl su olabilirdi ki? Otlar ve böcekler, kampta görmüş olduğu gibi, tesadüfen yağan bir yağmur fırtınası sayesinde hayatta kalmışlardı yalnızca.

Yine de yola devam etti. Hiçbir şey yoksa bile en azından Parmak'a ulaşmak istiyordu.

Asla başaramadı.

Ayakları altında kaydı. Küçük çamurlu bir su birikintisine düşüp yuvarlanırken, omzuna yaslanmış Sıfır'ın başı da yıkıldı.

Çamurlu hendeğe yüzükoyun yuvarlanırken, yeniden ayağa kalkıp kalkamayacağını bilmiyordu. Bunu deneyip denemeyeceğini de bilmiyordu. Bunca yolu sırf bunun için mi... Çamur için su gerekir!

En çok çamurlu gibi görünen yöndeki suyolu boyunca emekledi. Zemin giderek daha da yapış yapış oldu. Yere düşerken çamur yüzüne sıçradı.

Her iki elini de kullanarak, çamurlu toprakta bir çukur kazdı. Göremeyeceği kadar karanlıktı, fakat çukurun dibindeki minik su havuzunu hissedebildiğini sandı. Kafasını çamura sokup toprağı yaladı.

Daha da derin kazdı ve bunu yaparken, çukura daha çok su doluyormuş gibi geldi. Göremiyordu ama hissedebiliyordu –önce parmaklarıyla, sonra da diliyle.

Kol uzunluğu kadar derinlikte bir çukur oluşturana dek

kazdı. Elleriyle çıkarıp Sıfır'ın yüzüne atacak kadar suyu vardı.

Sıfır'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Fakat dili, su damlacıklarını arayarak, dudaklarının arasından çıktı.

Stanley, Sıfır'ı çukura daha da yaklaştırdı. Kazdı, sonra biraz daha su çıkardı ve elleriyle Sıfır'ın ağzına su akıttı.

Çukuru genişletmeyi sürdürürken elleri pürüzsüz, yuvarlak bir nesneye değdi. Bir kaya olamayacak kadar pürüzsüz ve yuvarlaktı.

Üzerindeki toprağı sıyırdı ve bunun bir soğan olduğunu gördü.

Soymadan ağzına attı. Ağzı sıcak, keskin soğan suyuna boğuldu. Gözlerine dek ulaştığını hissedebiliyordu. Yuttuğunda ise, ılıklığın boğazından geçip midesine ulaştığını hissetti.

Sadece yarısını yedi. Diğer yarısını Sıfır'a verdi.

"Al, ye şunu."

"Nedir o?" diye fısıldadı Sıfır.

"Çikolatalı dondurma."

39

Stanley bir çayırda, dev kaya kulesine bakarken uyandı. Çayır kırmızının, turuncunun, kahverenginin ve bronzun değişik tonlarına boyanmıştı ve rengârenkti. Boylu boyunca, otuz metreden fazla olmalıydı.

Stanley bir süreliğine, yalnızca etrafı izleyerek uzandı. Kalkmaya gücü yoktu. Ağzının içine ve boğazına kum dolmuş gibiydi.

Hiç şaşırtıcı değildi. Yuvarlanınca su çukurunu gördü. Yaklaşık bir metre derinliğinde ve genişliğindeydi. Dibine, beş santimden az, koyu kahverengi renkte su yayılmıştı.

Elleri ve parmakları kazmaktan acımıştı, özellikle de tırnaklarının arası. Ağzına biraz pis su attı, sonra suyu dişleriyle süzmeye çalışarak ağzında şıpırdattı.

Sıfır inledi.

Stanley ona bir şey söyleyecek oldu, fakat ağzından tek kelime çıkmadı ve tekrar denemek zorunda kaldı. "Nasıl gidiyor?" Konuşmakta zorlandı.

"İyi değil," dedi Sıfır sessizce. Büyük bir çabayla yuvarlandı, dizlerine yükseldi ve su çukuruna emekledi. Başını çukura eğdi ve biraz su yaladı.

Sonra geri çekildi, dizlerini göğsüne yaklaştırdı ve kendi tarafına yuvarlandı. Vücudu şiddetle sarsıldı.

Stanley, küreği aramak için dağa geri dönmeyi düşündü, böylece su çukurunu kazarak daha da derinleştirebilecekti. Belki daha temiz bir suya ulaşırlardı. Kavanozları bardak gibi kullanabilirlerdi.

Fakat gidip gelmeyi bırakın, aşağı inmeye bile gücü olduğunu sanmıyordu. Zaten nereye bakacağını da bilmiyordu.

Ayağa kalkmaya çabaladı. Büyük Parmak'ın her yanına yayılmış gibi görünen yeşilimsi beyaz çiçeklerle dolu bir çayırdaydı.

Derin bir nefes aldı, sonra dev uçuruma kırk beş metre kalana dek yürüdü ve ona dokundu.

Elim sende, sen o'sun.

Ardından Sıfır'a ve su çukuruna geri döndü. Yolda bir çiçek kopardı. Aslında, tek bir büyük çiçek değildi, ama her bir çiçeğin, yuvarlak bir küreyi şekillendiren minicik çiçek kümeleri olduğu söylenebilirdi. Çiçeği ağzına götürdü ama tükürmek zorunda kaldı.

Bir gece önce, Sıfır'ı dağa taşırken geçtiği yol izinin bir kısmını görebiliyordu. Oraya dönüp küreği arayacaksa, hemen iz hâlâ tazeyken yapması gerektiğini fark etti. Ama Sıfır'ı bırakmak istemiyordu. Gittiğinde Sıfır'ın ölebileceğinden korkuyordu.

Sıfır hâlâ iki büklüm yatıyordu. "Sana bir şey söylemem lazım," dedi inleyerek.

"Konuşma," dedi Stanley. "Gücünü kendine sakla."

"Hayır dinle," diye üsteledi Sıfır, yüzü acıyla kıvranırken gözlerini kapadı.

"Dinliyorum," diye fısıldadı Stanley.

"Pabuçlarını ben aldım," dedi Sıfır.

Stanley onun neden bahsettiğini anlayamadı. Pabuçları ayağındaydı. "Sorun değil," dedi. "Sadece dinlen şimdi."

"Hepsi benim suçum," dedi Sıfır.

"Kimsenin suçu değil," dedi Stanley.

"Bilmiyordum," dedi Sıfır.

"Sorun değil," dedi Stanley. "Sadece dinlen."

Sıfır gözlerini kapadı. Fakat sonra yine, "Pabuçlardan haberim yoktu," dedi.

"Hangi pabuçlardan?"

"Barınaktaki."

Stanley'nin kavrayabilmesi için bir an geçmesi gerekti. "Clyde Livingston'ın pabuçları mı?"

"Üzgünüm," dedi Sıfır.

Stanley ona bakakaldı. Bu imkânsızdı. Sıfır çıldırmıştı.

Sıfır'ın "itirafı" onu biraz rahatlatmış gibiydi. Yüzündeki kaslar gevşedi. Uykuya sürüklenirken, Stanley, ona ailesinin nesillerdir söylediği şarkıyı yavaşça söyledi.

"Keşke keşke," diye Ağaçkakan iç çekseydi,
"Ağacın kabuğu birazcık daha yumuşak olsaydı."
Aşağıdaki kurt aç ve yalnız bekleseydi,
Auuuuuuuvvv diye aya ulusaydı,
"Keşke, keşke."

40

Stanley, önceki gece soğanı bulduğunda, onun oraya nasıl geldiğini sorgulamadı. Minnettar bir şekilde yedi. Ama şimdi Büyük Parmak'a ve çiçeklerle dolu çayıra bakarak otururken, merak etmeden edemedi.

Yabani bir soğan varsa, daha fazlası da olabilirdi.

Parmaklarını birleştirdi ve acıdan silkinmeye çalıştı. Sonra eğildi ve bu sefer, köküyle birlikte tüm bitkiyi çıkararak bir çiçek daha kopardı.

"Soğanlar! Taze, sıcak, tatlı soğanlar," diye seslenirmiş Sam, Mary Lou ana caddede arabayı sürüklerken. "Bir düzinesi sekiz sent."

Güzel bir ilkbahar sabahıymış. Gökyüzü soluk mavi ve pembeye boyanmış, göl ve kıyıdaki şeftali ağacıyla aynı renge.

Bayan Gladys Tennyson, Sam'in ardından caddeye koşarken, üzerinde yalnızca geceliği ve bornozu varmış. Bayan Tennyson, normalde, sokak ortasına asla güzel kıyafetleri ile şapkası olmadan çıkmayan, oldukça görgülü bir kadın-

mış. Bu yüzden, Yeşil Göl halkı için onu bu halde yanlarından koşarken görmek oldukça şaşırtıcı olmuş.

"Sam!" diye bağırmış.

"Çüş, Mary Lou," demiş Sam katırıyla arabayı durdururken. "Günaydın Bayan Tennyson," demiş. "Küçük Becca bugün nasıl?"

Gladys Tennyson kocaman gülümsemiş. "Sanırım iyileşecek. Ateşi bir saat önce düştü. Senin sayende."

"Eminim, asıl övgüyü güzel Tanrımız ve Doktor Hawthorn hak etmiştir."

"Güzel Tanrımız, evet," demiş Bayan Tennyson, "ama Doktor Hawthorn değil. O doktor bozuntusu, çocuğun karnına sülük koymak istedi. Sülük! Tanrım! Sülüklerin kötü kanı emeceklerini söyledi. Şimdi söyle bana. Bir sülük iyi kanı kötü kandan nasıl ayırabilir?"

"Bilemem," demiş Sam.

"Senin soğan toniğindi," demiş Bayan Tennyson. "Onu asıl kurtaran."

Diğer kasabalılar de arabanın yanına gelmişler. "Günaydın Gladys," demiş Hattie Parker. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Birçoğu kıs kıs gülmüş.

"Günaydın Hattie," diye yanıtlamış Bayan Tennyson.

"Kocan yatak giysilerinle geçit töreni yaptığını biliyor mu?" diye sormuş Hattie.

Daha da çok kıs kıs gülmüşler.

"Kocam nerede olduğumu ve nasıl giyindiğimi kesinlikle biliyor, teşekkürler," demiş Bayan Tennyson. "İkimiz de bütün gece ve sabahın birkaç saatinde Rebecca'yla ayaktaydık. Mide hastalığından neredeyse ölüyordu. Bir tür kötü et yemiş olmalı."

Hattie'nin yüzü kızarmış. Kocası Jim Parker kasapmış.

"Kocamla beni de hasta etti, demiş Bayan Tennyson,

"ama çok küçük olduğu için, Becca'yı neredeyse öldürüyordu. Sam hayatını kurtardı."

"Ben değil," demiş Sam. "Soğanlar kurtardı."

"Becca'nın iyi olduğuna sevindim," demiş Hattie pişmanlıkla.

"Jim'e bıçaklarını yıkaması gerektiğini söyleyip duruyorum," demiş marketin sahibi Bay Pike.

Hattie Parker izin istemiş, sonra da dönüp hızla uzaklaşmış.

"Becca'ya kendine geldiğinde şeker alması için dükkâna gelmesini söyle," demiş Bay Pike.

"Teşekkürler. Söylerim."

Eve dönmeden önce Bayan Tennyson, Sam'den bir düzine soğan almış. Ona on sent verip üstü kalsın, demiş.

"Bağış istemem," demiş Sam. "Ama Mary Lou için fazladan birkaç soğan alırsan, eminim minnettar kalacaktır."

"Peki o zaman," demiş Bayan Tennyson, "paramın üstüyle soğan ver."

Sam ona fazladan üç soğan daha vermiş ve Bayan Tennyson da, her birini Mary Lou'ya eliyle yedirmiş. Yaşlı eşek ellerinden yerken gülmüş.

Stanley ve Sıfır, sonraki iki gün boyunca uyumaya, istedikleri kadar soğan yemeye ve pis suyla ağızlarını şapırdatmaya devam ettiler. Akşama doğru, Büyük Parmak onlara gölge verdi. Stanley çukuru daha da derinleştirmeye çalıştı, fakat gerçekten de kürek lazımdı. Çabaları çamuru yalnızca karıştırıp, suyu daha da kirletiyor gibiydi.

Sıfır uyuyordu. Hâlâ çok hasta ve güçsüzdü ama uyku ve soğanlar onu biraz iyileştirmiş gibiydi. Stanley, artık yakında onun öleceğinden korkmuyordu. Yine de Sıfır uyurken küreği almaya gitmek istemiyordu. Uyanıp terk edildiğini düşünmesini istemiyordu.

Sıfır'ın gözlerini açmasını bekledi.

"Sanırım gidip küreği arayacağım," dedi Stanley.

"Ben burada beklerim," dedi Sıfır güçsüzce, sanki başka bir seçeneği varmış gibi.

Stanley dağa yöneldi. Uyku ve soğanlar onu da epey iyileştirmişti. Kendini güçlü hissediyordu.

İki gün önce yaptığı izi takip edebilmesi epey kolay oldu. Doğru yolda gittiğinden emin olmadığı birkaç yer vardı, ama izi yeniden bulmadan önce biraz araştırma yapması yetiyordu.

Dağdan aşağı epey gittiği halde küreği bulamamıştı. Tekrar dağın tepesine baktı. Yanından geçip gitmiş olmalıyım, diye düşündü. Sıfır'ı tüm bu yol boyunca taşıyabilmesi imkânsızdı.

Yine de her ihtimale karşı aşağı doğru devam etti. İki kocaman ot kümesinin arasında çıplak bir noktaya vardı ve dinlenmek için oturdu. Artık kesinlikle çok ileri gittiğine karar verdi. Bayır aşağı inmekten yorulmuştu. Özellikle de yiyeceği ve suyu olmadan tüm gün boyunca yürüdükten sonra, Sıfır'ı buradan tepeye taşımak, hiç kolay olmazdı. Kürek otların arasına gömülmüş olmalıydı.

Yeniden yukarı tırmanmadan önce son bir kez etrafına baktı. Dağın az ilerisindeki otların arasında büyük bir girinti gördü. Küreğin orada olması mümkün görünmüyordu, ama ne de olsa buraya kadar gelmişti.

Orada, birkaç uzun otun arasında yatık bir biçimde duran kürekle kavanoz çuvalını buldu. Şaşırdı. Kürekle çuvalın tepeden aşağı yuvarlanıp yuvarlanmadığını merak etti. Fakat daha önceden kırılan kavanoz hariç, hiçbir kavanoz kırık değildi. Tepeden aşağı yuvarlandılarsa, çuvalla küreği bu şekilde yan yana bulacağı şüpheliydi.

Geri dönüş yolunda Stanley birçok kez oturup dinlendi. Uzun ve zor bir tırmanıştı.

41

Sıfır'ın durumu giderek düzeldi.

Stanley yavaşça soğan soyuyordu. Her seferinde tek bir katman yemekten hoşlanıyordu.

Su kuyusu şimdi, Yeşil Göl Kampı'nda kazdığı çukurlar kadar büyüktü. Neredeyse yarım metre bulanık su içeriyordu. Hepsini Stanley kazmıştı. Sıfır yardım teklif etmişti, fakat Stanley, Sıfır'ın gücünü kazanmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Suyun içinde kazmak, kuru bir gölde kazmaktan çok daha zordu.

Stanley, kendisinin de meyveli sütten, pis sudan ya da soğan yiyerek yaşamaktan hastalanmadığına şaşırmıştı. Evdeyken çoğu kez hastalanırdı.

İki oğlan da yalınayaktı. Çoraplarını yıkamışlardı. Bütün giysileri kirliydi, ama çorapları kesinlikle berbattı.

Suyu kirletecekleri korkusuyla, çoraplarını çukura batırmadılar. Onun yerine, kavanozları doldurup suyu pis çoraplarına döktüler.

"Evsizler barınağına çok sık gitmiyordum," dedi Sıfır. "Sadece hava gerçekten de kötü olursa giderdim. Annem gibi

davranacak birini bulmam gerekiyordu. Tek başıma gittiğimde, bir sürü soru sorarlardı. Annem olmadığını öğrenselerdi, beni devletin vesayetine verirlerdi."

"Devletin vesayeti nasıl oluyor?"

Sıfır gülümsedi. "Bilmiyorum. Ama kulağa hoş gelmiyor."

Stanley, Bay Pendanski'nin Bekçi'ye, Sıfır'ın devletin vesayeti altında olduğunu söylediğini hatırladı. Sıfır'ın da bunu bilip bilmediğini merak etti.

"Dışarıda uyumayı severdim," dedi Sıfır. "Yavrukurtmuşum gibi davranırdım. Hep bir Yavrukurt olmak istemişimdir. Onları, parkta mavi üniformalarının içinde görürdüm."

"Ben hiç Yavrukurt olmadım," dedi Stanley. "Buna benzer sosyal aktivitelerde iyi değildim. Çocuklar şişman olduğum için benimle alay ederlerdi."

"Mavi üniformaları severim," dedi Sıfır. "Belki de, Yavrukurt olmak hoşuma gitmeyecekti."

Stanley omzunu silkti.

"Annem bir keresinde İzci Kız olmuştu," dedi Sıfır.

"Annen olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Herkesin bir annesi olmalı."

"Evet, bunu biliyorum."

"Bir keresinde, en çok İzci Kız kurabiyesini satma ödülünü kazandığını söylemişti," dedi Sıfır. "Bununla gerçekten gurur duyuyordu."

Stanley bir kat soğan daha soydu.

"İhtiyacımız olanı hep alırdık," dedi Sıfır. "Küçükken, bunun çalmak olduğunu bile bilmiyordum. Ne zaman öğrendiğimi hatırlamıyorum. Ama sadece ihtiyacımız olanı alırdık, asla daha fazlasını değil. Bu yüzden, barınaktaki vitrinde pabuçları görünce, cam kutuya uzanıp aldım."

"Clyde Livingston'ın pabuçlarını mı?" diye sordu Stanley.

"Onun olduklarını bilmiyordum. Sadece birinin eski pabuçları sandım. Birinin eski pabuçlarını çalmanın, yeni bir

çift pabuç çalmaktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Ünlü olduklarını bilmiyordum. Bir işaret vardı, ama tabii ki okuyamadım. Sonrasında tek bildiğim, herkesin pabuçların nasıl kaybolduğuyla ilgili ortalığı ayağa kaldırdığı oldu. Bir açıdan komikti. Herkes deliye döndü. Bir yanda ben pabuçları giyiyordum, diğer yanda herkes koşuşup, "Pabuçlara ne oldu?", "Pabuçlar gitmiş!" deyip duruyordu. Kapıdan dışarı çıktım. Kimse beni fark etmedi. Dışarı çıktığımda köşeyi döndüm ve ayakkabıları hemen çıkardım. Onları, park edilmiş bir arabanın tepesine koydum. Gerçekten çok kötü koktuklarını hatırlıyorum."

"Evet, işte onlardı," dedi Stanley. "Ayağına uydular mı?"

"Aşağı yukarı."

Stanley, Clyde Livingston'ın ayaklarının küçüklüğüne şaşırdığını hatırladı. Stanley'nin ayakları daha büyüktü. Clyde Livingston'ın küçük, hızlı ayakları vardı. Stanley'nin ayakları büyük ve hantaldı.

"Onları saklamalıydım," dedi Sıfır. "Onları barınaktan zaten çıkarmıştım. Ertesi gün, yeni bir çift ayakkabıyla bir mağazadan çıkmaya çalışırken tutuklandım. O eski, kokmuş pabuçları saklamış olsaydım, ikimiz de şimdi burada olmayacaktık."

42

Sıfır, çukur kazmaya yardım edebilecek kadar güçlendi. Bittiğinde, iki metreden daha derindi. Suyla toprağı ayırabilmek için dibini kayalarla doldurdu.

Hâlâ en iyi çukur kazıcıydı.

"Bu, kazacağım son çukurdu," diye ilan etti küreği fırlatarak.

Stanley gülümsedi. Bunun doğru olmasını diledi, fakat eninde sonunda Yeşil Göl Kampı'na dönmekten başka çarelerinin olmadığını biliyordu. Sonsuza kadar soğan yiyerek yaşayamazlardı.

Büyük Parmak'ın çevresini tamamen dolaşmışlardı. Dev bir güneş saati gibiydi. Gölgeyi takip ettiler.

Her yönden görebiliyorlardı. Gidilecek bir yer yoktu. Dağ çölle çevriliydi.

Sıfır, Büyük Parmak'a baktı. "İçinde bir çukur olmalı," dedi, "suyla dolu."

"Öyle mi dersin?"

"Su başka nereden gelebilir ki?" diye sordu Sıfır. "Su yokuş yukarı akmaz."

Stanley bir soğan dişledi. Gözlerini ya da burnunu yakmadı ve gerçekte, artık özellikle keskin bir tat hissetmiyordu.

Sıfır'ı tepeye taşıdığı zaman, havanın nasıl da keskin koktuğunu hatırladı. Büyüyen, çürüyen ve filizlenen binlerce soğanın kokusuydu.

Artık koku alınıyordu.

"Sence kaç soğan yemişizdir?" diye sordu.

Sıfır omzunu silkti. "Ne kadar zamandır burada olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Sanırım bir haftadır," dedi Stanley. "İkimiz de, herhalde günde yaklaşık yirmi soğan yemişizdir, bu da..."

"İki yüz seksen soğan eder," dedi Sıfır.

Stanley gülümsedi. "Bahse girerim, berbat kokuyoruzdur."

İki gece sonra Stanley, yıldızlarla dolu göğe bakarak uyandı. Uykuya dalamayacak kadar mutluydu.

Mutlu olmak için bir nedeninin olmadığını biliyordu. Bir yerlerde, bir kişinin donarak ölmeden önce birdenbire kendini iyi ve sıcacık hissettiğini duymuş ya da okumuştu. Kendisinin de buna benzer bir şey yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Mutluluk duyduğu en son anı hatırlayamıyordu. Hayatını berbat eden, yalnızca Yeşil Göl Kampı'na gönderilmek değildi. Ondan önce de, hiçbir arkadaşının olmadığı ve Derrick Dunne gibi arıza tiplerin ona sataştığı okuldayken mutsuzdu. Onu kimse sevmemişti ve gerçek şu ki, o da kendini pek sevmiyordu.

Artık kendini seviyordu.

Acaba çıldırmış mıydı?

Yanında uyuyan Sıfır'a baktı. Sıfır'ın yüzü yıldızın ışığıyla parlıyordu ve burnunun ucunda, nefes alırken ileri geri hareket eden bir çiçek yaprağı vardı. Bu görüntü Stanley'ye, çizgi filmden fırlamış gibi geldi. Sıfır nefes aldı ve çiçek, neredeyse burnuna değerek yukarı çıktı. Sıfır nefes verdi ve çi-

çek çenesine değdi. Diğer tarafa uçuşmadan önce, şaşırtıcı derecede uzun bir süre Sıfır'ın yüzünde kaldı.

Stanley, çiçeği Sıfır'ın burnunun ucuna geri koymayı düşündü ama aynı olmayacaktı.

Sıfır, ezelden beri Yeşil Göl Kampı'nda yaşamış gibiydi, fakat Stanley şimdi düşününce, Sıfır'ın ondan en az bir ya da iki ay önce oraya gelmiş olması gerektiğini fark etti. Aslında Sıfır, bir gün sonra tutuklanmıştı. Fakat Stanley'nin duruşması, beysbol yüzünden sürekli ertelenmişti.

Sıfır'ın birkaç gün önce söylediği şeyi hatırladı. Sıfır o pabuçları saklamış olsaydı, şimdi ikisi de burada olmayacaktı.

Stanley, parıldayan gece göğüne bakarken gitmeyi tercih edeceği bir yer olmadığını düşündü. Sıfır'ın, pabuçları park edilmiş arabanın üzerine koyduğuna memnundu. Yanından geçerken üzerine düşmelerinden ve kafasına çarpmalarından memnundu.

Pabuçlar gökten ilk düştüğünde, kaderle çarpıştığını düşündüğünü hatırladı. Şimdi de öyle düşünüyordu. Yalnızca bir tesadüf değildi. Kader olmalıydı.

Belki de Yeşil Göl Kampı'na geri dönmek zorunda kalmayacaklarını düşündü. Belki kamptan yalnızca geçip giderek toprak yoldan medeniyete ilerlerlerdi. Çuvalı soğanlarla, üç kavanozu suyla doldurabilirlerdi. Ayrıca matarası da vardı.

Kavanozlarla matarayı kampta yeniden doldurabilirlerdi. Belki mutfağa gizlice girer, biraz yiyecek alırlardı.

Gardiyanların hâlâ görevli olduğundan kuşkulandı. Herkes ölü olduklarını sanmalıydı. Akbaba yemi.

Bu, yaşamının geri kalanını bir kaçak gibi sürdüreceği anlamına gelirdi. Polis hep peşinde olacaktı. En azından anne ve babasını arayıp hâlâ hayatta olduğunu söyleyebilirdi. Fakat polis apartmanı izler diye onları ziyarete gidemezdi. Yine de herkes öldüğünü sanırsa kimse apartmanı izlemezdi. Bir şekilde yeni bir kimlik çıkarmak zorunda kalacaktı.

Gerçekten deliriyorum, diye düşündü. Deliren bir insan kendi kendisine, delirip delirmediğini sorar mıydı acaba?

Fakat bunu düşünse bile çok daha çılgınca bir fikir geldi aklına. Düşünmeye değmeyecek kadar çılgınca olduğunu biliyordu. Buna rağmen, yaşamının geri kalanında bir kaçak olacaksa biraz parası hatta para dolu bir hazine sandığı olsa çok işine yarardı.

Sen delisin! dedi kendi kendine. Ayrıca üzerinde K B yazılı bir ruj tüpü bulması, orada bir hazinenin gömülü olduğu anlamına gelmezdi.

Bu çılgınlıktı. Hepsi, çılgınca mutluluk duygusunun bir parçasıydı.

Belki de kaderdi.

Uzanıp Sıfır'ın kolunu sarstı. "Hey Sıfır," diye fısıldadı.

"Hı?" diye mırıldandı Sıfır.

"Sıfır, kalk."

"Ne?" Sıfır kafasını kaldırdı. "Ne var?"

"Bir çukur daha kazmak ister misin?" diye sordu.

43

"Her zaman evsiz değildik," dedi Sıfır. "Sarı bir oda hatırlıyorum."

"Kaç yaşındaydın peki..." Stanley konuşmaya başladı, ama doğru kelimeleri bulamadı. "Taşındığınızda?"

"Bilmiyorum. Gerçekten küçük olmalıyım, çünkü pek hatırlamıyorum. Taşındığımızı hatırlamıyorum. Karyolamda dururken, annemin bana şarkı söylediğini hatırlıyorum. Bileklerimden tutup ellerimi birleştirerek çırpardı. Bana o şarkıyı söylerdi. Senin söylediğin şarkıyı... Daha farklıydı ama..."

Sıfır, beyninde anılarla ipuçlarını arıyormuşçasına yavaş yavaş konuşuyordu. "Ve sonra, sokakta yaşadığımızı hatırlıyorum, ama neden evden ayrıldığımızı bilmiyorum. Bir ev olduğundan kesinlikle eminim, apartman değildi. Odamın sarı olduğunu biliyorum."

Akşam oluyordu. Parmak'ın gölgesinde dinleniyorlardı. Sabahı, soğan toplayıp çuvala koyarak geçirmişlerdi. Uzun sürmemişti yine de dağ yoluna yönelmeden önce bir gün daha beklemeleri gerekecekti.

Günışığının ilk belirtisinde ayrılmak istiyorlardı, bu yüzden hava kararmadan önce Yeşil Göl Kampı'na varabilmek için bir sürü zamanları olacaktı. Stanley, doğru çukuru bulduğundan emin olmak istiyordu. Sonra, herkes uykuya dalana kadar saklanacaklardı.

Güvende gibi göründükleri sürece kazacaklardı, bir saniye fazla değil. Ardından, hazine olsa da olmasa da toprak yola yöneleceklerdi. Tamamen güvenliyse kampın mutfağından biraz yiyecek ve su aşırmaya çalışacaklardı.

"Gizlice girip çıkmakta iyiyimdir," demişti Sıfır.

"Unutma," diye uyardı Stanley, "Döküntü Oda'nın kapısı gıcırdıyor."

Önlerindeki günler için gücünü toplamaya çalışarak sırtüstü yatıyordu. Sıfır'ın anne ve babasına ne olduğunu merak etti ama sormadı. Sıfır soru sorulmasından hoşlanmıyordu. Kendi istediği zaman anlatmasını beklemek daha iyiydi.

Stanley, kendi annesiyle babasını düşündü. Annesi son mektubunda, yanık pabuç kokusu yüzünden apartmandan atılabilecekleri için endişeliydi. Kolayca evsiz kalabilirlerdi.

Kamptan kaçtığını öğrenip öğrenmediklerini de merak etti. Öldüğünü mü söylemişlerdi?

Birbirlerine sarılıp ağlayan annesiyle babasının görüntüsü kafasında belirdi. Bunu düşünmemeye çalıştı.

Bunun yerine bir önceki gece hissettiği esrarengiz mutluluk ve kader duygusunu yeniden yakalamaya çalıştı. Fakat o duygular geri gelmedi.

Yalnızca korku hissediyordu.

Ertesi sabah dağdan aşağı yöneldiler. Kasketlerini yeniden kafalarına geçirmeden önce su çukuruna daldırmışlardı. Sıfır küreği tutu, Stanley de soğanlar ve üç su kavanozuyla tı-

ka basa dolan çuvalı taşıdı. Kırık kavanoz parçalarını dağda bıraktılar.

"Burası küreği bulduğum yer," dedi Stanley, ot kümelerini işaret ederek.

Sıfır dönüp dağın tepesine baktı. "Bu uzun bir yol."

"Hafiftin," dedi Stanley. "Midendeki her şeyi çıkarmıştın zaten."

Çuvalı bir omzundan diğerine geçirdi. Ağırdı. Gevşek bir zemine bastı, kaydı ve sert bir şekilde düştü. Sonrasında tek bildiği, dağın dik tarafından kayarak düştüğüydü. Çuvalı düşürdü ve soğanlar etrafına saçıldı.

Bir ot kümesine doğru kaydı ve dikenli bir sarmaşığa tutundu. Sarmaşık, topraktan sökülmüştü, fakat Stanley'yi, düşüşünü durdurmaya yetecek kadar yavaşlattı.

"İyi misin?" diye sordu Sıfır yukarıdan.

Stanley, avucundaki dikeni çıkarırken homurdandı. "Evet," dedi. İyiydi. Daha çok, su kavanozları için endişeleniyordu.

Sıfır, çuvalı eline geçirerek yanına tırmandı. Stanley, pantolonundaki dikenleri çıkardı.

Kavanozlar kırılmamıştı. Soğanlar, plastik köpüklü dolgu malzemesi gibi, onları korumuştu.

"İyi ki, beni taşırken böyle olmadı," dedi Sıfır.

Soğanların üçte birini kaybetmişlerdi, fakat dağdan aşağı inmeyi sürdürürken, çoğunu kurtardılar. Dibe vardıklarında, güneş gölün tam tepesinde yükseliyordu. Doğruca o tarafa yürüdüler.

Bir süre sonra, bir uçurumun kenarında, kuru göl yatağına bakarak durdular. Stanley emin değildi, ama uzakta, *Mary Lou*'nun kalıntılarını görür gibi oldu.

"Susadın mı?" diye sordu Stanley.

"Hayır," dedi Sıfır. "Ya sen?"

"Hayır," diye yalan söyledi Stanley. İlk su içen olmak istemiyordu. Bundan bahsetmeseler de, Sıfır'la aralarında bir çe-

şit meydan okumaya dönüşmüştü.

Tavanın düz altını andıran zemine indiler. Tırmandıkları yerden farklı bir noktaydı. Bir kaya çıkıntısından diğerine yerleştiler ve çuvala özellikle dikkat ederek diğer tarafa kaydılar.

Stanley artık *Mary Lou*'yu göremiyordu fakat doğru yön olduğunu düşündüğü tarafa yöneldi. Güneş yükselirken, tanıdık ısı ve toprak sisi de yükseliyordu.

"Susadın mı?" diye sordu Sıfır.

"Hayır," dedi Stanley.

"Çünkü üç tane su dolu kavanozun var," dedi Sıfır. "Belki sana ağır geliyordur. Biraz içersen, yükün hafifler."

"Susamadım," dedi Stanley. "Ama sen susadıysan biraz vereyim."

"Susamadım," dedi Sıfır. "Sadece senin için endişeliyim."

Stanley gülümsedi. "Ben bir deveyim," dedi.

Çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca yürüdüler ama hâlâ Mary Lou'ya ulaşmamışlardı. Stanley, doğru yönde ilerlediklerinden oldukça emindi. Kayıktan ayrıldıklarında, güneşin batışına yöneldiklerini hatırlıyordu. Şimdi yükselen güneşe doğru ilerliyorlardı. Güneşin, tam olarak doğudan doğup batıdan batmadığını, aslında güneydoğudan doğup güneybatıdan battığını biliyordu, fakat ne fark edeceğinden emin değildi.

Boğazını zımpara kâğıdıyla kaplanmış gibi hissetti. "Susamadığından emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi Sıfır. Sesi kuru ve kulak tırmalayıcıydı.

Nihayet su içtiklerinde, aynı anda içmeye karar vermişlerdi. Şimdi çuvalı taşıyan Sıfır, onu indirdi ve iki kavanoz alıp birini Stanley'ye verdi. Matara kazara kırılamayacağı için, onu en sona saklamaya karar verdiler.

"Aslında susamadım," dedi Stanley, kavanozun kapağını açarken. "Sen içeceksin diye içiyorum sadece."

"Ben de sen içeceksin diye içiyorum," dedi Sıfır.

Kavanozlarını tokuşturdular ve birbirlerinin suyu inatçı ağızlarından geçirişlerini izlediler.

Yaklaşık bir çeyrek mil ötede ve biraz sağdaki Mary Lou'yu ilk gören Sıfır oldu. O tarafa ilerlediler.

Kayığa vardıklarında hâlâ öğlen olmamıştı. Gölgeli tarafa yaslanıp dinlendiler.

"Anneme ne olduğunu bilmiyorum," dedi Sıfır. "Gitti ve bir daha da dönmedi."

Stanley bir soğan soydu.

"Beni her zaman yanında götüremezdi," dedi Sıfır. "Bazen her şeyi kendi başına yapmak zorundaydı."

Stanley'nin içinde, Sıfır'ın yaşadıklarını kendi kendine anlattığına dair bir his vardı.

"Bana belli bir yerde beklememi söylerdi. Çok küçükken, bir veranda ağzı ya da kapı eşiği gibi küçük yerlerde beklemek zorunda kalırdım. 'Ben geri dönene dek buradan ayrılma,' derdi.

"Gitmesinden hiç hoşlanmazdım. Bir peluş hayvanım vardı, küçük bir zürafa; annem yokken hep ona sarılırdım. Biraz büyüdüğümde, daha büyük yerlerde kalmama izin verdi. 'Bu blokta kal,' ya da 'Parktan ayrılma,' gibi. Ama o zaman bile, Jaffy'ye sarılırdım."

Stanley, Jaffy'nin Sıfır'ın zürafasının adı olduğunu tahmin etti.

"Ve sonra bir gün geri dönmedi," dedi Sıfır. Sesi birden, boşluktan gelen bir sese dönüştü. "Onu Laney Park'ta bekledim."

"Laney Park," dedi Stanley. "Oraya gitmiştim."

"Kaydırakları biliyor musun?" diye sordu Sıfır.

"Evet. Orada oynamıştım."

"Orada bir aydan fazla bekledim," dedi Sıfır. "Kaydıraklar-

la salıncakların arasından emeklenilerek geçilen tüneli biliyor musun? Orada uyurdum."

Her ikisi de dörder soğan yiyip yarım kavanoz su içtiler. Stanley kalkıp etrafa bakındı. Her yönde her şey aynı görünüyordu.

"Kamptan ayrılırken, doğruca Büyük Parmak'a ilerliyordum," dedi. "Kayığı sağ tarafta görmüştüm. Bu da, biraz sola dönmemiz gerektiğini gösterir."

Sıfır düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. "Ne? Tamam," dedi.

Yola koyuldular. Çuvalı taşıma sırası Stanley'deydi.

"Bazı çocukların doğum günü partisi olurdu," dedi Sıfır. "Sanırım annemin gidişinden iki hafta kadar sonraydı. Kaydırakların yanında bir piknik masası vardı ve balonlar bağlanmıştı. Çocuklar benimle aynı yaşta görünüyorlardı. Bir kız, 'Selam,' dedi ve oynamak isteyip istemediğimi sordu. İstiyordum ama gitmedim. Kendi kaydırakları olmasa da partiye ait olmadığımı biliyordum. Sanki bir tür canavarmışım gibi bana bakıp duran bir anne vardı. Sonra bir oğlan, bir parça kek isteyip istemediğimi sordu, ama aynı anne bana, 'Git buradan!' dedi ve tüm çocuklara benden uzak durmalarını söyledi, bu yüzden bir parça keki hiç alamadım. Öyle hızlı koştum ki, Jaffy'yi unuttum."

"Onu bulabildin mi, zürafayı?"

Sıfır, bir an cevap vermedi. Sonra, "O gerçek değildi," dedi.

Stanley yine kendi annesiyle babasını düşündü, ölü ya da diri olup olmadığını hiçbir zaman öğrenememeleri ne kadar korkunç olurdu. Sıfır da böyle hissediyor olmalıydı, annesine ne olduğunu bilmiyordu. Sıfır'ın niçin babasından hiç bahsetmediğini merak etti.

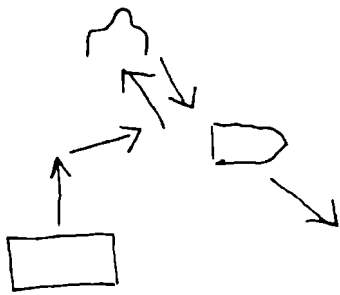
"Bekle," dedi Sıfır aniden durarak. "Yanlış yoldan gidiyoruz."

"Hayır, doğru yol bu," dedi Stanley.

"Kayığı sağ tarafında ilk gördüğünde, Büyük Parmak'a doğru ilerliyordun," dedi Sıfır. "Bu da, kayıktan ayrıldığımızda sağa dönmemiz gerektiği anlamına gelir."

"Emin misin?"

Sıfır toprağa bir şekil çizdi.

Stanley hâlâ emin değildi.

"Bu yoldan gitmemiz gerek," dedi Sıfır, önce haritada bir çizgi çizip, sonra kendi de o yöne ilerleyerek.

Stanley onu izledi. Ona doğru yol gibi gelmiyordu, ama Sıfır emin görünüyordu.

Bazen günün ortasında, gökyüzünde bir bulut sürükleniyor ve güneşi engelliyordu. Rahatlatıcı bir karşılamaydı. Bir kez daha Stanley, kaderin onun tarafında olduğunu hissetti.

Sıfır durdu ve Stanley'yi de kolundan tutarak durdurdu.

"Dinle," diye fısıldadı.

Stanley bir şey duymadı.

Çok sessiz bir şekilde yürümeye devam ettiler ve Stanley Yeşil Göl Kampı'nın seslerini belli belirsiz duymaya başladı. Hâlâ kampı göremeyecek kadar uzaktaydılar, fakat belli belirsiz bir ses karışımı duyabiliyordu. Yaklaştıkça ara sıra Bay Efendim'in her zamanki bağırışı duyulabiliyordu.

Seslerin iki yönden geldiğini fark ederek, yavaşça ve sessizce yürüdüler.

Bir çukur kümesine yaklaştılar. "Onlar içeri girene kadar burada bekleyelim," dedi Sıfır.

Stanley başını salladı. Çukurun içinde bir şeyin yaşamadığından emin olmak için kontrol etti, sonra içine girdi. Sıfır da onun ardından çukura atladı.

Bir süre yanlış yolda gitseler de Stanley'nin beklediğinin aksine uzun sürmemişti. Şimdi yalnızca beklemeleri gerekiyordu.

Güneş bulutun arkasından çıktı ve Stanley ışınlarının yüzüne vurduğunu hissetti. Fakat bir süre sonra, daha fazla bulut Stanley'yi ve çukuru gölgeleyerek, gökyüzünü doldurdu.

Son kampçıların da işlerini bitirdiklerinden emin olana kadar beklediler.

Sonra biraz daha beklediler.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, Sıfır'la birlikte çukurdan çıkıp kampa doğru emeklediler. Stanley çuvalı, kavanozların birbirine çarpmasını önlemek için, omzunun üstünde değil de, kollarına asılı bir biçimde tutuyordu. Ana kampı –çadırları, Döküntü Oda'yı, iki meşe ağacının altındaki Bekçi'nin kulübesini– görünce, bir dehşet dalgasının kendisini sardığını hissetti. Korku onu sersemletti. Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı ve yola devam etti.

"İşte o," diye fısıldadı, altın kovanı bulduğu çukuru işaret ederek. Hâlâ, elli metre kadar uzaktaydı, ama Stanley, doğru çukur olduğundan tamamen emindi. Daha fazla yaklaşarak risk almaya gerek yoktu.

Bitişiğindeki çukurlara girip kampın uykuya dalmasını beklediler.

44

Stanley, tekrar ne zaman uyumaya imkân bulacağını bilmeden uyumaya çalıştı. Duşları, sonra da akşam yemeğinin sesini duydu. Döküntü Oda'nın kapısının gıcırdadığını duydu. Parmaklarını çukurun kenarına vurdu. Kendi kalp atışının sesini duydu.

Matarasından bir yudum su içti. Su kavanozlarını Sıfır'a vermişti. İkisinin de yeterince soğanı vardı.

Ne kadar süre çukurda kaldığını kestiremedi, belki beş saat. Sıfır'ın onu uyandırmak için fısıldadığını duyunca şaşırdı. Uykuya daldığını sanmıyordu. Daldıysa, yalnızca son beş dakikadır uyuyor olmalıydı. Yine de gözlerini açınca havanın karardığına şaşırdı.

Kampta yalnızca tek bir ışık vardı, ofisten geliyordu. Hava bulutluydu, bu yüzden de çok az yıldız ışığı vardı. Stanley, bulutların ardında görünüp kaybolan incecik ay dilimini görebiliyordu.

Karanlıkta bulabilmek zor olsa da, Sıfır'a çukurda yol gösterdi. Küçük bir toprak yığınına çarptı. "Sanırım bu o," diye fısıldadı.

"*Sanır mısın?*" diye sordu Sıfır.

"Bu o," dedi Stanley olduğundan daha emin görünerek. Aşağı indi. Sıfır ona küreği uzattı.

Stanley, küreği çukurun dibindeki toprağa sapladı ve küreğin ucunun arkasına bastırdı. Küreğin, kendi ağırlığının altında gömüldüğünü hissetti. Biraz toprak alıp kenara attı. Sonra küreği yine indirdi.

Sıfır bir süre izledi. "Su kavanozlarını tekrar doldurmaya çalışacağım," dedi.

Stanley derin nefes alıp verdi. "Dikkatli ol," dedi, ardından kazmayı sürdürdü.

Öyle karanlıktı ki, küreğin ucunu bile göremiyordu. Tek bildiği, toprak yerine altınlarla elmasları kazıyor olabileceğiydi. Çukura atmadan önce, her kürek alışında, içinde ne olduğunu iyice görebilmek için yüzüne yaklaştırıyordu.

Çukuru gitgide derinleştirirken, toprağı kaldırıp atması da gitgide zorlaştı. Başlamadan önce bile çukur, on metre derinliğindeydi. Gücünü, çukuru genişletmek için kullanmaya karar verdi.

Bu daha mantıklı, diye düşündü. Kate Barlow bir hazine sandığı gömdüyse, büyük ihtimalle bundan çok daha derin kazmış olamazdı, bu yüzden o niye kazsındı ki?

Elbette Kate Barlow'un büyük ihtimalle ona yardım eden koca bir hırsızlar çetesi vardı.

"Kahvaltı ister misin?"

Stanley, Sıfır'ın sesiyle sıçradı. Yaklaştığını duymamıştı.

Sıfır, bir kutu mısır gevreği uzattı. Stanley mısır gevreğini dikkatle ağzına attı. Kirli ellerini kutunun içine sokmak istemiyordu. Ultra tatlı lezzeti neredeyse ağzını tıkıyordu. Şeker karışımlı mısır gevreğiydi ve bir haftadan fazla soğandan başka bir şey yememenin ardından, tadını almakta zorlandı. Bir yudum suyla yuttu.

Sıfır kazmayı devraldı. Stanley, bir şey kaçırmamak için

parmaklarını yeni toprak yığınlarından geçirdi. Keşke bir feneri olsaydı. Bir çakıldan daha büyük olmayan bir elmas binlerce dolar ederdi. Buna rağmen, görmesi imkânsızdı.

Sıfır'ın duşlardaki musluktan aldığı suyu bitirdiler. Stanley gidip kavanozları yeniden dolduracağını söyledi ama Sıfır, kendi doldurmakta ısrar etti. "Alınma ama yürürken çok gürültü yapıyorsun. Fazla irisin."

Stanley çukura döndü. Çukur genişledikçe yüzeyin bir kısmı şekil almaya başladı. Yerleri daralıyordu. Daha da genişletebilmek için, önce, etrafı çevreleyen toprak yığınlarının birazını taşımaları gerekecekti. Kampın uyanmasına ne kadar kaldığını merak etti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sıfır suyla döndüğünde.

Stanley omzunu silkti. Toprak duvardan bir parça keserek, küreği çukurun alt tarafına getirdi. Bunu yaparken kürek in sert bir şeye çarptığını hissetti.

"Nedir o?" diye sordu Sıfır.

Stanley bilmiyordu. Küreği çukurun içinde aşağı yukarı hareket ettirdi. Toprak parçalanıp dökülürken, katı cisim giderek belirginleşti.

Çukurun kenarında, dipte bir metre civarında görünüyordu. Elleriyle yokladı.

"Nedir o?" diye sordu Sıfır.

Yalnızca bir köşesine dokunabiliyordu. Büyük bir kısmı hâlâ gömülüydü. Metalin yapısı soğuk ve pürüzsüzdü. "Galiba hazine sandığını buldum," dedi. Sesi, heyecandan çok şaşkınlıkla doluydu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sıfır.

"Sanırım," dedi Stanley.

Çukur, küreği uzunlamasına tutabileceği ve duvar yönünde kazabileceği kadar genişti. Çok dikkatli kazması gerektiğini biliyordu. Üzerindeki kocaman toprak yığınlarıyla, çukurun duvarının çökmesini istemiyordu.

Toprak duvarı, kutuya benzeyen nesnenin bir kenarının tamamı ortaya çıkana kadar kazıdı. Parmaklarını üzerinde gezdirdi. Yirmi santimetre uzunluğunda ve hemen hemen altmış santimetre genişliğinde gibiydi. Toprağın ne kadar dibinde olduğunu bilmesine imkân yoktu. Çıkarmaya çalıştı, fakat kımıldamıyordu.

Ona ulaşabilmesinin tek yolunun, yüzeyde yeniden başlayıp dibe kazmak olmasından korkuyordu. Bunun için zamanları yoktu.

"Altından bir çukur kazmaya çalışacağım," dedi. "Belki böyle çekip çıkarabilirim."

"Devam et," dedi Sıfır.

Stanley küreği çukurun alt tarafına sıkıştırıp metal nesnenin altında dikkatlice bir tünel kazmaya başladı. Çökmemesini umdu.

Ara sıra durup çömeliyor ve kutunun en ucuna uzanmaya çalışıyordu. Fakat tünel, koluyla aynı uzunluğa geldiği zaman bile diğer tarafa uzanamadı.

Bir kez daha onu çıkarmaya çalıştı, fakat çok sağlamdı. Çok fazla çekerse çökeceğinden korkuyordu. Çıkarmaya hazır olduğunda, üzerindeki zemin çökmeden bunu çok çabuk yapması gerekeceğini biliyordu.

Tüneli giderek derinleşip genişlerken –ve riskli hale gelirken– Stanley, kutudaki kilitlere ve ardından demir sapa uzanabildi. Aslında bir kutu değildi. "Galiba bir tür metal valiz," dedi Sıfır'a.

"Kürekle gevşekçe kaldırsan?" diye önerdi Sıfır.

"Çukurun kenarı çöker diye korkuyorum."

"En azından dene," dedi Sıfır.

Stanley bir yudum su içti. "En azından," dedi.

Toprakla metal kutunun arasını küreğin ucuyla zorladı ve sıkıştırmaya çalıştı. Ne yaptığını görebilmeyi isterdi.

Küreğin ucunda, valizin serbest kaldığını fark edene ka-

dar, ileri geri, yukarı aşağı çalıştı. Sonra üstündeki toprakların yığıldığını hissetti.

Fakat dev bir çökme değildi. Çukurda çömelirken, yalnızca küçük bir parça toprağın çöktüğünü söyleyebilirdi.

Demir sapı bulup, valizi topraktan dışarı çekene kadar elleriyle kazdı. "Başardım!" diye bağırdı.

Ağırdı. Sıfır'a uzattı.

"Başardın," dedi Sıfır valizi ondan alırken.

"Başar*dık*," dedi Stanley.

Kalan gücünü toplayıp çukurdan çıkmaya çalıştı. Birdenbire, yüzüne parlak bir ışık yansıdı.

"Teşekkürler," dedi Bekçi. "Çok büyük yardımınız oldu çocuklar."

45

Işık demeti Stanley'nin gözlerinden, hâlâ dizüstü oturan Sıfır'a yöneldi. Valiz dizlerinin üstündeydi.

Feneri Bay Pendanski tutuyordu. Bay Efendim, silahı çekili ve kendilerine doğrultulmuş bir halde yanında duruyordu. Bay Efendim üzerinde yalnızca alt pijamasıyla yalınayaktı ve üstü çıplaktı.

Bekçi, Sıfır'a doğru yaklaştı. Onun da üzerinde, fazladan uzun kollu bir tişörtün dışında yatak giysileri vardı. Bay Efendim'in aksine botlarını giymişti.

Tamamen giysili olan tek kişi, Bay Pendanski'ydi. Belki de gardiyanlık nöbetindeydi.

Stanley, karanlıkta kendilerine tutulmuş ilerideki iki feneri daha görebiliyordu. Çukurun içinde kendini çaresiz hissetti.

"Siz ikiniz tam zamanında var..." diye konuşmaya başladı Bekçi. Konuşmayı ve yürümeyi bıraktı. Ardından yavaşça geriledi.

Valizin üstünde bir kertenkele yavaşça ilerliyordu. Kocaman kırmızı gözleri fenerin ışığıyla parlıyordu. Ağzı açıktı,

Stanley onun beyaz dilinin kara dişlerinin arasında hareket ettiğini görebiliyordu.

Sıfır, bir heykel kadar hareketsiz oturdu.

İkinci bir kertenkele valizden yukarı ilerledi ve Sıfır'ın serçe parmağının yalnızca bir iki santim ötesinde durdu.

Stanley bakmaya da bakmamaya da korktu. Kertenkeleler kendisine yönelmeden çukurdan çıkmaya çalışmalı mıydı, kargaşa yaratmak istemiyordu.

İkinci kertenkele Sıfır'ın parmaklarından dirseğine ilerledi.

Kertenkelelerin, büyük ihtimalle valizi Sıfır'a vermeden önce zaten valizin üstünde olduklarını düşündü.

"Bir tane daha var!" dedi Bay Pendanski soluk soluğa. Feneri Stanley'nin çukurunun yan tarafındaki Dondurulmuş Gevrek kutusunda parladı. Kertenkelenin biri oradan çıkıyordu.

Işık Stanley'nin çukurunu da aydınlattı. Aşağı baktı ve çığlığını bastırmak için kendini zorlaması gerekti. Bir kertenkele yuvasında duruyordu. İçindeki çığlığın patlayacağını hissetti.

Altı kertenkele görebiliyordu. Üçü yerde, ikisi sol bacağında, biri de sağ ayakkabısındaydı.

Elinden geldiği kadar hareketsiz kalmaya çalıştı. Ensesinde bir şey yukarı tırmanıyordu.

Diğer üç gardiyan da bulundukları yere yaklaştı. Stanley birinin, "Neler olu..." deyip, "Aman Tanrım!" diye fısıldadığını duydu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Bay Pendanski.

"Bekleyeceğiz," dedi Bekçi. "Çok uzun sürmeyecek."

"Hiç değilse o kadına verecek bir cesedimiz olacak," dedi Bay Pendanski.

"Çok fazla soru soracaktır," dedi Bay Efendim. "Ama bu sefer B.S. de yanında olacak."

"Bırak sorsun," dedi Bekçi. "Valizi aldığım sürece ne olacağı umurumda değil. Ne kadar uzun süre beklediğimi..." Sesi azaldı, sonra yine devam etti. "Küçükken annemle babamın her hafta sonu ve tatillerde çukur kazışlarını izlerdim. Büyüyünce benim de kazmam gerekti. Noel'de bile."

Kertenkele ensesinden çenesine geçerken, Stanley, minik pençelerin yüzünün bir kısmını kazdıklarını hissetti.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Bekçi.

Stanley kalbinin atışını duyabiliyordu. Her atış, hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu; en azından bir saniye daha.

46

Beş yüz saniye sonra, kalbi hâlâ atıyordu.

Bay Efendim çığlık attı. Mısır gevreği kutusundaki kertenkele ona doğru yaklaşıyordu.

Bay Efendim havaya ateş etti.

Stanley, silah patlamasının, etrafındaki havada parçalandığını hissetti. Kertenkeleler hâlâ, çılgınca hareketsiz vücudunda koşuşuyorlardı. Geri çekilmedi. Bir kertenkele kapalı ağzına sıçradı.

Sıfır'a göz attı ve Sıfır'la bakışları karşılaştı. İkisi de, bir şekilde hâlâ hayattaydı, en azından bir saniye ve bir kalp atışı daha.

Bay Efendim sigarasını yaktı.

"Bıraktığını sanıyordum," dedi gardiyanlardan biri.

"Evet, bazen sadece çekirdekler yetmiyor." Sigarasından uzun bir nefes çekti. "Hayatımın geri kalanında kâbuslar göreceğim."

"Belki de onları vurmalıyız," diye önerdi Bay Pendanski.

"Kimleri?" diye sordu bir gardiyan. "Kertenkeleleri mi, çocukları mı?"

Bay Pendanski acımasızca güldü. "Çocuklar ennide sonunda ölecek." Tekrar güldü. "Hiç değilse, seçebileceğimiz bir sürü mezar var."

"Zamanımız var," dedi Bekçi. "Bu kadar bekledim, birkaç saniye daha bek..." Sesi azaldı.

Stanley bir kertenkelenin cebine girip çıktığını hissetti.

"Hikâyemizi basit tutacağız," dedi Bekçi. "O kadın çok soru soracaktır. B.S. büyük olasılıkla bir soruşturma başlatacak. Şöyle oldu: Stanley gece kaçmaya çalıştı, bir çukura düştü ve kertenkeleler onu öldürdü. Bu kadar basit. Onlara Sıfır'ın bedenini vermeyeceğiz bile. Bilindiği gibi Sıfır yok. Anne'nin dediği gibi, seçebileceğimiz bir sürü mezar var."

"Bugün serbest bırakılacağını biliyorsa, neden kaçtı?" diye sordu Bay Pendanski.

"Kim bilir? O, deli. Bu yüzden, dün onu salamadık. Çıldırmıştı ve kendine ya da başkasına zarar vermesin diye ona göz kulak olmaya devam etmemiz gerekti."

"Bu hoşuna gitmeyecek," dedi Bay Pendanski.

"Ona ne söylersek söyleyelim hoşuna gitmeyecek," dedi Bekçi. Sıfır'a ve valize baktı. "Niye hâlâ ölmüyorsun?" diye sordu.

Stanley gardiyanların konuşmasının sadece yarısını dinledi. "O kadının" kim olduğunu ve "B.S."nin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Baş harfler olduğunu bile fark etmedi. Tek bir sözcük gibiydi: "Besee." Aklı tenine ve saçlarının arasında hareket eden minik pençelere odaklanmıştı.

Başka şeyler düşünmeye çalıştı. Bekçi'nin, Bay Efendim'in ve beynini oyan kertenkelelerin görüntüsüyle ölmek istemiyordu. Onların yerine, annesinin yüzünü aklına getirmeye çalıştı.

Aklı onu, çok küçükken, kar kıyafetleriyle sarılıp sarmalandığı zamana götürdü. O ve annesi, ikisi de buzda kayıp düşerek karla kaplı bir tepeden yuvarlanmadan önce el ele

tutuşmuş yürüyorlardı. Kendilerini tepenin dibinde bulmuşlardı. Neredeyse ağlayacağını, ama sonunda güldüğünü hatırlıyordu. Annesi de gülmüştü.

O an hissettiği aynı çakırkeyif duyguyu, tepeden yuvarlanırkenki sersemliği hissedebiliyordu. Kulağının arkasında karın keskin soğukluğunu hissetti. Annesinin aydınlık ve neşeli yüzündeki kar taneciklerini görebiliyordu.

Orası, ölürken olmak istediği yerdi.

"Hey, Mağara Adamı, tahmin et ne oldu?" dedi Bay Efendim. "Başından beri masummuşsun. Bunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Dün avukatın seni götürmeye geldi. O sırada burada olmaman çok kötü."

Sözcükler, hâlâ karda olan Stanley'ye hiçbir anlam ifade etmiyordu. O ve annesi tepeye geri tırmandılar ve tekrar aşağı yuvarlandılar, bu kez isteyerek. Daha sonra, erimiş kremayla dolu sıcak çikolata içtiler.

"Saat 4 buçuğa yaklaşıyor," dedi Bay Pendanski. "Uyanacaklar."

Bekçi, gardiyanlara çadırlara dönmelerini söyledi. Kampçılara kahvaltı vermelerini ve kimseyle konuşmadıklarından emin olmalarını istedi. Onlara söyleneni yaptıkları sürece, daha fazla çukur kazmaları gerekmeyecekti. Konuşurlarsa, sert bir şekilde cezalandırılacaklardı.

"Onlara ne ceza vereceğimizi söyleyeceğiz?" diye sordu gardiyanlardan biri.

"Hayal güçlerini kullansınlar," dedi Bekçi.

Stanley, gardiyanların geride yalnızca Bekçi ile Bay Efendim'i bırakarak çadırlara dönüşlerini izledi. Bekçi'nin, kampçıların çukur kazıp kazmadıklarını artık umursamadığını biliyordu. Aradığını bulmuştu.

Sıfır'a göz attı. Omzuna bir kertenkele yerleşmişti.

Sıfır, yavaşça bir yumruk şekli alan sağ eli dışında, tama-

men hareketsiz duruyordu. Sonra, parmağını kaldırıp Stanley'ye, "çok iyi" işareti yaptı.

Stanley'yin aklı, Bay Efendim'in daha önce ona söylediklerine ve kulak kabarttığı konuşma parçacıklarına yöneldi. Bir anlam vermeye çalıştı. Bay Efendim, bir avukatla ilgili bir şey söylemişti, fakat Stanley ailesinin avukat tutacak parasının olmadığını biliyordu.

Bacakları, bu kadar uzun süre hareketsiz kaldığından ağrıyordu. Hareketsiz kalmak, yürümekten daha zahmetliydi. Yavaşça çukura doğru yönelmeye çalıştı.

Kertenkeleler için bir sakıncası yok gibiydi.

47

Güneş yükselmişti ve Stanley'nin kalbi hâlâ atıyordu. Çukurda sekiz kertenkele vardı. Her birinin, tam on bir tane sarı beneği vardı.

Bekçi'nin, gözlerinin altı uykusuzluktan çökmüştü ve alnında çizgiler oluşmuştu, yüzü keskin sabah ışığında daha da gerçek dışı görünüyordu. Cildi lekeliydi.

"Şeytan," dedi Sıfır.

Stanley, Sıfır'ın gerçekten konuşup konuşmadığından ya da bunu kendisinin hayal edip etmediğinden emin olamayarak ona baktı.

"Valizi Sıfır'dan alıp alamayacağını denemeye ne dersin?" diye önerdi Bekçi.

"Evet tabii," dedi Bay Efendim.

"Belli ki kertenkeleler aç değil," dedi Bekçi.

"O zaman, git de valizi kendin al," dedi Bay Efendim.

Beklediler.

"Şey-tan," dedi Sıfır.

Bir süre sonra Stanley, toprakta, çukurun hemen yakınında ilerleyen bir tarantula gördü. Daha önce hiç tarantula görmemişti, ama bunun bir tarantula olduğundan kuşkusu yoktu. Büyük, tüylü vücudu yavaşça ve düzenli bir biçimde hareket ederken, bir anlığına büyülenmiş hissetti.

"Bak, bir tarantula," dedi Bay Efendim de büyülenmiş bir şekilde.

"Daha önce görmemiştim," dedi Bekçi. "Şey dışında..."

Stanley, birden, ensesinde keskin bir ısırık hissetti.

Fakat kertenkele onu ısırmamıştı. Sadece, oradan çekiliyordu.

Stanley'nin ensesinden sıçrayıp tarantulaya saldırdı. Stanley'nin son gördüğü, kertenkelenin ağzından çıkan tüylü bir bacaktı.

"Aç değilmiş, ha?" dedi Bekçi.

Stanley karlı hayaline dönmeye çalıştı, fakat güneş tepedeyken oraya dönmesi daha zordu.

Güneş yükselirken kertenkeleler de daha çok gölgede kalarak çukurun aşağısına yöneldiler. Artık başında ve omuzlarında değillerdi ama karnına, bacaklarına ve ayaklarına yönelmişlerdi.

Sıfır'ın üzerinde kertenkele göremiyordu, ama Sıfır'ın dizlerinin arasındaki valizin gölgesinin altında iki tane olduğunu düşünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Stanley sessizce. Fısıldamıyordu, fakat sesi kuruydu ve kulak tırmalayıcıydı.

"Bacaklarımı hissetmiyorum," dedi Sıfır.

"Çukurdan çıkmaya çalışacağım," dedi Stanley.

Yalnızca kollarını kullanarak kımıldamaya çalışırken, bir pençenin ayak bileğini kazıdığını hissetti. Usulca hareket etmeye çalıştı.

"Adınla soyadını tersten okuyunca aynı mı oluyor?" diye sordu Sıfır.

Stanley ona şaşkın bir biçimde bakakaldı. Tüm gece bunun üzerinde mi çalışmıştı?

Yaklaşan araba sesleri duydu.

Bay Efendim ile Bekçi de duydu.

"Sence onlar mı?" diye sordu Bekçi.

"Kurabiye satan İzci Kızlar değil," dedi Bay Efendim.

Arabaların durduğunu ve kapılarının açılıp kapandığını duydu. Kısa bir süre sonra, Bay Pendanski ile iki yabancının gölün karşı tarafından geldiklerini gördü. Yabancının biri takım elbiseli ve kovboy şapkalı, uzun boylu bir adamdı. Diğeri valiz taşıyan kısa boylu bir kadındı. Kadının diğer iki erkeğe yetişebilmesi için her seferinde iki adım atması gerekiyordu. "Stanley Yelnats?" diye seslendi diğerlerinin önüne atılarak.

"Daha fazla yaklaşmamanı tavsiye ederim," dedi Bay Efendim.

"Beni durduramazsınız," diye çıkıştı ve üzerinde pijama altından başka bir şey olmayan Bay Efendim'e tekrar göz attı. "Seni buradan çıkaracağız, Stanley," dedi. "Merak etme." Uzun düz saçları ve kara gözleriyle, İspanyollara benziyordu. R'leri titreterek, bir parça Meksika aksanı ile konuşuyordu.

"Neler dönüyor burada?" diye bağırdı uzun boylu adam kadının peşinden gelerek.

Kadın döndü, "Şimdi beni dinle, eğer ona en ufak bir zarar gelirse, yalnızca Bayan Walker ve Yeşil Göl Kampı'na değil, tüm Teksas eyaletine suç duyurusunda bulunacağız. Çocuk istismarından. Haksız tutuklamadan. İşkenceden."

Adam kadından çok daha uzundu ve Bekçi'yle konuşurken doğrudan ona bakabiliyordu.

"Ne zamandır çukurdalar?"

"Üstümüzdekilerden belli olduğu gibi geceden beri. Ben uyurken kulübeme gizlice girip valizimi çaldılar. Onları takip ettim, buraya koşup kertenkele yuvasına düştüler. Ne düşünüyorlardı hiç bilmem."

"Bu doğru değil!" dedi Stanley.

"Stanley, avukatın olarak, ikimizin baş başa konuşma fırsatı olana kadar," dedi kadın, "hiçbir şey söylememeni tavsiye ederim."

Stanley, Bekçi'nin neden valizle ilgili yalan söylediğini merak etti. Valizin kanunen kime ait olduğunu da... Avukatına sormak istediği bir şeydi bu, eğer gerçekten de avukatıysa.

"Hâlâ hayatta olmaları bir mucize," dedi uzun boylu adam.

"Evet, öyle," dedi Bekçi, sesinde hayal kırıklığı tınısıyla.

"Bundan da canlı çıksalar iyi olur," diye uyardı Stanley'nin avukatı. "Onu dün salıverseydiniz, şimdi bunlar olmayacaktı."

"Hırsız olmasaydı, böyle olmayacaktı," dedi Bekçi. "Ona bugün serbest kalacağını söyledim, sanırım yanına birkaç değerli eşya almak istedi. Geçen haftadan beri çılgına döndü."

"Dün avukatı geldiğinde neden onu serbest bırakmadınız?" diye sordu uzun boylu adam.

"Tam yetkisi yoktu," dedi Bekçi.

"Mahkeme kararı vardı!"

"Onaylı değildi," dedi Bekçi.

"Onaylı değil miydi? Onu mahkûm eden hâkimin imzası vardı."

"Başsavcının onayı gerekiyordu," dedi Bekçi. "Kanuna uygun olduğunu nereden bileyim? Gözetimim altındaki çocuklar, toplum için tehlikeli olduklarını kanıtladılar. Biri bana bir parça kâğıt verdi diye, onları salıverirnem mi gerekiyor?"

"Bir mahkeme kararıysa, evet," dedi kadın.

"Stanley birkaç gündür hastanedeydi," diye açıkladı Bekçi. "Halüsinasyon ve sanrılar görüyordu. Bağıra çağıra atıp tutuyordu. Gidecek durumda değildi. Serbest bırakılacağı günden önce hırsızlık yapmaya kalktığı gerçeği, sadece..."

Stanley, kertenkeleleri çok fazla rahatsız etmemek için, büyük ölçüde kollarını kullanarak çukurdan çıkmaya çalıştı. Yukarı çıkarken, kertenkeleler, güneşin doğrudan ışınlarından uzaklaşarak, aşağı doğru yöneldiler. Bacaklarını yukarı ve aşağı salladı, kertenkelelerin sonuncusunu da silkeledi.

"Çok şükür!" diye bağırdı Bekçi. Ona doğru yöneldi, sonra da durdu.

Cebinden bir kertenkele çıktı ve bacağına sıçradı.

Stanley, bayılma hissinin güçlükle üstesinden geldi, az kalsın düşüyordu. Dengesini sağladı, sonra aşağı uzanıp Sıfır'ı kolundan tutarak, yavaş yavaş ayağa kalkmasına yardım etti. Sıfır hâlâ valizi tutuyordu.

Altında saklanan kertenkeleler çabucak çukura kaçıştılar.

Stanley ile Sıfır sendeledi.

Bekçi onlara koştu. Sıfır'ı kucakladı. "Çok şükür, hayattasın," dedi, valizi ondan almaya çalışırken.

Sıfır valizi çekiverdi. "O, Stanley'ye ait," dedi.

"Daha fazla mesele çıkarma," diye uyardı Bekçi. "Onu kulübemden çaldın ve suçüstü yakalandın. Hakkında şikâyetçi olursam, Stanley hapse dönmek zorunda kalabilir. Şimdi tüm bunlar karşısında, ne..."

"Üzerinde onun adı yazılı," dedi Sıfır.

Stanley'nin avukatı valizi görebilmek için uzun boylu adamı itti.

"Bak," diye gösterdi Sıfır. "Stanley Yelnats."

Stanley de baktı. Üzerinde büyük siyah harflerle STANLEY YELNATS yazılıydı.

Uzun boylu adam, diğerlerinin kafalarının üzerinden valizdeki isme baktı. "Bunu kulübenden mi çaldığını söylüyorsun?"

Bekçi inanamayarak bakakaldı. "Bu im... imkân... imkânsız..." Söyleyemedi bile.

48

Yavaş yavaş kampa döndüler. Uzun boylu adam, Teksas başsavcısı, eyaletin polis şefiydi. Stanley'nin avukatının ismi, Bayan Morengo'ydu.

Valizi Stanley tutuyordu. Öyle yorgundu ki, doğru düşünemiyordu. Etrafında olup bitenleri pek de kavrayamayarak bir düşte yürüyormuş gibi hissetti.

Kamp ofisinin önünde durdular. Bay Efendim, Stanley'nin eşyalarını getirmeye gitti. Başsavcı, Bay Pendanski'ye çocuklara yiyecek içecek getirmesini söyledi.

Bekçi, Stanley kadar şaşkına dönmüş görünüyordu. "Sen okumayı bile bilmezsin," dedi Sıfır'a.

Sıfır bir şey demedi.

Bayan Morengo, bir elini Stanley'nin omzuna koydu ve ona biraz daha dayanmasını söyledi. Yakında ailesini görecekti.

Bayan Morengo Stanley'den kısaydı, fakat yine de uzunmuş izlenimini veriyordu.

Bay Pendanski, iki kutu portakal suyu ve iki simitle döndü. Stanley meyve suyunu içti ama içinden bir şey yemek gelmiyordu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Bekçi. "Ben valizi çaldıklarını söylemedim. Bu *onun* valizi ama içine kulübedeki eşyalarımı koydu."

"Daha önce söylediğin bu değildi," dedi Bayan Morengo.

"Valizde ne var?" diye sordu Bekçi Stanley'ye. "Bize içinde ne olduğunu söyle, sonra da açıp bakalım!"

Stanley ne yapacağını bilemedi.

"Stanley, avukatın olarak sana valizi açmamanı öneririm," dedi Bayan Morengo.

"Açmak zorunda!" dedi Bekçi. "Bütün tutukluların kişisel eşyalarını kontrol etme hakkım var. İçinde uyuşturucu ya da silah olmadığını nerden bileyim? Bir araba da çalmıştı! Tanıklarım var!" Neredeyse kendini kaybetmişti.

"O artık senin yetkin altında değil," dedi Stanley'nin avukatı.

"Resmi olarak serbest bırakılmadı," dedi Bekçi. "Valizi aç, Stanley!"

"Açma," dedi Stanley'nin avukatı.

Stanley bir şey yapmadı.

Bay Efendim, ofisten Stanley'nin sırt çantası ve kıyafetleriyle döndü.

Başsavcı Bayan Morengo'ya bir kâğıt parçası uzattı. "Gitmekte serbestsin," dedi Stanley'ye. "Buradan kurtulmak için can attığını biliyorum, bu yüzden hatıra olarak sadece turuncu kıyafetleri götürebilirsin. Ya da onları yakabilirsin, nasıl istersen. İyi şanslar, Stanley."

El sıkışmak için elini uzattı, fakat Bayan Morengo, Stanley'yi aceleyle uzaklaştırdı. "Hadi Stanley," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Stanley durdu ve Sıfır'a bakmak için döndü. Onu burada bırakamazdı.

Sıfır ona, "çok iyi" işareti yaptı.

"Hector'u bırakamam," dedi Stanley.

"Gitsek iyi olur," dedi avukatı, sesinde bir acelecilikle.

"İyi olacağım," dedi Sıfır. Gözleri bir yanındaki Bay Pendanski'den Bekçi'ye, ondan da Bay Efendim'e yöneldi.

"Arkadaşın için yapabileceğim bir şey yok," dedi Bayan Morengo. "Sen hâkim kararıyla serbest bırakıldın."

"Onu öldürecekler," dedi Stanley.

"Arkadaşın tehlikede değil," dedi başsavcı. Burada olan her şey soruşturulacak. Bundan böyle kampın sorumluluğu bana ait."

"Hadi Stanley," dedi avukatı. "Annenle baban bekliyor."

Stanley olduğu yerde kaldı.

Avukatı içini çekti. "Hector'un dosyasına bakabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi başsavcı. "Bayan Walker, Hector'un dosyasını getirin."

Bekçi boş boş baktı.

"Eee?"

Bekçi Bay Pendanski'ye döndü. "Bana Hector Zeroni'nin dosyasını getir."

Bay Pendanski ona bakakaldı.

"Getir!" diye emretti.

Bay Pendanski ofise girdi. Birkaç dakika sonra döndü ve dosyanın belli ki yanlış yere konduğunu ilan etti.

Başsavcı öfkelendi. "Ne tür bir kamp işletiyorsunuz burada, Bayan Walker?"

Bekçi bir şey demedi. Valize bakakalmıştı.

Başsavcı, kayıtları alacağı konusunda Stanley'nin avukatına güvence verdi. "Ofisimi arayacağım, lütfen izin verin." Bekçi'ye döndü. "Telefon çalışıyordur umarım." Kampın ofisine yürüdü, arkasından kapıyı çarptı. Kısa bir süre sonra yeniden göründü ve Bekçi'ye onunla konuşmak istediğini söyledi.

Bekçi lanet okuyarak içeri girdi.

Stanley, Sıfır'a "çok iyi" işareti yaptı.

"Mağara Adamı? Sen misin?"

Koltukaltı ile Kalamar'ın Döküntü Oda'dan çıktıklarını gördü. Kalamar Döküntü Oda'ya seslenerek, "Mağara Adamı'yla Sıfır burada!" dedi.

Bir süre sonra, D Grubu'ndaki tüm çocuklar Sıfır'la etraflarını sardı.

"Sizi görmek güzel, dostum," dedi Koltukaltı el sıkışarak. "Akbabalara yem olduğunuzu sanmıştık."

"Stanley bugün serbest bırakılıyor," dedi Bay Pendanski.

"Yürü be," dedi Mıknatıs, omzuna vurarak.

"Bir çıngıraklı yılana bile basmadın," dedi Kalamar.

Zikzak bile Stanley'nin elini sıktı. "Üzgünüm... şey için..."

"Sorun yok," dedi Stanley.

"Kamyon çukurdan kaldırmak zorunda kaldık," dedi Zikzak. "C, D ve E Grubu'ndaki herkes uğraştı. Onu hep beraber kaldırdık.

"Gerçekten harikaydı," dedi Seğiren.

Yanlarına gelmeyen tek kişi, Röntgen'di. Stanley onun, bir an diğerlerinin arkasında duraksadığını, sonra Döküntü Oda'ya döndüğünü gördü.

"Bil bakalım, ne oldu?" dedi Mıknatıs, Bay Pendanski'ye göz atarak. "Anne artık çukur kazmamıza gerek olmadığını söyledi."

"Bu harika," dedi Stanley.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Kalamar.

"Sanırım," diye kabul etti Stanley, biraz tereddütle.

"Anneme..." Bayan Morengo'ya döndü. "Hey hanımefendi, kâğıt kaleminizi ödünç alabilir miyim?"

Bayan Morengo uzattı ve Kalamar, bir telefon numarası yazarak Stanley'ye verdi. "Annemi benim için ara, tamam mı? Ona... Ona üzgün olduğumu söyle. Ona *Alan*'ın üzgün olduğunu söylediğini anlat."

Stanley söz verdi.

"Gerçek dünyada dikkatli ol," dedi Koltukaltı. "Herkes bizim gibi iyi arkadaş olamaz."

Stanley gülümsedi.

Bekçi ofisten çıkınca oğlanlar ayrıldılar. Başsavcı onun hemen arkasındaydı.

"Ofisimde Hector Zeroni'nin kayıtlarının yerini bulmakta zorlanıyoruz," dedi başsavcı.

"Öyleyse, onun üzerinde hiçbir yetkiniz yok, değil mi?" diye sordu Bayan Morengo.

"Öyle söylemedim. Bilgisayarda var. Sadece kayıtlarına ulaşamıyoruz. Sanki sanal dünyada bir çukura düşmüşler gibi."

"Sanal dünyada bir çukur," diye yineledi Bayan Morengo. "Ne kadar ilginç... Ne zaman serbest bırakılıyor?

"Bilmiyorum."

"Ne kadar zamandır burada?"

"Dediğim gibi, kayıtlarını..."

"O zaman onunla ne yapmayı planlıyorsun? Sanal dünyadaki kara deliklerde gezinirken, hiçbir yetkin olmadan onu süresiz olarak hapis tutmayı mı?"

Başsavcı ona bakakaldı. "Belli ki, hapsedilmesinin bir sebebi vardı."

"Öyle mi? Neymiş o sebep peki?"

Başsavcı bir şey demedi.

Stanley'nin avukatı Sıfır'ın elini tuttu. "Hadi Hector, bizimle geliyorsun."

49

Yeşil Göl Kasabası'nda hiç sarı benekli kertenkele yokmuş. Göl kuruduktan sonra bölgeye gelmişler. Ancak kasaba halkı, çöl tepelerinde yaşayan "kırmızı gözlü canavarlardan" haberdarmış.

Bir gün Soğan Adam Sam ile eşeği Mary Lou, kıyıdan biraz açıkta demirlenmiş kayıklarına dönüyorlarmış. Kasımın sonlarıymış, şeftali ağacının yapraklarının çoğu dökülmüş.

"Sam!" diye seslenmiş biri.

Dönmüş ve üç adamın şapkalarını sallayarak peşlerinden koştuğunu görmüş. Beklemiş. "İyi günler, Walter. Bo, Jesse," diye, nefes nefese yaklaşırlarken onları selamlamış.

"Seni yakaladığımız iyi oldu," demiş Bo. "Sabahleyin çıngıraklı yılan avlamaya gidiyoruz."

"Biraz senin kertenkele suyundan almak istiyoruz," demiş Walter.

"Ben çıngıraklı yılandan korkmam," demiş Jesse. "Ama o kırmızı gözlü canavarlardan birine rastlamak istemem doğrusu. Bir keresinde bir tane görmüştüm ve bana yetti. Kır-

mızı gözlüleri biliyordum tabii ama, büyük kara dişleri duymamıştım."

"Beni korkutan beyaz dilli olanları," demiş Bo.

Sam, her birine iki şişe saf soğan suyu vermiş. O gece yatmadan önce bir şişe, sabah ve öğle vaktinde de yarımşar şişe içmelerini söylemiş.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sormuş Walter.

"Sana şunu söyleyeyim," demiş Sam. "İşe yaramazsa, gelecek hafta gelip paranı geri alırsın."

Bo'yla Jesse gülerken Walter, emin olmayarak etrafına bakınmış. Ardından Sam de gülmüş. Mary Lou bile beklenmedik bir "aaiii" sesi çıkarmış.

"Yalnız, şunu unutma," demiş Sam adamlar giderken. "Bu gece bir şişe içmeniz çok önemli. Kanınıza karışması lazım. Kertenkeleler soğanlı kanı sevmezler."

Stanley ile Sıfır, Bayan Morengo'nun BMW'sinin arka koltuğunda oturuyordu. Valiz aralarında duruyordu. Kilitliydi, Stanley'nin babasının atölyesinde açmayı denemeye karar vermişlerdi.

"İçinde ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Bayan Morengo.

"Hayır," dedi Stanley.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Klima açıktı ama camlar açık yolculuk ediyorlardı, çünkü "Alınmayın çocuklar ama berbat kokuyorsunuz," demişti Bayan Morengo.

Bayan Morengo, patent avukatı olduğunu açıkladı. "Babana, yeni icat ettiği üründe yardım ediyorum. Senin durumundan bahsetti, ben de biraz araştırma yaptım. Clyde Livingston'ın pabuçları 3.15'ten önce çalınmış. Senin saat 3.20'de, defterini tuvaletten çıkarmaya çalıştığını gördüğü-

nü söyleyen Derrick Dune adında genç bir adam buldum. İki kız, seni elinde ıslak bir defterle erkekler tuvaletinden çıkarken gördüklerini hatırladılar."

Stanley kulaklarının kızardığını hissetti. Yaşadığı onca şeyden sonra bile hafızası hâlâ utanç duymasına neden oluyordu.

"Bu yüzden, onları çalmış olamazsın," dedi Bayan Morengo.

"O çalmadı. Ben çaldım," dedi Sıfır.

"Ne yaptın?" diye sordu Bayan Morengo.

"Pabuçları çaldım."

Avukat, arabayı sürdüğü halde arkasına dönüp baktı. "Ben öyle duymadım," dedi. "Bir daha da duymayayım."

"Babam ne icat etti?" diye sordu Stanley. "Pabuçları geri dönüştürmenin bir yolunu mu buldu?"

"Hayır, hâlâ onun üzerinde çalışıyor," diye açıkladı Bayan Morengo. "Ama ayak kokusunu gideren bir ürün icat etti. Çantamda bir örneği var. Keşke daha fazla olsaydı. İkiniz içinde yüzebilirdiniz."

Bir eliyle çantasını açıp Stanley'ye küçük bir şişe uzattı. Taze ve biraz baharatlı bir kokusu vardı. Stanley de şişeyi Sıfır'a uzattı.

"Adı ne?" diye sordu Stanley.

"Henüz bir isim koymadık," dedi Bayan Morengo.

"Kokusu tanıdık geliyor," dedi Sıfır.

"Şeftali, değil mi?" diye sordu Bayan Morengo. "Herkes böyle söylüyor."

Kısa bir süre sonra iki oğlan da uyuyakaldı. Arkalarında gökyüzü kapkaraydı ve yüz yıldan fazla bir süre sonra ilk defa bomboş göle yağmur damlaları düşüyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çukurları Doldurmak

50

Stanley'nin annesi, hiçbir zaman lanet olmadığında ısrar ediyor. Stanley'nin büyük büyük büyükbabasının, gerçekten de bir domuz çaldığından da şüpheli. Okur yine de, Elya Yelnats'ın torununun torununun torununun çocuğunun Madam Zeroni'nin torununun torununun torununun çocuğunu dağa götürdüğünün ertesi günü, Stanley'nin babasının ayak kokusuna çare bulmasının ilginç olduğunu düşünecektir.

Başsavcı Yeşil Göl Kampı'nı kapattı. Fena halde paraya ihtiyacı olan Bayan Walker, nesillerdir ailesine ait olan arsayı satmak zorunda kaldı. Arsa, genç kızların refahına adanmış milli bir kurum tarafından satın alındı. Birkaç yıl içinde, Yeşil Göl Kampı, Kız İzci Kampı'na dönüşecek.

Hikâyenin sonu aşağı yukarı böyle. Okurun büyük ihtimalle birkaç sorusu daha vardır, ama maalesef şu aşamadan sonra yanıtlar uzun ve can sıkıcı olacaktır. Stanley'nin önceki matematik öğretmeni Bayan Bell, Stanley'nin kilosundaki değiş-

şimi merak ederken, okur daha çok, Stanley'nin karakterindeki ve kendine güvenindeki değişimi merak ediyordur. Fakat bu değişimlerin ölçülmesi zor ve zahmetli olacaktır. Ayrıca basit bir cevabı da yok.

Valizin içindekiler bile biraz can sıkıcı bir halde dönüşmüştü. Stanley'nin babası valizi atölyesinde açtı, ilk başta herkesin ışıl ışıl mücevherler karşısında soluğu kesildi. Stanley, Hector ile beraber milyoner olacağını düşündü. Fakat mücevherler düşük kalitedeydi, yirmi bin dolardan fazla etmiyordu.

Mücevherlerin altında, önceden birinci Stanley Yelnats'a ait olan bir kâğıt destesi vardı. İçinde hisse senetleri, vekâletler ve senetler vardı. Güçlükle okunabiliyorlardı ve anlaşılınaları daha da güçtü. Bayan Morengo'nun hukuk firması tüm kâğıtları incelemek için iki aydan fazla zaman harcadı.

Belgelerin mücevherlerden çok daha değerli olduğu çıktı ortaya. Harçları ve vergileri çıkarınca, Stanley ile Sıfır'ın her ikisine de bir milyon dolara yakın para düşüyordu.

Tam bir milyon dolara yakın.

Bu para, Stanley'nin ailesine bodrumda bir laboratuarı olan yeni bir ev satın almasına ve Hector'un bir özel dedektif ekibi kiralamasına yetiyordu.

Ancak yaşamlarındaki değişikliklerin bütün can sıkıcı ayrıntılarını anlatmak boğucu olacaktır. Bunun yerine okura, Stanley ile Hector'un Yeşil Göl Kampı'ndan ayrılmalarından neredeyse bir buçuk yıl sonra gerçekleşen son bir sahne sunulacak.

Boşlukları sizin doldurmanız gerekecek.

Yelnatsların evinde küçük bir parti vardı. Stanley ile Hector dışındaki herkes yetişkindi. Tüm abur cuburlar ve içecekler, havyar, şampanya ve dondurma yapmak için malzemeler de dahil tezgâhın üzerine konulmuştu.

Televizyonda futbol şampiyonası vardı, fakat aslında kimse izlemiyordu.

"Sonraki molada sahaya çıkıyor olsa gerek," diye ilan etti Bayan Morengo.

Maçın devre arası geldi ve ekranı bir reklam doldurdu.

Herkes konuşmayı bırakıp izlemeye koyuldu.

Reklam bir beysbol maçını gösteriyordu. Bir toz bulutunun ortasında Clyde Livingston, topu tutan oyuncu onun peşine düştüğünde, kaleye sıvıştı.

"Sayı!" diye bağırdı hakem kollarıyla işaret verirken.

Stanley'nin ev halkı, koşu gerçekten de sayılmışçasına sevindiler.

Clyde Livingston kalkıp üniformasındaki toprakları silkeledi. Yedek kulübesine yönelirken kameraya konuştu. "Selam, Ben Clyde Livingston ama herkes bana 'Şirin Ayak' der."

"Bravo, Şirin Ayak!" dedi başka bir oyuncu eliyle vururken.

Televizyon ekranında olmasının yanı sıra Clyde Livingston, kanepede Stanley'nin yanında oturuyordu.

"Ama ayaklarım her zaman şirin değildi," dedi televizyondaki Clyde Livingston yedek kulübesindeki banka otururken. "Eskiden öyle fena kokuyorlardı ki, yedek kulübesinde kimse yanıma oturmazdı."

"Gerçekten de kokarlardı," dedi Clyde'ın diğer tarafındaki koltukta oturan kadın. Bir eliyle burnunu kapatıp diğer eliyle rüzgâr yaptı.

Clyde onu susturdu.

"Sonra bir takım arkadaşım meyveli sütten bahsetti," dedi televizyondaki Clyde Livingston. Yedek kulübesindeki bankın altından bir kutu meyveli süt çıkarıp herkes görsün diye kaldırdı. "Her sabah iki ayağıma da biraz sıkıyorum, şimdi gerçekten de şirin ayaklarım var. Ayrıca tatlı ürpertisi hoşuma gidiyor."

Partideki herkes alkışladı.

"Doğru söylüyor," dedi Clyde'ın yanında oturan kadın. "Onun çoraplarıyla aynı odada duramazdım bile."

Partidekiler güldüler.

Kadın devam etti. "Şaka yapmıyorum. Öyle fenaydı ki..."

"Anlaşıldı," dedi Clyde elleriyle kadının ağzını kapatırken. Stanley'ye döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın, Stanley?"

Stanley omzunu silkti.

"Biraz daha havyar alacağım," dedi Clyde. "Elini karımın ağzında tut." Divandan kalkarken Stanley'nin omzuna vurdu.

Stanley tereddütle önce eline, sonra Clyde Livingston'ın karısına baktı.

Kadın göz kırptı.

Kızardığını hissetti ve tıka basa dolu bir koltuğun önündeki yerde oturan Hector'dan yana döndü.

Hector'un arkasındaki koltukta oturan kadın, parmaklarıyla dalgın dalgın Sıfır'ın saçlarıyla oynuyordu. Çok yaşlı değildi, fakat cildi neredeyse deri döküntüsü gibi bozulmuştu. Gözleri, hayatta çok fazla şey gördüğünden artık görmek istemiyormuşçasına yorgun görünüyordu. Gülümsediğinde, gülüşü yüzüne kocaman yayılıyordu.

Çok yavaş bir şekilde, küçük bir kızken büyükannesinin ona söylediği şarkıyı hafifçe mırıldanarak söyledi.

Keşke, keşke, hiç karşılık vermese ay,
Güneşi ve tüm o yitip gidenleri yansıtanlara.
Güçlü ol benim bitkin kurdum, cesurca dön arkanı.
Uç yükseklere, yavru kuşum,
Meleğim, biriciğim.

"Yeşil Göl Kampı'nda göl yoktur. Eskiden burada çok büyük bir göl varmış: Teksas'ın en büyük gölüymüş. Ama bu yüzlerce yıl önceymiş. Şimdi ise sadece kuru, yavan bir arazi var."

Stanley Yelnats büyük bir lanetin etkisi altındaydı. Büyük büyük büyükbabası yıllar önce bir Çingene'den domuz çaldığı için lanetlenmişti ve bu lanet nesillerdir Yelnatsların yakasını bırakmıyordu... Stanley, yine yanlış zamanda yanlış bir yerde bulunmuştu ve işlemediği bir suç için hüküm giymişti. Yargıç, "Ya hapse girersin ya da Yeşil Göl Kampı'na gidersin," dediğinde hiç düşünmedi... Tabii ki kampa gidecekti, zaten ne zamandır yaz tatilinde kampa gitmek için can atmıyor muydu? Ne var ki erkek çocuklarının "karakterlerini geliştirmeleri" için gönderildiği Yeşil Göl Kampı, hiç beklediği gibi bir yer değildi... Kampa varmasıyla eline bir kürek tutuşturuldu. Stanley'nin de tıpkı diğer çocuklar gibi, bu uçsuz bucaksız çölde, her gün bir buçuk metre derinliğinde ve genişliğinde bir çukur kazması gerekiyordu. Peki kurumuş bir gölün altında gömülü ne olabilirdi ki? Stanley çukur kazdıkça, bu suç ve ceza hikâyesindeki gerçeği ortaya çıkaracaktı.

Filme uyarlanan, yayımlandığı pek çok ülkede çok sayıda ödül alan *Çukurlar*, şimdiden çocuk klasikleri arasındaki yerini aldı.

"Zekice kurgulanmış, puzzle gibi bir roman."
The New York Times Book Review

kitapsan
10 00 TL

28315
ACO
15 ACO

iletişim

ISBN-13: 978-975-05-0985-8
9 789750 509858